

บูชากันยิ่งเกล้า แต่สุดเศร้าเพราะสูญเสีย

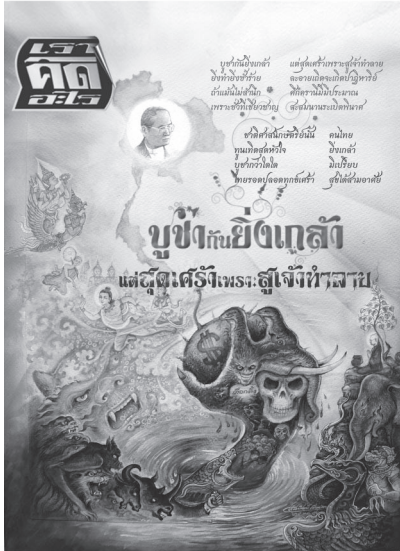
บูชากันยิ่งเกล้า
ยิ่งทำยิ่งซ้ำร้าย
ถ้า मैंไม่สำนึก
เพราะขั้วที่เขี้ยวขาลู

แต่สุดเศร้าเพราะสูญเสีย
ละอายเกิดจะเกิดปาฏิหาริย์
ศึกครานี้มีมีประมาณ
สะสมนาระเบิดพิณาค

ชาติศาสน์กษัตริย์นั้น
ทูนเทิดสุดหัวใจ
บูชากว่าใดใด
ไทยรอดปลอดภัยเศร้า
ไทยรักษาชาติด้วย
บรรพบุรุษอุทิศ
ต่างภักดีสุจริต
ยึดศาสน์นำโน้มให้
นานเนินมาบัดนี้
บายชาติทำลายไทย
ไม่เว้นลบหลู่ไป
เมินศาสน์คนจึงบ้า
บุพเพย์อันตรายได้
ประวัติศาสตร์ดีใด
เหตุใหญ่ก็“คน”โย
“คน”แหละเหตุยิ่งล้ำ
อย่าฟังแก้อันให้
แก้ที่ไหนก็ไม่พา
ขออย่าเหตุใหญ่หา
แก้ที่“คน”จนให้

คนไทย
ยิ่งเกล้า
มิเปรียบ
สุขได้สามอาศัย
ชีวิต
ชีพไว้
องค์กษัตริย์
จิตได้สุขศานต์
ทำไม
ชั่วช้า
ถึงกษัตริย์
บิ่นได้เกินคะเน
เมืองไทย
หลักคำ
ไม่จุก คิดเล่า
กว่าแท้ใดถึง
เสียเวลา
เผด็จได้
อันใช่ ไม่เลย
ประลูบ์นอาริยะ.

“สไมย์ จำปาแพง” ๔ พ.ค. ๒๕๕๔

เมื่อใคร ๆ ได้เห็นภาพพระอาการในหลวงดีขึ้น ชาวบ้านพากันสบายใจและเชื่อว่าบ้านเมืองจะดีขึ้น

เพราะการเสียดสีเพื่อบ้านเมืองจะคงดำรงอยู่ต่อไป แต่เมื่อหันมาดูการเลือกตั้งที่กำลังจะเกิดขึ้น ใคร ๆ ก็หนักใจว่าหายนะของชาติใกล้เข้ามาแล้ว เพราะจะเต็มไปด้วยทุจริตคดโกงอย่างมโหฬาร การแก้แค้นและการล้มล้างสิ่งที่ตั้งงามจะตามมา เพื่อรองรับสิ่งเลวร้ายให้กลายเป็นดีถูกต้องชอบธรรม เมื่อเหตุเริ่มต้นร้ายผลย่อมร้ายตามมาเป็นธรรมดา แม้เราจะเคยเห็นภาพนักการเมืองก้มกราบแผ่นดิน เทิดทูนบูชายี่งูเกล้าจนเหล่าสมุนน้ำตาซึมไปตาม ๆ กัน แม้เราจะเคยฟังนักการเมืองคนแล้วคนเล่า ที่จะเทิดทูน “ชาติ-ศาสนา-กษัตริย์” ยิ่งกว่าชีวิตของตน ต่างเรียกร้องปรองดองสมานฉันท์อยู่ทุกลมหายใจ แต่ความแตกแยกกลับยิ่งขยายตัวไปทั่วทุกหัวระแหง ยิ่ง**คอร์รัปชัน**ยิ่ง**โคตรโกง**ทั้ง**โกงทั้งโคตร**จน**โกงทุกโคตร** ช่วยกันสวาปามจาก ๑๐-๓๐ % เป็น ๕๐ % จากงบบักมาโกง ผลกรรมที่ทำไว้กับแผ่นดินโพเรนวินจึงส่งสัญญาณว่าหมดเวลาสำหรับ...**นายก ๆ อภิลิทธิ์**แล้วครับนาย ! **นายก ๆ อภิลิทธิ์**นี้ น่าจะไหวตัวทันได้เร็วกว่าอดีตนายก ๆ ทักษิณ ยิ่งจะตั้งต้นเอาชนะคะคานเพื่อจะกลับมามีอำนาจ ยิ่งจะนำความพินาศมาให้แก่ตนเองและประเทศชาติ เมื่อมีตัวอย่างวิบัติและหายนะให้เห็นอยู่เต็มตาเช่นนี้ อีกทั้งทางสวรรค์ก็เคยชี้ให้ท่านทักษิณทำเพื่อบ้านเมือง แต่ท่านทักษิณกลับไม่ยอมเดินตาม อาจเพราะยังไม่สำนึก แม้บัดนี้เส้นทางสวรรค์นั้นก็ยกรอท่านอภิลิทธิ์อยู่ ปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นในบ้านนี้เมืองนี้ทันที ถ้าท่านนายก ๆ อภิลิทธิ์จะทำอย่างที่ตัวเองเคยรู้และเคยชี้ แต่ถ้าไม่ทำเช่นเดียวกันกับอดีตนายก ๆ ทักษิณ คนที่ทั้งรู้ดีทั้งเคยชี้ทางสว่าง **ก็น่าจะมีดมนยิ่งกว่าคนไม่รู้ทางมาก่อน**

๒

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๕๑ เดือน มิถุนายน ๒๕๕๔

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลณแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๒๗๗-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งชานิติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลณแก่น

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙

ยืนยันการโอนที่ ๐๙-๑๒๕๕๓-๖๖๗๗

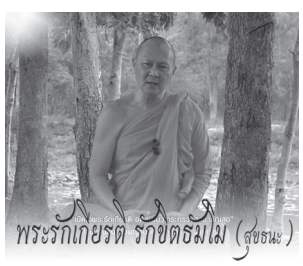
หรือ farinkwan@yahoo.com

1	นัยปก : บูชากันยิ่งเกล้า แต่สุดเศร้าเพราะสุเจ้าทำลาย	จริงจัง ตามพ่อ
4	คนบ้านนอกบอกกล่าว	สไมย์ จำปาแพง
5	คุณิดคิดน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาคอย	บรรณาธิการ
12	การ์ตูน	จำลอง
13	ข้าพเจ้าคิดอะไร	วิสูตร
18	สี่สั้นชีวิต (พระรักเกียรติ รักจิตธัมโม (สุชณะ) ตอนจบ)	สมณะโพธิรักษ์
24	กำป็นทุบดิน	ทีม สมอ.
30	คิดคนละชั่ว	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
34	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	แรงรวม ชาวหินฟ้า
36	พุทธศาสตร์การเมือง	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
39	เวทีความคิด	ฉวมพุทธ
40	ชาดกทันยุค	นายนอก ทำเนียบ
42	ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฉวมพุทธ
44	ชีวิตนี้มีปัญหา	ฟ้าสาง
54	ชีวิตไร้สารพิษ	สมณะโพธิรักษ์
57	บทความพิเศษ (ความโลภ,การช้อนเร้นฯ)	ล้อเกวียน
64	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	พิมลวัชณี ซูโต
70	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ผู้จัดการออนไลน์
74	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
76	กตिकाเมือง	ฟอด เทพสุรินทร์
79	คำกรอง กรองคำ	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	บุญหนา บุญมี-อิสรา
		พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สี่สั้นชีวิต

“ถ้ารัฐธรรมนูญของพระพุทธเจ้า
อาดมาคงไม่ติดคุก” ประการประสพการณ์
ชีวิตดั่งก้อนถึงเพือนักการเมืองทั้งหลาย
“อาดมาหยุด (ทำบาป) แล้ว พวกท่าน
จะหยุดหรือยัง”

• จำลอง •

“บูชากันยั้งเกล้า แต่สุดเศร้ำ เพราะสุเจ้าทำลาย”

บอกก้าวกันด้วยบรรทัดแรกของกาพย์สะกิดใจ ประจำ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ สะกิดใจจริง ๆ สะกิดใจทั้งคนบ้านนอก และคนกรุง

คนไทยทั้งประเทศส่วนใหญ่บูชาสถาบันกษัตริย์ เหนือเคียรเหนือเกล้า ไม่ใช่บูชาเฉพาะวันสำคัญ ๆ เช่น วันเฉลิมพระชนมพรรษา วันฉัตรมงคล เท่านั้น บูชากันทุกวัน

คำว่า “**ทรงพระเจริญ**” มีติดไว้ที่สาธารณะ บนสะพานลอย และสถานที่ราชการทั่วไป หลายแห่งทุกจังหวัด ติดเป็นการถาวร ไม่ได้ติดชั่วคราว ติดพร้อมกับพระบรมฉายาลักษณ์ของล้นเกล้าล้นกระหม่อม ๒ พระองค์

เป็นเรื่องที่ดีแต่ยังดีไม่พอ เพราะเป็นเพียง “**อามิสบูชา ไม่มีปฏิบัติบูชา**” ควบคู่กันไป แล้วพระองค์ท่านจะ “**ทรงพระเจริญ**” ได้อย่างไร

ทหาร ๓ เหล่าทัพ บก เรือ อากาศ หน่วยทหารบางหน่วยของ แต่ละเหล่าทัพได้รับเกียรติเต็มทำนามหน่วยว่า “**รักษาพระองค์**” เช่น “**โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รักษาพระองค์**” เป็นต้น นักเรียนนายร้อยทุกคนติดเครื่องหมาย “**ภปร**” ประดับที่อกเสื้อ แสดงความเป็น “**นักเรียนนายร้อย รักษาพระองค์**” อย่างภาคภูมิ

การ “**รักษาพระองค์**” เป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน ซึ่งจะต้องรักษาพระองค์ด้วย การ “**ปฏิบัติบูชา**” อย่างแท้จริง

รัฐบาลปล่อยปละละเลยไม่ป้องปรามการบั่นทอนสถาบันพระมหากษัตริย์อย่างจริงจัง ฝ่าย “**แดง**” ที่มีแนวคิดจะเปลี่ยนประเทศไทยเป็น “**รัฐไทยใหม่**” เติมเกริมขึ้นทุกวัน ประชาชนทั่วไปก็ไม่สนใจ

สมเด็จพระเจ้าฟ้า จุฬารัตน์วลัยลักษณ์ พระราชทานการให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์เมื่อไม่นานมานี้ สะกิดใจคนไทยที่จงรักภักดีเป็นอย่างยิ่ง ในหลวงทรงมีพระอาการทรุดลงอย่างมากเมื่อตอนที่ “**แดง**” เผาบ้านเผา เมือง สมัยกรุงศรีอยุธยาไทยถูกพม่าเผา นี่เราเผาตัวเอง **ไทยเผาไทย** น่าอนาถ

การเสียดินแดนให้เขมรก็เป็นเรื่องกระทบกระเทือน “**สถาบันพระเจ้าแผ่นดิน**” อย่างร้ายแรง เราจะยอมเสียดินแดนในรัชสมัยพระองค์ท่านหรือ เราขมุนุมประท้วงรัฐบาลที่ไม่ออกมาปกป้องดินแดนเราน่าจะประท้วงรัฐบาลและประชาชน (ที่ไม่เอาไหน) ด้วยการติดป้ายทั่วประเทศว่า

“บูชากันยั้งเกล้า แต่สุดเศร้ำเพราะสุเจ้าทำลาย” ๒

▶ บ้านป่านาดอย

จำลอง ศรีเมือง

“เชิญทหารพักผ่อนนอนฝันดี เป็นพ่อค้ามหาเศรษฐีตั้งปรารภณา ลิมเสียดินแดนที่เคยมีมา ทหารกล้าหมดแผ่นดินตายสิ้นแล้ว”

▶ คิดคนละขี้

แวงรวม ชาวหินฟ้า

ถ้าแม่ชีพูดเรื่องอะไรผิดพลาด ทำให้สังคมยอมรับในคำสอนไม่ได้ แม่ชีขอโทษ ส่วนกรณีการแก้กรรมด้วยการไปนอนกับผู้ชายนั้น แม่ชีพูดจริง และให้ทำตรงนั้นจริง

คุณนิต
เค็ดหน้อย

เขียนเนื้อเจียมตัวยิ่งนักว่าตนเองก็แค่อดีตพันตำรวจโทอีกชั้นเดียวยันเพดาน
ล ครองตำแหน่งหัวหน้าหน่วยระดับโรงพัก ๘ ปี แล้วอำลาชีวิตราชการ อายุ
 ราชการเพิ่ง ๒๐ ปีเท่านั้น จึงไม่มีสิทธิรับบำนาญ อายุตัวนะหรือ ... ๔๕ ปี
 ถึงแม้ไม่ใช่เลือดในอกของตำรวจ เพราะเป็นนักเรียนอบรมนายตำรวจ
 รุ่น ๑ (นอต.๑) จากบัณฑิตนิเทศศาสตร์และรัฐศาสตร์รุ่นแรก ๑๐๐ คน แต่
 ล่านี้กรับผิดชอบของ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” เข้มข้นไม่ต่างกัน
 วิทยุญาณของ “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”
 ลิงสถิตมันคงไม่ว่าในสถานการณ์ใด

ติดตามข่าวคราวอดีตนายพล ตำรวจใหญ่
 ผู้บังคับบัญชาเก่าทั้งหลาย และเหล่าอดีต
 นายพลใหญ่น้อยอีกมากหน้าหลายตา รวมทั้ง
 ปวงนายพลทหารทั้ง ๓ เหล่าทัพ ไม่เว้นแม้แต่
 ข้าราชการพลเรือนอีกหลากหลาย ที่แห่แหนกันลง
 สนามการเมืองในสังกัดพรรคที่วิญญูชน
 ทั้งแผ่นดินรู้จักกันอยู่ว่ารากเหง้าเป็นมาอย่างไรและ
 จะเป็นไปอย่างไร ..... **พิทักษ์ชาติ-พัฒนาแผ่นดิน หรือ
 ผลาญชาติ-บ่อนทำลายแผ่นดิน**

ซ้ำร้าย แม้แต่ข้าราชการปัจจุบันบางส่วน แทนที่จะประพฤติ
 ตนปฏิบัติหน้าที่ให้สมกับเกียรติยศ ศักดิ์ศรี ข้าราชการ คุ่มค่ากับเงินเดือน
 สวัสดิการ อันคือเลือดเนื้อ หยาดเหงื่อของพี่น้องร่วมชาติ กลับลดตนลงเป็น
“ข้านักการเมือง” แทนเป็น **“ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”**

ช่างไม่รู้รู้สึกสะเทือนเขินอายเลยหนอ คุณภาพยอดเยี่ยมจริงเจียว !

อาจเป็นเพราะตนเองอยู่ในราชการเพียง ๒๐ ปี เลือดทรชนยังไม่ทัน
 ซึมซาบเข้าสู่สายเลือด จึงยังไม่อาจเข้าใจได้ว่า ทำไมหนอ-ทำไมหนอ คน
 เหล่านั้น จึงดาหน้ากันไปกระทำอัปวินาศกรรมด้วยคุณธรรมจริยธรรม !

ต่างคน ต่างชีวิต

ต่างความคิด ต่างความเห็น

คุณธรรม ที่บำเพ็ญ

ตัวชี้ชัด ตัวคัดกรอง

ยศศักดิ์ และสินทรัพย์

คณานับ ล้นทั้งมือ

ไร้ค่า ควรยึดครอง

หากฉ้อฉล ด้วยกลเกม **๗**

(ขอบคุณภาพจากอินเทอร์เน็ต)

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

สัมภาษณ์

นั่งรถไปสวนแต่เช้าตรู่ ผ่านถนนรังสิต-นครนายก คลอง ๑๐-๑๒ เห็นพระคุณเจ้ากำลังเดินบิณฑบาต บางองค์ก็ใส่รถเข็นบิณฑบาต บางองค์ก็มีเด็กวัดเดินหิ้วถังตามหลังพระรุงพระรังอดที่จะหวนคิดถึงคำสอนพระพุทธเจ้าไม่ได้ ที่เน้นให้สาวกของท่านมกน้อย สันโดษ แต่ยังมีภาพเหล่านี้อยู่ในเมืองไทยซึ่งได้ชื่อว่าเป็นแดนพุทธถ้าพระยังไม่มีรูปธรรมมกน้อย สันโดษ พอเพียงที่ชัดเจนแล้ว จะเทศน์ชี้ชวนชักนำญาติโยมได้อย่างไรแบบนี้จะหวังเป็นเชื้อพันธุ์แพร่ในสังคมได้หรือคะ

- ลูกทุ่ง นครนายก

☞ เชื่อว่าข้อห้ามรับบิณฑบาตเกิน ๓ บาตรตามพระไตรปิฎกนะ ท่านย่อมรู้แจ้งแก่ใจอยู่แล้ว แต่อาจหาญปฏิบัติเช่นนี้ต้องมีข้ออ้างชี้แจงแสดงเหตุผลต่าง ๆ นานา เช่น ต้องเลี้ยงดูเด็กน้อย ศิษย์วัดมากมายหลายคน ทั้งยังมีคนที่มาช่วยงานวัดอีกต่างหาก ส่วนที่เกินที่เหลือก็ส่งไปเลี้ยงเด็กยากจนเด็กกำพร้า หรือบางวัดก็ยังมีแม่ค้ามารับไปเป็นรายได้เข้าวัด ข้อเท็จจริงเหล่านี้เท็จและจริงเพียงใด ผู้กระทำนั้นแหละรับไปเต็ม ๆ กรรมใครกรรมมันแบ่งปันถ่ายโอนเป็นมรดกตกทอดแก่กันไม่ได้หรอกครับ

โหวต โน

ลองหยั่งกระแสโหวตโนจากเพื่อนในเครือข่ายอาชีพสื่อสารมวลชนทางภาคเหนือ เพื่อนบอกว่าพอมีบ้างแต่น้อยมาก ชี้แจงว่ากลุ่มปัญญาชนเห็นว่าถ้าโหวตโน พรรคเพื่อไทยมาแน่ ๆ แต่ถ้าคะแนนเสียงกระจายสู่พรรคเล็กพรรคน้อยก็อาจจะคานน้ำหนักของเพื่อไทยได้ จึงไม่เห็นด้วยกับเรื่องโหวต โน

- กระเจี๊ยบเขียว

☞ พรรคไหนจะมาไม่มาไม่ใช่ประเด็นของ “โหวต โน” แต่ “โหวต โน” เป็นภารกิจการเมืองเพื่อ “สะกิดต่อมสำนึก” ของเหล่านักโกงเมืองกินเมืองไร้คุณธรรมจริยธรรมให้รับรู้กระแสสังคมส่วนหนึ่งบ้างไม่ถึงกับ “สกิดหรือสะกิด” หยุดยั้งได้หรอก แต่ถึงแม้จะท้าวเทิม “ด้าน-หนา” ต่อไปได้ก็ก็ต้องอยู่อย่างโหวตวันต่อพลังอำนาจ “โหวต โน” การเมืองนอกสภาของประชาชน ที่พร้อมจะถล่มการเมืองพอนพะในสภาทุกเมื่อ !

WSSG เพื่อใคร

นั่งดูการถ่ายทอดสดการจับหมายเลขผู้สมัครสมาชิกสภาแบบปาร์ตี้ลิสต์ ท่ามกลางกระแสการเมืองของพวกคนหลงไหลพรรคเพื่อใคร พอตัวแทนของพรรคจับได้หมายเลขโดดเด่นถูกใจเท่านั้นแหละก็ลิงโลดโดดเด่นเฮลั่น ดิฉันคิดในใจ ‘แค่ขั้นตอนจับเลขหมายเท่านั้นนะ’ เขาก็ฟูใจยังกับว่าได้เข้าสภาแน่แล้ว ทำอย่างไรเราถึงจะให้ปัญญาแก่ประชาชนได้ ไม่ให้ติดกับดักนโยบายประชานิยมที่เป็นตัวล่อเหยื่อแต่เป็นรากเหง้าการโกงกินของนักการเมือง เมื่อไรหอนักการเมืองไทยจะทำงานการเมืองด้วยใจที่บริสุทธิ์และตอบแทนประชาชนที่บริสุทธิ์ใจ

- ไบด้ว โยโสธร

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ไอ้ท้อผตถาญ ไอ้เหลี้ยมเผา เราจึงต้องกาช่องไม่เลือกใคร

ก่อนจะคาดหวังแบบนั้น ลองทวนกลับ มาทบทวนดูประธานนายพลทหารนายพลตำรวจ ทั้งที่ยังรับราชการสวมเครื่องแบบครองยศ กินเงินเดือน เบี้ยเลี้ยง สวัสดิการเชิดหน้าชูคอ อยู่ในราชการ และแม้แต่เหล่ากำลังพลที่ปลด เกษียณแล้วก็เถอะ คนเหล่านี้ส่วนหนึ่ง (จะส่วนมากหรือส่วนน้อยก็ประเมินเอาเองเถอะ) ยัง เนรคุณแผ่นดิน แบกยศเต็มบ่าเหรียญตราเต็มอก ไปรับใช้พวกนักกินเมืองผตถาญแผ่นดินล้มล้างสถาบัน ๆ ได้หน้าตาเฉย แล้วจะเอาอะไรกับ นักการเมืองชาจร !

ใครให้-ใครได้

ในหนังสือเราคิดอะไรฉบับที่ ๑๔๐ พฤษภาคม ๒๕๕๔ หน้า ๑๗ ขอเรียนถามบรรณาธิการ คำว่า

สาม ทำ เจ็ด หรือสามล้าน ทำล้าน เจ็ดล้าน นั้น ใครเป็นคนให้ และใครเป็นคนได้ เพื่ออะไร ?

- สมาชิกปราจีนบุรี

สาม ทำ เจ็ด...สามล้าน ทำล้าน เจ็ดล้าน จะมีใครให้จะมีใครได้ล่ะครับ ก็มันมีตัวละครเอก ชูโรงอยู่ ๒ ตัวเท่านั้น พรรค กับผู้สมัครใจครับ งานนี้ พรรคเป็นคนให้ ผู้สมัครเป็นคนได้ เพื่ออะไรหรือครับ ก็เพื่อสำแดงความเป็นเจ้าของ พรรคนะซีครับ ส่วนพรรคจะเนรมิตเสกสรรทุนมาจากไหนนั่นมันเป็นเรื่องของนายทุนพรรค ซึ่ง กุมบังเหียนพรรค และหลังเลือกตั้งหากพรรค มีอำนาจมีบทบาทในรัฐบาล จะหาทางตอบแทน นายทุนของพรรคอย่างไรก็แล้วแต่พรรคนั้น ๆ แหะละครับ

๒๒ บรรณาธิการ

● เสียดินแดนไม่ว่า เสียหน้าไม่ยอม
(ภาพผู้จัดการ)

▼ ก่อนผมพบผู้ใหญ่มากที่ดำรงตำแหน่งสำคัญท่านหนึ่ง ท่านวิเคราะห์เหตุการณ์บ้านเมืองว่า สาเหตุที่ทำให้นายกรัฐมนตรีไทยเสียนายกรัฐมนตรีเขมรเรื่อยมานั้น เป็นเพราะกลัวจะเสียหน้าถ้าไปยกเลิกบันทึกความจำ (เอ็มโอยู) ปี ๒๕๔๓ เนื่องจากอดีตหัวหน้าพรรคของตนไปลงนามกับเขมรไว้ บันทึกดังกล่าวเป็นต้นเหตุสำคัญที่ไทยต้องเสียดินแดน จึง “ยอมเสียดินแดนดีกว่าเสียหน้า”

ผู้ที่ติดตามข่าวคราวจำนวนไม่น้อยลงความเห็นว่าคุณนอกจากทำเพื่อรักษาหน้าแล้วอาจจะทำเพื่อผลประโยชน์มหาศาล แต่ยังไม่มีความโลภเท่าที่ตนเอง

การเสียดินแดนให้เขมรครั้งนี้ นอกจากประชาชนคนไทยจะตำหนินายกรัฐมนตรีแล้ว ยังโกรธเคืองทหารหาญของชาติเป็นอย่างมาก ตัวผมเองได้รับจดหมายต่อว่าจากคนรักบ้านรักเมืองเสมอ ๆ ในฐานะที่ผมก็เป็นทหารด้วย

มีอยู่ฉบับหนึ่งเขียนถึงผม ใช้นามปากกาว่า “พันธมิตรพร ลำพูน” แต่งกลอนต่อว่าทหารไว้อ่านทีเดียว

ถึง...ทหารไทย

ถึง...ทหารไทยหัวใจกล้า
ไปหลบลิ้นหน้าอยู่แห่งไหน ?
เจียบสงบสยบอยู่ใต้ปีกใคร ?
หรือถูกนายทุนซื้อไปซุกใต้ดิน (ดี.....)

ถึง...ทหารไทยใจองอาจ
เคยเก่งกาจแกร่งกล้าดุจดุจดิน
เคยปกป้องผองภัยให้แผ่นดิน
เคยพิทักษ์องค์จักรินปิ่นนคร

ถึง...ทหารไทยใจรักชาติ
เคยรักดีจ้อมราชย์มาเก่าก่อน
เคยถวายสัตย์ปฏิญาณไครราญรอน
พร้อมพลีชีพสู้ด้ลกรไม่รอร่า

ถึง...ทหารไทยใจซื่อสัตย์
เคยยืนหยัดปกป้องชาติศาสนา
ยามศึกพร้อมรบ ยามสงบพัฒนา
วันนี้ทหารกล้าอยู่แห่งใด ?

“

เชษฐทหารพักผ่อนนอนฝันดี
เป็นพ่อค้ามหาเศรษฐีดังปรารถนา
ลืมนเสียเถิดหน้าที่เคยมีมา
ทหารกล้าหมดแผ่นดินตายสิ้นแล้ว

”

● แม่ทัพภาค ๒ ยิ้มแย้มแจ่มใสขณะนั่งรถ (ที่เขมรนำมารับ) เข้าไปในดินแดนไทยที่ถูกเขมรยึด (ภาพ prachathon.org)

ปล่อยให้คนตัวเป็นไทยใจเป็นทาส
ใช้เงินใช้อำนาจกดหัวได้

ปล่อยให้คนชั่วทำลายอธิปไตย
ปล่อยให้โจรปล้นแผ่นดินไทยไม่นำพา

ไม่มีแล้ว...ทหารไทยหัวใจเพชร
ถูกลผลประโยชน์เด็ดจนไร้ค่า
ไม่มีแล้ว...ทหารหาญของพระราชอา
มีแต่คนธรรมดารักษาแผ่นดิน

เหลือแต่ทหารไทยหัวใจทาส
ติดบ่วงบาศลาภยศจนหมดสิ้น
หูหนวกตาบอดเป็นใบ้ ไม่ยลยิน
ยอมสูญเสียแผ่นดินไทยในวันนี้

ขอพี่น้องมองไทยลุกขึ้นมา
ร่วมกันเป็นทหารกล้าทำหน้าที่
ปกป้องชาติศาสน์ราชวงศ์รักษาปฏิ
แทนคุณแผ่นดินที่เราเกิดมา

เชษฐ...ทหารเสวยสุขกับสาวงามสนามกอล์ฟ
เชษฐ...ออกรอบให้สนุกสุขุขรรษา
สังสรรค์กับนายทุนเจรจา คิดขายคำ
ปูทางสู่การเมืองเวลาเกษียณงาน

เชษฐ...เป็นกรรมการบริษัทใหญ่ให้สุขศรี
เพราะมันคือ...หน้าที่...ของทหาร
ถึงวันเด็กชนอาวุธโชว์โก้โอฬาร
ทุกปีงานงบประมาณเปรมอูรา

เชษฐทหารพักผ่อนนอนฝันดี
เป็นพ่อค้ามหาเศรษฐีดังปรารถนา
ลืมนเสียเถิดหน้าที่เคยมีมา
ทหารกล้าหมดแผ่นดินตายสิ้นแล้ว

มาเถิด...พี่น้องไทยใจหาญกล้า
มาทำหน้าที่แทนทหารไทยได้ตระหนก
ปกป้องแผ่นดินถิ่นที่รัก
ให้ลูกหลานได้ประจักษ์สืบต่อไป

กลอนได้บรรยาย “ความไม่เอาไหน” ของ
ทหารบางคนเอาไว้ ซึ่งทหารที่มีลักษณะอย่างนั้น
นั่นแหละที่ทำให้เสียดินแดน ทหารที่ดีมีจำนวนมาก
แต่โชคไม่ดีไม่มีตำแหน่งสำคัญ ๆ ในการคุมกำลัง
ปกป้องบ้านเมือง

รายการ “สี่เหล่าทัพพบประชาชน” ทุกคำ
วันอาทิตย์บนเวทิมัชวาน ซึ่งประกอบไปด้วย
พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ, พลเรือโทประทีป
ชื่นอารมณ์, พลอากาศเอกเทอดศักดิ์ ลัจจะรักษ์
และพลตำรวจโทสมเกียรติ พ่วงทรัพย์ ทุกท่าน
ผ่านโรงเรียนเตรียมนายร้อยหรือโรงเรียนเตรียม
ทหารมาแล้วทั้งสิ้น นายทหาร, นายตำรวจที่
ดำรงตำแหน่งสำคัญในขณะนี้ ก็ล้วนแล้วแต่เป็น
นักเรียนรุ่นน้องท่านทั้งนั้น

บางครั้งท่านทั้งสี่ก็ตำหนิตหารรุนแรงมาก
ผมจะผลมโรงกับเขาด้วยอีกคนก็คงจะไม่เกิด
ประโยชน์นัก เพราะทหารหุซาไปหมดแล้ว จะ
ต่อว่าอย่างไรก็ไม่กระดิก

ท่านผู้พิพากษายินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ

ไม่ใช่ทหาร และเป็นผู้หญิงด้วย เป็นหญิงที่แกร่งกล้ากว่าชายจำนวนมากภายในประเทศนี้ ท่านเป็นเด็อดเป็นแค่นิ่งนักที่รัฐบาลและทหารวางเฉยปล่อยให้ไทยต้องเสียดินแดนให้เขมร ท่านเขียนบทความเชิงวิชาการในฐานะเคยเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกามาก่อน ยืนยันว่าทั้งรัฐบาล

และทหาร (รุ่นน้อง ๆ ผม) ที่เกี่ยวข้องได้ทำความผิดต่อราชอาณาจักรไทยอย่างสมบูรณ์แล้ว แต่รัฐบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งทหารยังคงวางเฉย

การประชุมคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย เมื่อปลายเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมาจึงมีมติให้เสนอหนังสือถึงผู้นำทหารทุกเหล่าทัพดังนี้

วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔

เรื่อง ขอให้ปฏิบัติหน้าที่ในการปกป้องดินแดนและอธิปไตยของชาติ

เรียน ผู้บัญชาการกองทัพไทย, ผู้บัญชาการทหารบก, ผู้บัญชาการทหารเรือและผู้บัญชาการทหารอากาศ

สืบเนื่องจากการที่ประชาชนผู้รักชาติได้จัดให้มีการชุมนุมสาธารณะที่บริเวณถนนราชดำเนินระหว่างสะพานมัฆวานรังสรรค์กับสี่แยกมัสกวัน และบริเวณถนนพิษณุโลกตั้งแต่สี่แยกมัสกวันถึงสะพานมัฆมรุเชษฐ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ เป็นต้นมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน เป็นเวลารวม ๑๒๑ วันแล้วและยังจะดำเนินการชุมนุมต่อไปจนกว่าจะทราบผลของการประชุมคณะกรรมการมรดกโลก ในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ การจัดการชุมนุมของภาคประชาชนผู้รักชาติดังกล่าว เป็นการจัดการชุมนุมโดยพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย และคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย ซึ่งเป็นตัวแทนองค์กรภาคประชาชน ที่มีความห่วงใยต่อปัญหาดินแดนและอธิปไตยของชาติ อันเป็นผลมาจากปัญหาข้อพิพาทระหว่างประเทศไทยกับกัมพูชา ประชาชนผู้เข้าร่วมชุมนุมและผู้เห็นด้วยสนับสนุน ได้มีข้อเรียกร้องต่อรัฐบาลให้ปฏิบัติรวม ๓ ข้อ คือ

๑. เรียกร้องให้รัฐบาลไทยยกเลิกบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนทางบกระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรกัมพูชา พ.ศ. ๒๕๔๓ (MOU ๒๕๔๓) เพื่อยุติความเสียหายเปรียบทั้งปวงที่กัมพูชาเป็นฝ่ายละเมิดและรุกรานแผ่นดินไทยมาโดยตลอด ฝ่ายไทยไม่สามารถผลักดันทหารและชุมชนและสิ่งปลูกสร้างของกัมพูชาให้ออกไปจากแผ่นดินไทยได้

๒. เรียกร้องให้รัฐบาลไทยถอนตัวออกจากภาคอนุสัญญามรดกโลก เพื่อเป็นการประท้วงและไม่ยอมรับการดำเนินการตามคำร้องขอของประเทศกัมพูชาในคณะกรรมการมรดกโลก ที่ได้ดำเนินการละเมิดอธิปไตยมาหลายครั้ง ในการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหาร และนำพื้นที่โดยรอบปราสาทซึ่งเป็นดินแดนไทยให้เป็นมรดกโลกของกัมพูชาแต่เพียงฝ่ายเดียว

๓. เรียกร้องให้รัฐบาลไทยดำเนินการผลักดันทหารและชุมชนกัมพูชาที่รุกล้ำและยึดครองแผ่นดินไทย เพื่อทวงคืนแผ่นดินไทยที่สูญเสียอำนาจอธิปไตยให้แก่กัมพูชาเป็นเวลาเกือบ ๑๑ ปี นับแต่การลงนามใน MOU ๒๕๔๓ เป็นต้นมา

ระหว่างการชุมนุมดังกล่าว คณะกรรมการภาคประชาชนได้ยื่นหนังสือ ขอให้รัฐบาลปฏิบัติหน้าที่ในการปกป้องดินแดนและอธิปไตยของชาติ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ถึงนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีแต่จนกระทั่งบัดนี้ยังไม่ปรากฏว่ารัฐบาลได้แสดงท่าทีหรือดำเนินนโยบายใด ๆ

เพื่อแสดงการปกป้องดินแดนและอธิปไตยของชาติแต่อย่างใด

บัดนี้ได้ปรากฏข้อเท็จจริงโดยชัดแจ้งว่า ได้มีทหารและคนกัมพูชาเข้ามารุกรานและยึดครองดินแดนไทยมาโดยต่อเนื่อง อันเป็นการปรากฏข้อเท็จจริงจากการยอมรับของรัฐบาลและคำสัมภาษณ์ของนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีเอง ทั้งยังดำเนินการที่จะให้ผู้สังเกตการณ์จากต่างประเทศเข้ามาประจำในพื้นที่ที่อ้างว่ามีการพิพาทกันระหว่างไทย-กัมพูชา เพื่อไม่ให้ทหารใช้กำลังผลักดันกัมพูชาออกจากแผ่นดินไทย

นอกจากพื้นที่บริเวณโดยรอบปราสาทพระวิหารแล้วยังปรากฏว่าทหารและชุมชนกัมพูชาเข้ารุกรานและยึดครองแผ่นดินไทยตลอดแนวชายแดนไทย-กัมพูชาหลายแห่ง เช่น บริเวณปราสาทตาเมือนธม ปราสาทตาควาย บ้านหนองจวน ฯลฯ ทั้งยังมีท่าทีที่จะรุกคืบเข้ามายึดครองแผ่นดินไทย โดยอาศัยแผนที่มาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ และอาศัยเวทีการเมืองระหว่างประเทศเป็นเครื่องมือรุกรานยึดครองแผ่นดินไทย

ด้วยเหตุดังกล่าว คณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย โดยตัวแทนที่ปรากฏทำหนังสือนี้ จึงขอยื่นหนังสือนี้ต่อท่านเพื่อให้ขอให้ปฏิบัติหน้าที่ในการปกป้องดินแดนและอธิปไตยของชาติ ตลอดจนทางคืนแผ่นดินไทยที่กัมพูชาได้ยึดครองและละเมิด MOU ๒๕๔๓ โดยทันทีและเร่งด่วน นับแต่วันที่ท่านได้รับหนังสือนี้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการปฏิบัติตามอำนาจและหน้าที่ของท่านในฐานะผู้บังคับบัญชาเหล่าทัพที่มีหน้าที่โดยตรงในการปกป้องอธิปไตยและเอกราชของชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และเป็นภารกิจโดยตรงของกองทัพที่มีอาชญากรรมได้

การกล่าวอ้างถึงนโยบายของฝ่ายการเมืองนั้น มิอาจทำให้กองทัพหลุดพ้นจากความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่แต่อย่างใด การละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ในกรณีดังกล่าว อาจจะเป็นความผิดต่อกฎหมายประมวลอาญามาตรา ๑๑๙, ๑๒๐, ๑๕๗ และเป็นการไม่ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๗๗ อีกด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการ

● ไทยอพยพในยุคนายก ฯ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ภาพอินเตอร์เน็ต)

การมีหนังสือถึงผู้บัญชาการกองทัพไทย, ผู้บัญชาการทหารบก, ผู้บัญชาการทหารเรือ และผู้บัญชาการทหารอากาศ เป็นเรื่องที่แปลก เพราะแต่ไหนแต่ไรมาทหารใหญ่มากไม่มีใครกล้าเตือน

ผมตอบผู้สื่อข่าวในฐานะเป็นกรรมการ

ป้องกันราชอาณาจักรที่ร่วมลงชื่อในหนังสือฉบับนี้ด้วยว่า คณะกรรมการ ฯ มีมติแน่ชัด หากเวลาผ่านไประยะหนึ่ง ถ้าทหารยังคงวางเฉย เราจำเป็นต้องฟ้อง เพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไปในการละเว้นไม่ปกป้องดินแดน ซึ่งเป็นหน้าที่โดยตรงของทหาร

๒

ทำไมครูต๋อง... “โหวตโชน!”

๑. เพราะใครๆ ก็พร้อมที่จะ... “โชน”

๒. เพราะใครๆ ก็พร้อมที่จะ... “โชน”

๓. เพราะใครๆ ก็พร้อมที่จะ... “ขายตัว”

๔. เพราะใครๆ ก็พร้อมที่จะ... “ขายชาติ”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๐)

ระบบ “บุญนิยม” นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังตอนเข้ามาคุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ “บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ (quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ “บุญนิยม” ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ “ทุนนิยม” อย่างสนิทสนม และตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ “ทุนนิยม” กำลังเข้ามาคุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ “บุญนิยม” นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ต้องการตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”**กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุนิยามจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”**หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุนิยามยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตางัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้อยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต้ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยัง“ไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้นั้นจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษย์ชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติโกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกลับมาทีฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

“ความรู้ยิ่ง”เห็นสภาวะจริง คือ **เห็น** (ปัสสตี)จิต-เจตสิกของตน ด้วย“ธรรมจักขุ” คือ “ญาณทัสสนะหรือวิปัสสนาญาณ” ว่า มัน“ไม่เที่ยง”(อนิจจัง) มัน

“ไม่คงที่”(อนิจจัง) มัน“ไม่เท่าเดิม”(อนิจจัง) เรียกว่า **เห็น“โดยความเป็นของไม่เที่ยง”**(อนิจจโต) เป็นการเห็นด้วย“**ความรู้ยิ่ง**”อันเป็น“ธาตุรู้ที่มีประสิทธิภาพ”พิเศษกว่าสามัญคนทั่วไป ซึ่งเป็นคุณวิเศษคือ “**อุตตริมนุสสธรรม**”

ขั้น“**ญาณ**”หรือ“**วิชชา**”ข้อแรกที่ชื่อว่า “**วิปัสสนาญาณ**” **เห็น“ความเป็นของไม่เที่ยง”**นี้ เป็น“การเห็น”ที่มีธรรมจักรหรือตาในก็เรียกตาทิพย์ก็เรียก ภาษาที่เป็นศัพท์ก็คือ “**วิปัสสนาญาณ**” นั่นแหละที่“**เห็น**” ไม่ใช่มีแค่ตาเนื้อ ที่เป็นตาข้างนอกหรือลูกตาคนสามัญ“**เห็น**”

แต่เป็น“**ตาใน**”(วิปัสสนาญาณ)**เห็น “เห็น”อารมณ์** สุข ก็ดี “**เห็น”อารมณ์ทุกข์** ก็ดี “**เห็น”ตัวตนของกิเลส** ก็ดี “**เห็น”อาการโลก** ก็ดี-**อาการโอรช** ก็ดี เป็นต้น เห็นว่ามัน**ไม่ได้ตั้งอยู่อย่างนั้นถาวร ไม่อยู่อย่างนั้นๆคงที่ มันเคลื่อนไปเปลี่ยนไปได้ไม่ยั่งยืนอยู่อย่างนั้นๆ มันไม่เป็นอย่างนั้นตลอดไป มันไม่อยู่เป็นแก่นสาร**

ตาในที่สัมผัสสภาวะนั้นๆ“**เห็น**” (ปัสสตี)อยู่ไหนไหนจริงๆว่า มีลักษณะ“**ไม่เที่ยง**”(อนิจจโต) “**ไม่ยั่งยืน**”(อัทฐโต) “**ไม่เป็นแก่นสาร**”(อสารโต) “**เป็นของหวั่นไหว ยุงยาก**”(จลโต) “**แตกดับ**”(ปโลกโต) “**เปลี่ยนแปลง กลับกลอก**”(วิปริณามธัมมโต) “**เป็นธรรมเพื่อความตาย**”(มรณธัมมโต) “**เป็นของฉิบหาย**”(วิภาโต) “**เป็นของที่ต้องปรุงแต่ง**”**เนื่องๆ**”(สังขตโต) “**ต้องทำลาย ผุพัง กระจัดกระจาย**”(ปภังคโต)

อันคำว่า “**วิปัสสนาญาณ**”นี้ เป็น“**วิชชา**”ข้อที่ ๑ ของ“**วิชชา ๘**” และ“**วิชชา**”ก็คือ “**ปัญญาที่ไม่เป็นอวิชชา**” นั่นเอง และขั้นที่“**รู้โดยความเป็นของไม่เที่ยง**”(อนิจจโต)นี้ พระพุทธเจ้าตรัสอยู่ใน“**มิจฉาทิฏฐิสสูตร**” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ โดยระบุกำหนดขอบเขตที่“**พหิมิจฉาทิฏฐิ**”ไว้ชัดเจน

มีเนื้อความบอกองค์ประกอบของการปฏิบัติไว้ชัดเจน และระบุว่า เป็นเพียง“**การพหิมิจฉาทิฏฐิ**”เท่านั้น ซึ่งเป็นแค่ขั้นต้นแห่งการรู้แจ้งเห็นจริง“**ไตรลักษณ์**”คือ “**ความไม่เที่ยง**”ที่เป็น“การรู้และเห็นความไม่เที่ยงอยู่ไหนไหนที่หลุดๆ ณ ปัจจุบันนั้นๆ”(ซานโต ปัสสโต วิหริตี) อันเป็นการรู้แจ้งเห็นจริง“**ความไม่เที่ยง**”ตั้งแต่ภายนอกเข้าไปถึงภายในถึงขั้นปรมัตถธรรม เช่น ขั้นเห็น“จิต

วิญญาณ” และเห็น“**เวทนา**”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆใน“**มิจฉาทิฏฐิสสูตร**” ข้อ ๒๕๔ นี้ เป็นต้น จึงมี**ใช้รู้แจ้งไตรลักษณ์**แค่สมมุติธรรม หรือรู้ยิ่งอย่างลึกซึ้งแค่จากการขบคิด แล้วเข้าใจ..เข้าใจซาบซึ้งเป็นที่สุด

การรู้แจ้งตาม“**สมมุติธรรม**” หรือโดยตรรกะนั้น ยังไม่ถึงขั้นรู้แจ้งตาม“**ปรมัตถธรรม**” อันเป็นการ“**เห็นไตรลักษณ์**”ขั้นสูงขึ้นไปอีกถึงขั้นนามธรรมที่เป็น“**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน**”

จึงยังไม่ใช่การ**เห็น“สักกายทิฏฐิ”**ดอกนะ เพราะขั้นนี้มันต้อง**เห็น“เหตุแห่งทุกข์หรือเห็นตัวสมุทัย** อันเป็นตัว“**สักกายะ**”แท้ๆ คือ “**ตัวตนที่เป็นกิเลส**”

ดังนั้น ขั้นที่กำลังบรรลุขั้นต้นจึงเป็นแค่ความรู้ขั้นรู้แจ้งเห็นจริง“**อนิจจโต**”ที่เป็น **ไตรลักษณ์เริ่มแรก**เท่านั้น เป็นการรู้เห็นขั้น “**ญาตปริญญา**”

“**ญาตปริญญา**”หมายถึง การกำหนดรู้ตามสภาวะลักษณะจริงของมัน ในขณะนี้คือ รู้เห็นความไม่เที่ยงของนามธรรมที่เป็นไปจริงให้เห็นอยู่หลังๆตาตา(ทิพย์)ไหนไหน

ขั้นต่อไป“**อริบัญญัติสิกขา**”เจริญขึ้นถึงขั้น**รู้เห็น** (ซานตี ปัสสตี)“**โดยความเป็นทุกข์(ทุกข์โต)**”นั้นยังไม่ใช้ขั้นนี้ เพราะเห็น“**อนิจจัง-ความไม่เที่ยง**”นี้เพิ่งเป็นแค่ขั้นเห็น“**ความไม่เที่ยง**”โดยรวมของสภาวะที่เป็น“**ภายในกาย**” ละเอียดลึกเข้าไปในภายใน“**อุปาทายรูป**”เท่านั้น

“**อริบัญญัติสิกขา**”ที่สูงขึ้นไปกว่านี้ ก็คือ ขั้น“**ตีรณปริญญา**” ซึ่งเป็นขั้น“**พิจารณาแยกแยะนามธรรมลึกเข้าไปอีกเป็น“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม**”

การเห็น ขั้นที่**เห็น“โดยความเป็นทุกข์”**นั้น ก็เป็นการ**พิจารณาเห็นอาการที่เป็นทุกข์ของ“ความรู้สึกหรืออารมณ์”** คือ “**เห็น**”จิต-เจตสิก-รูป **เห็น“สังขารจิต”** ที่มันปรุงแต่งกันอยู่ เป็นอารมณ์สุข(สุขเวทนา)-อารมณ์ทุกข์(ทุกขเวทนา) หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์(อทุกขมสุข, อุเบกขา) ซึ่งเป็นการเห็น“**เวทนาในเวทนา**”

ผู้ได้“เห็น”(ปัสสตีซึ่งเป็นวิปัสสนาญาณ)**สภาวะจริงของอารมณ์ทุกข์หรือของความรู้สึกทุกข์“นี้แหละคือ“สังขารจิตที่เป็นทุกข์”** ซึ่งเป็นการ“**เห็น”อารมณ์ทุกข์หรือเห็นความรู้สึกทุกข์** ที่เป็น**จิต-เจตสิกแสดงอาการอยู่จริงไหนไหนขณะนี้**หลุดๆ อันเป็นการ“**พหิมิจฉาทิฏฐิ**”

ข้อแรกของปฏิจลสุปบาท(เพราะอริยชาเป็นปัจฉิมจึงมีสังขาร)

การเห็นไม้ทั้งๆด้วยตาทิพย์(ปัสสตีขั้นวิปัสสนาญาณ) **ดังนั้นเองคือ การเห็น“อริยสัง ๔” ข้อที่ ๑ แท้ๆ เป็น “ปริณญา” คือ“ตீรณปริณญา”ซึ่งสูงกว่า“ญาตปริณญา”**

ขั้นต่อไปเมื่อได้พิจารณา**“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”**ลึกซึ่งเข้าไปอีกจึงจะเห็นว่า **“อารมณ์ทุกข์”** นั้นมันมาจาก**“ตัณหา”**เป็น**“เหตุ”**(ทุกขสมุทัยอริยสัง)

ตอนนี้แค่**เห็น**อารมณ์สุข(สุขเวทนา)-**อารมณ์ทุกข์**(ทุกขเวทนา) หรือ**อารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์**ทั้งหลาย แม้จะเห็นว่า**มันไม่เที่ยง มันไม่เท่าเดิม มันก็มีอาการมาก-อาการน้อย หรือมีอยู่แล้วก็จางหายไป ไม่ได้มีอาการนั้นอยู่ในจิตเราตลอดกาลนาน มันตั้งอยู่ไม่ได้ ไม่คงทน ที่สุดมันก็หายไปจนได้ ไม่ได้มีเหลืออยู่ในจิต จิตก็ไปรู้สึกอารมณ์อื่น ไปรู้สึกกับอย่างอื่นเรื่อยไป**

ซึ่งเป็น**“ความไม่เที่ยง-ไม่คงที่-ไม่แน่นอน-ไม่คงทน”** มันจึงเป็นการ**เห็น“อนิจจัง”**แท้ๆขั้นอภิธรรมปรมัตถธรรมที่**เห็นความไม่เที่ยงของนามรูปของจิต-เจตสิกที่เดียว** ไม่ใช่แค่**เห็นความไม่เที่ยงของวัตถุหรือมหากุตรูป** ดังนั้น จึงได้แค่ขั้น**“พินิจจาทิฏฐิ”**ที่เป็นอภิธรรม-ปรมัตถธรรม แต่ยังไม่ถึงขั้นเข้าข่าย**“พินัสกกายทิฏฐิ”**

เพราะผู้จะ**“พินัสกกายทิฏฐิ”**นั้นต้องมี**“อริยัญญาสิกขา”**เจริญสูงถึงขั้นเข้าข่ายรู้จัก**รู้แจ้งรู้จริง**ในความเป็น**“สักกายะ”**(ตัวตนของจิต-เจตสิก)ชนิดสัมผัส**“รู้เห็น‘ของจริง’**(ภาวะที่เป็นนามธรรมอยู่ในปัจจุบันนั้นๆ”(ชานโต ปัสสโต วิหริต) จึงชื่อว่า**พินิจจาทิฏฐิ เพราะมีญาณแค่“เห็น”**สักกายะ(ตัวตนของจิต-เจตสิกเท่านั้น แต่ยังไม่เห็นตัวตนเฉพาะของกิเลส : กิเลส คือ อุกุศลจิต) จึงยัง**“กำจัดสักกายะที่เป็นเหตุแห่งทุกข์”(สมุทัยอริยสัง)ให้ลดลง..ไม่ได้”**

จึงจะต้อง**“ธรรมวิจยที่เป็นปรตถธรรม”**(ธัมมวิจย สัมโพชฌงค์) คือ วิจย ภายใต้วา-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม กระทั่งเกิด**“ตี่รณปริณญา”(ความรู้ในการพิจารณาไตร่ตรองตัดสินธรรมะต่างๆ)** ด้วยการสัมผัส**ผัสสภาวะทั้งหลายนั้นจน“รู้-เห็น”**(ชานาติ ปัสสตี)**“เหตุ”ที่พาให้เกิดทุกข์อริยสัง**(ทุกขสมุทัยอริยสัง)

และถึงขั้น**“เห็น”ตัวตนของกิเลส** คือ เห็นภาวะของ**จิต**(ตอนนี้เขาเรียกว่าเจตสิก)เพราะมันเป็น**อาการ**ของจิตอีกที

ในภาษาไทยเรียกว่า**“อาการอยากหรือต้องการ”** นั่นแหละภาษาทางธรรมเรียกว่า**“ตัณหา”** อาการที่ว่านี้เป็นอย่างไร ผู้ปฏิบัติต้องศึกษาฝึกฝนจนกระทั่ง**“อริยัญญาสิกขา”**มีประสิทธิภาพสามารถสัมผัส**“จิตในจิต”**ของตน**“เห็น”**(ปัสสตี)อาการจริงที่มันเป็น**“อาการอยากในจิตตนเอง”**ได้ เรียกว่า มี**“ตาทิพย์”**หรือมี**“วิปัสสนาญาณ”** **เห็น“ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์”** ซึ่งก็คือ **อาการอยาก** ขั้นปรมัตถธรรม อภิธรรม **เห็น“เหตุแห่งทุกข์”**แล้ว **เห็น“สักกายะ”**ที่เป็น**อริยสัง ๔ ข้อที่ ๒** เป็นการ**“พินัสกกายทิฏฐิ”**สูงขึ้นไปอีกขั้น จากแค่**“รู้-เห็น”จิต เจตสิกขั้นต้น** หรือเห็น**“ตัวตนของจิต”** สูงขึ้น**เห็น“ตัวตนของจิตในจิต”**ลึกเข้าไปเห็น**“ตัวตนของตัณหา”** ซึ่งเป็น**“เหตุแห่งทุกข์และสุข”**นั่นเอง **“ทุกข์และสุข”**ที่เป็นโลกียรสนี้เป็นสิ่งที่เกิดจาก**“ตัณหา”**ตัวเดียวกัน

ถ้าพอใจใน**“ตัณหา”**ก็สุข ถ้าไม่พอใจใน**“ตัณหา”**ก็ทุกข์ สุขกับทุกข์จึงคือ**อารมณ์ที่เกิดจาก“เหตุ”ตัวเดียวกันแท้ๆ** **“ตัณหา”**นี่เองเป็น**“ต้นเหตุแห่งทุกข์กับสุข”** สุขกับทุกข์ดังกล่าวนี้ คือ **โลกียารมณ์ เป็นอารมณ์ที่ไม่จริง เป็นของเท็จ(อลิยะ) เบ็ น“สุขัลลิกะ.สุขเท็จ”** โลกุตระ คือ **โลกที่หมดโลกียารมณ์ หมดสุขทุกข์**แบบที่**ชาวโลกปุถุชน หรือชาวโลกีย์มีกันเป็นกันอยู่**

เมื่อ**รู้แจ้งเห็นจริง“ตัวตนของสมุทัย-เหตุแห่งทุกข์**สุขแบบโลกีย์”แล้ว ต่อจากนั้นก็**“กำจัด(ปหาน)ตัวตนของเหตุ”**ด้วย**สมถวิธิ**และ**วิปัสสนาวิธิ** จนเกิด **ปหานปริณญา**(**ความรู้แจ้งเห็นจริงในการกำจัดกิเลสต่างๆด้วยไตรสิกขา**) โดย**อริยัญญาสิกขา** เจริญขึ้นสู่**ความรู้ขั้นเกิดผลสำเร็จ คือ ภาวนามยปัญญา** เป็นการบรรลุ**อริยสัง ๔**

นั่นก็คือ จะ**“ตามเห็น”**(อนุปัสสตี)กิเลส**มันลดละจางคลายลงๆ**(วิราคานุปัสสตี ที่สูงขึ้นมาจากอนิจจานุปัสสตี)จนถึงขั้น**“ตามเห็นความดับของกิเลส”**(นิโรธานุปัสสตี) แล้วก็ต้อง**“อาเสวนา-ภาวนา-พหุสัมมัง”**หรือ**“สังวรปธาน-ปหานปธาน-ภาวนาปธาน-อนุรักษนาปธาน”** ซึ่งเป็น**“สังจญาณ-กิจญาณ”**จนเกิด**“กตญาณ”** กระทั่งมั่นใจในความเป็น**“นิจจัง-ธูวัง-สัสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหริัง-อสังกุปปัง”** ได้อย่างสนิทสมบูรณ์**นිරันดร**

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

บทนำ

“ถ้ารัฐธรรมนูญของพระพุทธเจ้า อาตมาคงไม่ติดคุก” คำประกาศนี้ดังก้อง เพื่อบอกเล่าประสบการณ์ชีวิต ถึงเพื่อนนักการเมืองทั้งหลาย “อาตมาหยุด (ทำบาป) แล้ว พวกท่านจะหยุดหรือยัง”

...พระรักเกียรติ รักขัตถ์โม อดีตรัฐมนตรี

ความในใจพระรักเกียรติ รักขัตถ์โม

ช่วงที่ถูกกล่าวหา มีเงินจำนวนห้าล้านโอนเข้าบัญชีที่ปรึกษาของอาตมา ตอนแรก เขาให้การว่าเป็นการกู้ยืมเงินกัน ตอนหลังเขาเปลี่ยนคำให้การว่า เป็นการนำเงินห้าล้าน มาเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองของนายรักเกียรติ และในฐานะเป็นที่ปรึกษา เขาก็นำมาใช้จ่ายทางการเมืองให้แก่ นายรักเกียรติ ซึ่งอาตมามั่นใจว่าตัวเองไม่ผิด เงินห้าล้านบาทนี้ อาตมาไม่ได้ใช้ ตอนหลังเขาไปเปลี่ยนแปลงคำให้การยังไงไม่รู้ สุดท้ายอาตมาก็แพ้คดี ทั้งที่อาตมาเป็นทนายความ มั่นใจว่าตัวเองไม่ผิด อาตมาสู้คดี โดยลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรี เพื่อพิสูจน์ความจริง รวมทั้งไม่สมัคร ส.ส. ในปี ๒๕๔๔ เพราะ ป.ป.ช. ยังไม่ชี้มูล อาตมาถอยออกจากการเมืองเพื่อสู้คดี เพื่อพิสูจน์ความ

บริสุทธิ์ของตนเอง ตั้งปณิธานไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๕ ถ้า ป.ป.ช. ชี้มูลว่ามีความผิดอาตมาก็จะไม่เล่นการเมือง ไม่ใช่เพิ่งมาตัดสินใจเดี๋ยวนี้นี้ แต่คิดตั้งแต่ก่อนเข้าคุกสักคึด เพราะมันใจว่าตัวเองไม่ผิด แต่เมื่อศาลตัดสินว่ามีความผิดตามฟ้องแล้วให้ลงโทษสถานหนัก เพราะจำเลยเรียนจบกฎหมาย เป็นรัฐมนตรีเคยถวายสัตย์ปฏิญาณเป็นนักการเมืองอาวุโสอาสาสมัครใช้ประชาชนเมื่อทุจริตต้องโดนสถานหนัก

สิ่งที่อาตมาอยากจะทำก็คือ จำเลยทำผิดเป็นคดีแรก ไม่เคยต้องโทษคดีอาญา อีกทั้งจำเลยยังลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรี เพื่อร่วมมือในการสอบสวน จึงขอเป็นเหตุบรรเทาโทษ แต่ศาลค้านและให้ลงโทษสถานหนัก อย่างนี้ให้ความยุติธรรมแก่อาตมาไหม นี่เป็นคดีแรก มีมูลแค่ห้าล้าน เป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู ต้องการที่จะลงโทษรัฐมนตรีให้ติดคุกติดตาราง แต่พูดไปก็ไม่มีประโยชน์แล้ว อาตมารับโทษไปแล้ว แต่คดีหลัง ๆ เห็นไหม มาตราเดียวกัน ความผิดทุจริตต่อหน้าที่ คดีหยาบบนดิน เงินภาษีรัฐไม่เข้าคลัง เงินเสียหายแสนกว่าล้าน แต่บอกว่าจำเลยไม่เคยรับโทษมาก่อนให้ลงโทษ ๒ ปี และเนื่องจากจำเลยเคยรับราชการเป็นนักการเมืองมาหลายสมัย ทำคุณงามความดีต่อชาติบ้านเมือง โทษ ๒ ปีให้ลดเหลือรอลงอาญา ในมาตราเดียวกัน ศาลเดียวกัน ศาลอาญานักการเมืองเหมือนกัน อาตมาก็เคยเป็นนักการเมืองมีคุณสมบัติต่อประเทศชาติเหมือนกัน และก็เป็นที่แรกทำไมตัดสินไม่เหมือนกัน มูลคดีของอาตมาเสียหายแค่ห้าล้าน ของเขามูลคดีเสียหายแสนล้าน อย่างคดีคลองด่านเสียหายสามหมื่นกว่าล้าน เขาตัดสินสิบปี

เหตุการณ์ผ่านไปแล้ว แต่ยกมาถามว่าคนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่ยอมรับโทษแล้วหนีไปละ เขายังรับโทษน้อยกว่าอาตมาด้วยซ้ำ โทษที่อาตมาได้รับสามเท่า คือแทนที่จะห้าปีครึ่ง ลงโทษตั้งสิบห้าปี อาตมาก็รับโทษแล้ว ถูกยึดทรัพย์แล้ว

อาตมาแค่ต้องการให้สังคมมองเห็นความไม่เป็นธรรมที่พระรักเกียรติได้รับเท่านั้น

หนี

ไม่คิดหนีไปต่างประเทศ ถ้าไปเที่ยว ไปเล่นการพนัน ไปดูงานอย่างนี้ไปได้ แต่ถ้าหนีไป อายุความ ๒๐ ปี อย่างนี้อยู่ได้ไหม จะไปทำอะไร ญาติพี่น้องไม่มีเงินทอง ทรัพย์สินก็ไม่มีฝากในต่างประเทศ ถูกยึดหมด ยี่สิบปีจะไปทำอะไร อาตมาอายุยังไม่มาก แต่คนอื่นอายุตั้ง ๗๐ ปี อายุความ ๒๐ ปี อายุ ๕๐ ปีถึงจะกลับมาได้

คุณจะถูกขังถึง ๕๐ ไร่ ยกตัวอย่างราเกษ ลักเสนาหนีไปแคนาดาสิบห้าปีอายุความ ๒๐ ปี พอถึงสิบห้าปี เขาไปจับกลับมาเริ่มนับหนึ่งใหม่ ในคุกเดี๋ยวนี้นี้ เขาไม่ให้ประกันตัว ก็อยู่ในคุกสักคึด อาตมาออกจากคุก นักข่าวมาขอสัมภาษณ์ อาตมาพูดว่า ขอขอบคุณที่วันนั้นถูกจับ ถูกตัดสินคดีแล้วไม่หนี ถ้าหนีก็ไม่มีความเป็นวันที่ถูกปล่อยตัวออกมา หนีก็ต้องหนีให้พ้นอายุความ ๒๐ ปี ถึงจะกลับมาได้

ยอมรับความจริง

วันนี้คือวันที่มีความสุขที่ได้อยู่ใต้ร่มกาสาวพัสตร์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยกตัวอย่างคนที่หนีไม่มีความสุขมีแต่ความทุกข์ทรมาน ชัดตมสุสเซน หนีไปซ่อนตัวในถ้ำขุดลงไปใต้ดิน เขา

ยังจับได้ คนเคยเป็นนายกรัฐมนตรีนี่ มีอำนาจ เด็ดขาด เคยฆ่าคน เอาตัวเอง ตอนหนีต้องเปลี่ยน ที่อยู่ ครึ่งละ ๓ เดือน ไปขออยู่บ้านลูกหลาน กลัวเขาจับได้ ติดต่อกับญาติพี่น้องหรือเพื่อนฝูง เขาก็กลัว แม้แต่รัฐมนตรีที่เป็นเพื่อนจะขอความช่วยเหลือเขาก็กลัวจะชวยไปด้วย ออย่าโทรมาสิ ฎเดือดร้อนอย่างนั้นอย่างนี้ มันเป็นความทรมาน เป็นความทุกข์มากที่สุด

เห็นถูกขังเห็นsssu

สภาพของคนที่ชอบตัว ไปตรงไหนเขาก็จำได้ เพราะเคยออกโทรทัศน์บ่อย เวลาไปกินข้าวต้อง ไปกินตามแผงลอย พวกแท็กซี่จำได้ก็มาถาม คุณรักเกียรติ ใช่ไหม เราก็บอกไม่ใช่แล้วก็หนีไปไหนเขาก็จำได้หมด เราก็เลยปลอมตัวเอาไฟ ออก ไว้หนวด ใส่หมวก ในขณะนั้นเกิดทาง สามแพร่งขึ้นมาให้ตัดสินใจ คือ ๑. ต้องหนีไป ต่างประเทศ แม้อายุความยาวนาน ก็คงตาย ต่างประเทศ ๒. อยากฆ่าตัวตาย เกิดความอภัยศ อดสูไปหาใครก็ได้ เกิดความเศร้าหมอง คิดอยาก ฆ่าตัวตาย คิดหลาย ๆ วิธีว่าจะฆ่าตัวตายแบบไหน เอาน้ำมันใส่รถวิ่งชนตอม่อให้มันระเบิด หรือขึ้น ไปตึกสูงโดดลงมาเลยดีไหม ๓. มอบตัวก็ไม่กล้า มองเข้าไปในคุกน่ากลัว สุดท้ายไม่กล้าทำสักอย่าง ดังนั้นวันที่ถูกจับ เอาตามถูกจับไปศาลอาญา ด้วยท่าทางสง่าผ่าเผย ด้วยความเชื่อมั่น บ่งบอก ความอดทน ไม่เศร้าหมอง แทนที่จะเสียใจกลับ ไล่ใจเพราะไม่ต้องหนีอีกแล้ว

เห็นคุกจึงเห็นสังขะ:

พอเข้าไปอยู่ในคุกจริง ๆ มีหลายคนบอกว่า รักเกียรติ ระดับนี้แล้วคงติดแต่ชื่อ จริง ๆ ต้อง บอกว่า คุณจะไม่ใหญ่แค่นั้น คุณติดคุกแล้ว ไม่มี ใครช่วยคุณหรือแม้แต่ได้รับความสะดวกต่าง ๆ เจ้าหน้าที่เขาไม่กล้าเสี่ยงหรอก ถ้าติดแต่ชื่อได้ ทุกวันนี้เขาไม่หนีคุกกันหรอก คนเข้าคุกต้องทำใจ ยอมรับสภาพความเป็นอยู่ คุณจะใหญ่แค่นั้น คุณต้องไปอยู่ เขานับยอดทุกวัน คนเข้าไปเท่าไร ออกมาเท่าไร สภาพความเป็นอยู่แออัด ปีที่ เอาตามเข้าคุก มีนักโทษ ๕ พันคน ปีที่ออกจากคุก มีนักโทษ ๘ พันคน ที่เรือนจำคลองเปรม คุก แต่ละแห่งสร้างมา ๘๐-๙๐ ปี ไม่รู้คนตายมากี่คน แล้ว นักโทษเข้าไปป่วยก็ตาย ไม่มีทางรักษา ใน เรือนจำมียาบ้าเยอะ แม้ทางการจะพยายาม ป้องกันก็ตาม ขนาดเอาตามเป็นเบาหวานยังไม่มี ยารักษาเลย แล้วจะบอกว่าเอาตามได้รับความ สะดวกจากเจ้าหน้าที่ได้อย่างไร

ทุกวันนี้เขาร้องเรียนกัน เขาสอบสวนกันจน ออกจากราชการ กรมราชทัณฑ์ไล่ข้าราชการ ออกเยอะ ยิ่งคนมีชื่อเสียงมีอิทธิพลเข้ามาเขา ระวังตัวมาก นับยอดทุกวันขาดก็ไม่ได้ เกินก็ไม่ได้ หายก็ไม่ได้ นักโทษนอนปนกัน อากาศร้อน นอนแออัด เหงื่อก็เหม็น วันไหนไฟดับแล้วไม่มี พัดลม หายใจไม่ออก เหม็นขี้เต่า บางคนก็ผายลม

หนีไม่พ้นsssu

แดนแรกนอนรวมกันเป็นร้อย คุณจะมาจาก ไหนต้องไปนอนรวมกัน คุณเกริกเกียรติ ชาลีจันทร์ คดีเบงค์บีบีซีเข้าไปต้องไปนอนแดนแรกรับ เหมือนกัน พล.ต.ท.ชลอ เกิดเทศ เข้าไปอยู่ในคุก กลายเป็นลูกแมว เข้าไปด้วยความกลัว เพราะ ตอนเป็นตำรวจไปจับเขาไว้เยอะ พวกนักโทษ หมั่นไล่เดินไปไหน เขาจะเอาเหล็กแหลมเสียบท้อง เพราะฉะนั้นหมดสภาพความเป็นนักเลง ความ เป็นผู้ยิ่งใหญ่ ส่วนเกริกเกียรติ ชาลีจันทร์ เป็น คนสุภาพ เป็นนักเรียนนอก เป็นคนสำออง ที่

เรียกว่ามาจากครอบครัวที่ดี แต่ต้องไปอยู่สภาพ
อย่างนั้น ที่พูดไม่ใช่ว่าไปหมิ่นประมาทเขานะ เรา
เคยเห็นความยิ่งใหญ่ ความร่ำรวยของเขาเมื่ออยู่
ข้างนอก เคยนอนห้องแอร์ แต่ต้องไปนอนห้อง
อย่างนั้น อาตมาเองเป็น ส.ส. มาตั้งแต่หนุ่มเรียก
ว่าเคยสมบุกสมบัน นอนกลางดินกินกลางทราย
อาตมายังพอทนได้ คิดแต่ว่าทำยังไงถึงจะรักษา
ชีวิตไม่ให้ตายในคุก รักษาจิตใจไม่ให้บ้า เพราะ
ช่วงนั้นข่าวอาตมามีกระแสดังมาก ถูกคุก
เหยียดหยาม ญาติพี่น้องได้รับผลกระทบ
กระเทือน ถูกตามล่าตามยึดทรัพย์ ข่าวเข้ามา
มีแต่ความกดดัน ถ้าอาตมาไม่พึงธรรมะของ
พระพุทธเจ้า อาตมาต้องบ้าแน่ ๆ ที่รอดมาได้
เพราะเรียนรู้ธรรมะในคุก

บทฝึกวางใจ

ความกดดันทำให้ต้องปรับสภาพชีวิตให้ได้
อาตมาขอแนะนำ ใครจะไปติดคุก อันดับแรกต้อง
ปรับสภาพจิตใจ ยอมรับโทษทัณฑ์ ผิดหรือถูกก็ได้
ถ้าคุณสมารถปรับสภาพจิตใจคุณก็สามารถ
แก้ไขปัญหาได้ ยอมรับสภาพความเป็นนักโทษ
ยอมรับสภาพการถูกคุมขัง แล้วก็แก้ไขปัญหา
สามารถนำตัวเองกลับมาสู่เส้นทางชีวิตแห่งความ
ดีได้ ใครยอมรับความจริงไม่ได้ ยอมรับสภาพ
ของการถูกลงโทษไม่ได้ มันก็จะจมลง ๆ ดีไม่ดี
บ้าไปเลย ในคุกมีคนบ้าเยอะนะ นั่งคุยกับ
ต้นไม้คนเดียวเดินร้องไห้กลับมาจากห้องเยี่ยมญาติ
อาตมาเห็นมาหมดแล้ว

พจนานุกรม

อาตมาเข้ามาอยู่ในเรือนจำสมัยท่านอธิบดี
นันทิ จิตสว่าง ต้องชมท่าน คือหลักการเรือนจำ
อธิบดีบางท่านมีแต่คุมขังอย่างเดียว คำว่า
ราชทัณฑ์ หมายความว่า ที่คุมขังอาญาแผ่นดิน
มีมาตรการกักขังให้ได้รับโทษ ให้สาสมที่ได้ทำผิด
แต่อย่างเดียว แต่ยุคอธิบดีนันทิ จิตสว่าง ท่าน
ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเรือนจำสู่สากล มีสโลแกน

ว่า “ควบคุมด้วยใจ แก้ไขด้วยเมตตา พัฒนาสู่
สากล” ท่านส่งเสริมนักโทษก่อนปล่อยออก
จากคุกต้องมีอาชีพ นอกจากนี้ยังเปิดเรือนจำให้
เยาวชนเข้าไปดูเพื่อให้เกิดความเกรงกลัวต่อ
กฎหมายอาญาบ้านเมือง ว่าถ้าเราทำผิด
กฎหมายเราจะมีสภาพอย่างที่เห็น ทำไม
พระพุทธเจ้าสอนให้มีหิริ-โอตตปปะ คือมีความ
เกรงกลัวต่อบาป เรือนจำบอกว่า ให้มาดูคน
ติดคุกเพื่อให้เกรงกลัวต่อกฎหมาย อาตมาคิดว่า
เข้าทำ ทำให้คนกลัวติดคุกเขาก็ไม่กล้าทำผิด

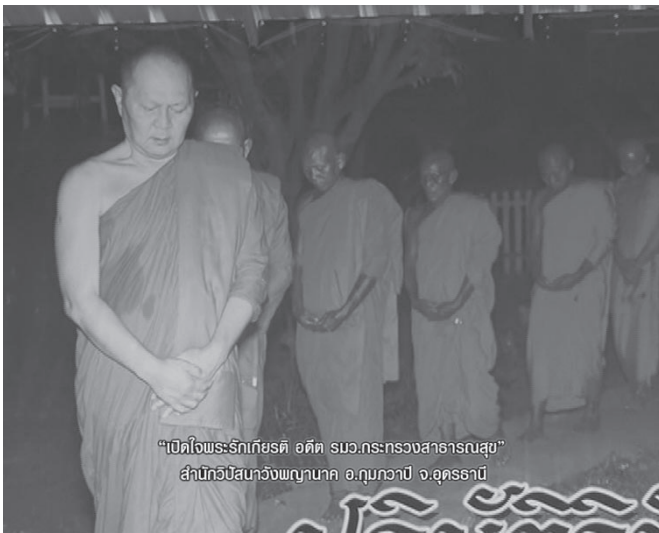
ลดโทษทัณฑ์

พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๗๙
ตราขึ้นเพื่อให้ผู้ต้องขังทำความดีอยู่ในคุกจะได้ลด
โทษ อกยโทษ เข้าคุกแล้วทำความดี รักษา
ระเบียบวินัยของเรือนจำไม่ทำผิดระเบียบวินัย
ช่วยเหลืองานราชการ เขาก็เลื่อนชั้นขึ้นจาก
ชั้นกลาง ไปชั้นดี จากชั้นดีเป็นชั้นเยี่ยม ถ้าใคร
เข้าไปแล้วไปทำผิดระเบียบวินัยของเรือนจำ ไป
ทะเลาะวิวาท ไปชกต่อยหรือเข้าไปแล้วเอายาบ้า
เข้ามาเสพ มีโทรศัพท์มือถือ เขาก็จะลดชั้นลง
จากชั้นกลางเป็นชั้นเลว จากชั้นเลวก็เลวระยำ
เลวระยำหมา ถ้าทำผิดมากกว่านั้นก็ขังเดี่ยว ขัง
ห้องมืด พวกนี้จะไม่ได้รับอกยโทษ การมีระบบ
เลื่อนชั้นกับลดชั้น เป็นสิ่งจูงใจให้เราทำตัวดี พอ

มีพระราชทานอภัยโทษ เราก็ได้รับอภัยโทษ อภัยโทษมี ๒ อย่าง อภัยโทษของพระบาทสมเด็จพะเจ้าอยู่หัว จะมี ๒ วรรคกาล คือ นักโทษแต่ละคนขอเอง ถ้ามีการอภัยโทษมาก็เรียกว่าพระราชทานอภัยโทษเฉพาะราย ใครขอก็ได้ ใครไม่ขอก็ได้ ประการที่ ๒ พระบาทสมเด็จพะเจ้าอยู่หัวพระราชทานอภัยโทษทั่วไปในวโรกาสสำคัญ อาตมาได้อภัยโทษ ๒ ครั้ง

สุขอันยิ่งกว่าความสงบไม่มี

รักษาชีวิตไม่ให้อยู่ตายต้องดูแลตัวเองให้แข็งแรง เพราะถ้าป่วยในคุกตายแน่ ๆ คนในคุกป่วยตายเยอะแล้วก็ต้องรักษาจิตใจไม่ให้อับ โดยการใช้ธรรมะ

ของพระพุทธเจ้า อาตมามีโอกาสเรียนธรรมะ โดยมีคณะสงฆ์จากวัดสร้อยทองเข้าไปสอน ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ นิ่งสมาธิ เดินจงกรม อาตมาสอบได้นักธรรมตรี นักธรรมโทในเรือนจำด้วย

ธรรมะทำให้อาตมาลดความกระวนกระวาย ความทรมาน ก่อนหน้านั้นรู้สึกเวลามันช้า เมื่อโรมันจะค่า เมื่อโรมันจะสว่าง มันทุกขร้อน แสนสาหัส แต่พอได้เรียนธรรมะ ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน สวดมนต์ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น เวลา ก็หมดไปเร็ว เราเกิดความสงบ ความกระวน-

กระวายต่าง ๆ ก็หายไป จิตใจเกิดความสงบ เป็นความสุขที่แท้จริงที่อาตมาค้นพบในคุกซึ่งต่างจากความสุขที่มีวเมาในอบายมุขอย่างสิ้นเชิง สุขที่ห่างไกลกิเลส สุขที่ยั่งยืนจากความสงบ ได้ใช้ชีวิตพอเพียง ทุกวันนี้อาตมาสุขภาพดี ทั้งร่างกาย หน้าตา เลือดลมดีกว่าตอนเป็น รัฐมนตรีชะอีก

ณ ที่แห่งนี้ กลับกลายเป็นสว่างไสว

อาตมาแปรเปลี่ยนจากศูนย์รวม ส.ส. ตอน เป็นนักการเมือง จะมีชาวบ้านเข้ามาหา ยิ่งวันเสาร์อาทิตย์เข้ามาเต็ม เพราะอาตมาเป็นผู้นำการเมืองภาคอีสาน เป็นที่รับรองช่วงสุดท้ายของวิญญานาคก่อนที่อาตมาจะไปติดคุก หลัง

เมื่อบวชแล้วเกิดความปิติ ไม่มี

ความกังวล

ใช้ชีวิตด้วยความสงบ

เกิดความสุข

เห็นคุณค่าของความสุขที่ยั่งยืน

จากนั้นกลายเป็นบ่อนการพนันครบวงจร ปรับสภาพจากแหล่งอบายมุขทั้งหลายมาเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม กลับเข้าสู่เส้นทางแห่งความดี

เมื่ออาตมาออกจากคุกก็ทำเรื่องขออนุญาตบวชเลย ออกจากคุกวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้วก็บวช ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ถือว่าเป็นผู้ต้องขังอยู่ ต้องถูกคุมความประพฤติ เพราะฉะนั้นการบวชต้องขออนุญาต ๓๐ วัน เป็นการขอบวชเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่องค์พระบาทสมเด็จพะเจ้าอยู่หัว เนื่องในระหว่างถูกคุมขัง

ชีวิตที่เหลือของอาตมาจะอุทิศตัวเพื่อทำความดี
นำธรรมะของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติ แล้วก็หาโอกาสถ่ายทอดเผยแพร่ให้ประชาชนปฏิบัติธรรม
ให้คนทั้งหลายใช้ชีวิตด้วยความไม่ประมาท ให้รู้ว่าภายใต้การครอบงำของกิเลสนั้น
จะก่อเกิดการกระทำกรรมชั่ว ที่จะติดตามตัวพวกเราไปทุกหนทุกแห่ง

ได้รับพระราชทานอภัยโทษ ๒ ครั้ง ด้วยความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณที่ได้รับพระราชทานอภัยโทษ เมื่อบวชแล้วเกิดความปิติ ไม่มี ความกังวล ใช้ชีวิตด้วยความสงบ เกิดความสุข เห็นคุณค่าของความสุขที่ยั่งยืน

ความสุขชั่วครั้งชั่วคราวเหมือนเราตกอยู่ใน อบายมุข มันแตกต่างกัน ตอนนั้นเรามีเงิน มีลาภยศ สรรเสริญต่าง ๆ เกิดความสุข แต่เป็นความสุข ชั่วคราวหาว่าไม่ว่านั่นคือความทุกข์ ที่จะติดตามมา เหมือนที่อาตมาได้รับแล้ว เมื่อเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ได้เรียนรู้ธรรมะของพระพุทธเจ้า นอกจากสอ บัณฑิตธรรมตรี โท อาตมายังเรียนมหาจุฬา ฯ ราช- วิทยาลัยวิทยาเขตขอนแก่น เรียนปริญญาโท สาขา พุทธศาสตร์ แล้วเรียนหลักพุทธธรรมของท่าน เจ้าคุณประยุทธ์ ทำให้รู้สึกซาบซึ้งหลักธรรมของ พระพุทธเจ้าสอนซึ่งยาวนาน ๒,๕๐๐ กว่าปี ยิ่งเรียนยิ่งอยากรู้มากยิ่งขึ้น ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มี วันอ้อมไม่มีวันเต็ม เดียวนี้มีความปิติกับธรรมะที่ เรียนรู้ อาตมาคิดว่า เต็มเป็นนักการเมือง สามารถใช้ศิลปะของการพูดไปพูดปราศรัยทั่ว ภาคอีสาน เป็น ส.ส. มาหลายสมัยคิดว่าตัวเองมี ศิลปะในการพูดก็นำธรรมะไปพูดสอนให้ ชาวพุทธหันเข้าหาธรรมะเพื่อเข้าถึงลัทธิธรรมที่ พระพุทธเจ้าทรงสอนและปฏิบัติละลือกิเลสตาม เพราะวันนั้นคนส่วนใหญ่หันหลังให้กับศาสนาแล้ว

หลายคนคิดว่าอาตมาคงจะแค่บวช ๗ วัน ๑๕ วัน และเพื่อไม่ให้คนสงสัยถามกัน อาตมาจึง ยกที่ดินให้วัด ๖๖ ไร่พร้อมสิ่งปลูกสร้างมูลค่า ๑๐ กว่าล้านขึ้น ให้เป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม เป็นส่วน หนึ่งของวัด เนื่องจากอาคารสถานที่เป็นบ้านเก่า ไม่มีลักษณะเป็นเหมือนวัด คราวนี้พอสร้างชุมชนประตู่ เพื่อแสดงความเป็นวัด ชาวบ้านเขาก็ไม่สงสัยแล้ว

เขารู้ว่าเป็นวัดแน่ ยังไงท่านก็บวชไม่สึกแน่

เดี๋ยวนี้อาตมาเป็นครูสอนศาสนา คือสอน ธรรมะของพระพุทธเจ้า เพราะประจักษ์แล้วว่า คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นความจริงทุกประการ แม้ยาวนานกว่า ๒,๕๐๐ ปี ก็ยังสามารถนำกลับมา ใช้ในเหตุการณ์ปัจจุบันได้ทุกปัญหา

พุทธศาสนาที่ถูกตรงคือทางรอด
ของมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง

อาตมาผ่านชีวิตมามาก ทั้งความสำเร็จและ ความล้มเหลว เพื่อน ๆ มีทั้งฉลาดปราดเปรื่อง เป็นคนเก่ง เป็นคนโง่ คนรวยที่สุด คนจนที่สุด คบมาหมด สถานที่ทุกแห่งก็ไปมาหมด พบทั้ง ความสุข ความทุกข์ ท่องเที่ยวหมดทุกประเทศ อาตมาคิดว่าชีวิตนี้พอแล้ว อ้อมตัวแล้ว จะไม่ขอ เดินกลับไปเส้นทางเดิม **ชีวิตที่เหลือของอาตมา จะอุทิศตัวเพื่อทำความดี นำธรรมะของ พระพุทธเจ้ามาปฏิบัติแล้วก็หาโอกาสถ่ายทอด เผยแพร่ให้ประชาชนปฏิบัติธรรม ให้คนทั้ง หลายใช้ชีวิตด้วยความไม่ประมาท ให้รู้ว่าภายใต้การครอบงำของกิเลสนั้น จะก่อเกิดการ กระทำกรรมชั่ว ที่จะติดตามตัวพวกเราไป ทุกหนทุกแห่ง**

ในช่วงสุดท้าย อาตมาใคร่ขอเชิญชวนญาติ ที่พี่น้องทั้งหลายหันมาให้ความสนใจธรรมะของ พระพุทธเจ้าหันมาดำเนินชีวิตตามโอวาทปาติโมกข์ สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง การไม่ทำบาปทั้งปวง กุสะลัสมุปะสัมปะทา การทำกุศลให้ถึงพร้อม สะจิตตะปะริโยทะปะนัง การชำระจิตใจให้ขาวรอบ นี่คือหัวใจสำคัญของศาสนา ที่อยากให้ชาวพุทธ ยึดถือปฏิบัติเป็นแนวทางเพื่อพบความสุขที่ยั่งยืน ตลอดไป

● ดังนั้น วิมุตตินั้นทะ

ระบบอปริยสิทธิ์ ทั้งทักษิณและอภิสิทธิ์
ต่างแข่งขันบนเส้นทางเหลวแหลกทั้งสิ้น
เกิดลัทธิเอาอย่างโคตรโกงและโกงทั้งโคตร

แข่งเลวริย้า นำอปริยสิทธิ์ วิปริตเงินเชิญสัตว์สุมพรรคสภา

ไม่เคยเห็นเช่นปานนี้

นี่คือประเทศไทย เปลี่ยนไปแต่ ๆ หาดูที่
ไหนไม่ได้ง่าย ๆ เมืองไทยเรานี้แสนดีหนักหนา
ใครเขาช่างว่า อะไร ๆ ก็ดีหมดเสียอย่างเดียว ที่
มีคนไทย...เราท่านเป็นคนไทยแบบไหนกันวู้ย ?

เป็นยังไง โดนตบฉาดใหญ่จัง ๆ เต็มหน้า ริวว่า
หน้าแข็งหน้าทนเหมือนนายก ๆ ประเทศตัวเอง !

เวรกรรมอะไรไม่ทราบ อดส่าห์หนีเสีย

เรือหายฉิบ มาเจอกระเข้ชิปหายซ้ำร้ายขายชาติฟัง
พินาศศาสน์ กษัตริย์ จัดหนักเข้าไปอีก

คนไทยยังต้องจ่ายค่าโง่อีกมหาศาลเท่าไร
กว่าจะเปลี่ยนผ่านข้ามพ้นโจทย์คนหน้าหลอเสียที่
มันหินกว่ายุคหน้าเหลี่ยม แทนที่หลังทักษิณ
ตกกระป๋องล่องจันดูไปพนเนอร์ไปไหนแล้ว แผ่นดิน
จะสูงขึ้นทันที เปลา...

ผลพวงจาก คมช.ปฎิวัติเสียของมั่วปฏิรูป
อุ้มรัฐบาลชิงแก่สุรยุทธ์ กลายเป็นสุรยุทธ์

หม่อมแน่นชิงเนา ไม่ยอมเผาศพทักษิณฝังจมนดิน
ดื้อรั้น ดันทุรัง เลือกตั้งประชาธิปไตยแตกตัว
ทันทีทันควัน หลังผ่านประชามติ ๑๕.๕ ล้านเสียง
ใช้รัฐธรรมนูญ '๕๐

เสร็จสุดท้าย หนีไม่พ้น **เลือกตั้งน้ำเน่า จะ
พาเราไปตาย** หนังสือทายาทักตักเตือนอันตรายไว้
ก่อนหน้าของอาจารย์ปราโมทย์ นาคทรรพ มัน
ไม่วายเกิดจริงทุกสิ่งอัน ถึงขั้นเลื้อยเหลืองตาย
มือเปล่า ครั้ง ๗ ตุลาคมปี ๒๕๕๑ เลื้อยแดงก่อกว้าง
พยับพยับประมุขสุดยอดผู้นำอาเซียน แดงทั่ว
แผ่นดินชุมนุมราชประสงค์ จบเหตตรงสงคราม
ไทยฆ่าไทย ทิ้งทายแดงเผาไทย กลียุคพฤษภา

แค่สองกรณีหันทพินาศสุดประวัติการณ์
รัฐบาลอภิสิทธิ์ นายกรัฐมนตรีเด็กอ่อนหัดวานชื่น
รับผิดชอบอะไรสักนิดบ้าง นอกจากเอาดีใส่ตัว
เมื่อคนกลัวแดงมหาภัย...ไหนล่ะ ผู้ดีชี้ไม้ สากล
ประเทศเจริญ นักการเมืองต้องมีจิตสำนึกดี สูงกว่า
มาตรฐานทางกฎหมาย...แล้วยังไงต่อ ตัวเอง !

นี่แหละหนอ อภิสิทธิ์ดีแต่ผลิตวาทกรรม
ที่แท้เจ้าถ้อยหม่อมความมหาศรีธรรมา

วงจรรอบาทว้ใจไม่เสร็จ

เสียชีวิตอภิสิทธิ์ไม่มีหัวใจคิดสำนึกบาป
บทเรียนราคาแพงจากนายกรัฐมนตรีสूरยุทธ์
ชี้ขลาด จัดเลือกตั้งส่งเดชทุเรศผีเปรตเอาใจ
ทักษิณ พลังประชชนพรรคจัดตั้งชื่อเสียงก็ยัง
มาวินอยู่ดี ทั้งที่ไทยรักไทยโดนยุบ มันสามารถ
ชุบ ส.ส. ให้ฟื้นตัวพรรคผีขึ้นมาใหม่ได้ ในเมื่อ
กฎหมายไม่มีลงโทษตัดสิทธิ์การเมือง ส.ส. เลือกตั้ง
เหมือน ๑๑๑ ศพ

ทำนองเดียวกับพลังประชชนถูกยุบเป็น
พรรคที่สองของทักษิณ เขาก็ฟื้นคืนพรรคผีเปรต
เป็นพรรคเพื่อไทย พาป่วนบ้านเผาเมือง ชำระแค้น
ตามแผนทักษิณประกาศ เมื่อเขาหลุดบัลลังก์
ล้มจมอย่างหว้งอยู่เป็นสุขเลย

ขณะนี้เรากำลังเดินหน้าเลือกตั้ง แม้ว่าเบอร์
หนึ่งเพื่อไทย คือ ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร จะประกาศ
แก้ไขไม่แก้แค้น ต่อให้หม่อมพระประธานมาพูด ใคร
จะไปเชื่อคนหน้าสวย จะช่วยเหลือร้ายไหม ใน
เมื่อเป็นหุ่นเชิด หรือโคลนนิ่งของทักษิณ โดย
โคตรโกงเป็นผู้ชี้เป็นชี้ตายเพียงคนเดียว

ดังนั้น วันเลือกตั้ง จึงเป็นฝันอันสูงสุด ให้
ทักษิณคืนสู่อำนาจอีกครั้ง ดังเพื่อไทยหาเสียง
จะนำทักษิณกลับบ้าน จะนิรโทษกรรม โดยเฉลิม
อยู่บำรุง คิดออก พ.ร.ก. เป็นพิเศษเฉพาะกรณีนี้
และกระทั่งประเด็นแก้รัฐธรรมนูญ ใช้ศาลลูกขุน
หรืออะไรอื่นล้วนเท่ากับแก้ไขเพื่อแก้แค้นทั้งนั้นเลย

ต่อให้ไม่มุ่งแก้แค้นตรงตัวบุคคลผู้ใด เพียง
แก้ทุกอย่างที่ขวางอำนาจผลประโยชน์ อันดู
กระสันอยากใหญ่คับฟ้า นั่นนับว่าเป็นแก้แค้นตรง
ประเด็นเช่นนั้นแหละ

วาทะแก้ไขไม่แก้แค้น ของคนสวย จึงเป็นแค่
หน้าฉากลมปาก รู้หน้าไม่รู้ใจ ชำร่าย นายใหญ่
ไชลานข้างหลัง จะควรหวังอะไรดีขึ้นหรือ...

ระบบอปริยสิทธิ์

ทั้งทักษิณและอภิสิทธิ์ต่างแข่งขันบนเส้นทาง
เหลวแหลกทั้งสิ้น

โคตรโกงและโกงทั้งโคตร เป็นวาทกรรม
สำหรับทักษิณ ผู้สามารถโกงแผ่นดินสำเร็จ
ใหญ่หลวงสุดยอดมหาโจร ตั้งแต่ตั้งประเทศชาติ
ศาสน์ กษัตริย์ไทย

ทักษิณเก่งร้ายกาจ ใช้เงินซื้อทุกอย่างที่
ขวางหน้าทุ่มทุนซื้ออำนาจการเมืองทุกวงการ ทุก
ระดับ ใช้พรรคไทยรักไทยดูดพรรคกระจอกน้อย
ถึงกระจอกเทศ จนตั้งรัฐบาลพรรคเดียวผูกขาด
สภาโคกระบือไร้ปากเสียง

ไม่นึกเลยว่าใครจะบังอาจวัดรอยเท้าทักษิณ
ในขณะที่เขาต้องตกนรกโตนโตนทันตาเห็น !

แม้กระนั้นพลพรรคเลื้อยแดงยังเป็นทาสทักษิณ

สืบทอดต่อมิใช้น้อย ดังที่ปรากฏระบอบทักษิณ
เดินหน้าครองครัทธาต่อสู้เกมเลือกตั้งชิงเมือง
ไม่ยอมแพ้

หรืออดีตพลพรรคทักษิณพวกดีจากออกมา
แยกย้ายเกาะแก่งตั้งพรรคย่อย ต่างเอาอย่าง
เร็ว ๆ ของนายใหญ่มาทำเองอย่างมันเขี้ยว

ในฝ่ายคู่ชิง เช่น อภิสิทธิ์ ถึงส่วนตัวจะไม่
ซีโลภอยากรวยล้นอะไร รักษาภาพชนชั้นกลาง
ธรรมดา สร้างภาพมือสะอาดจนเป็นจุดขายตัว
โดดเด่นหนึ่งเดียวของพรรค ให้คนหลงครัทธา
รูปหล่อเรียนสูง เป็นคนรุ่นใหม่ ซึ่งจะทำให้การเมือง
น้ำดีท่ามกลางการเมืองโสโครก

ถึงวันนี้ ผู้คนอกหักตาม ๆ กัน เมื่ออภิสิทธิ์
หมดสภาพ นัยว่าทำดีทีเหลว สารเลวจนคาด
ไม่ถึง เพียงขึ้นแท่นผู้นำแค่สองปีเศษ สารพัด
ฉวย สาตเสียดเสียดรุมโถมทับนับไม่ถ้วน ใครจะ
นึกว่าหนุ่มอนาคตไกล จะกลายเป็นเด็กต้อตาใส
กะล่อนต่อแหลเป็นลิงหลอกเจ้า พูดอย่างทำอย่าง
ลับลับกลับกลอก ไร้กั้นลั้นดี ลงทุนพลีชีพเป็น
หุ่นเชิดแลกเก้าอี้นายกรัฐมนตรีประเทศไทยแลนด์
ก็เอาดี

กว่าสองปี ยังไม่สมอยาก อภิสิทธิ์กระสัน
อ่อนขอเป็นต่ออีกสมัย ช่างสุดแสนสมเพศ คน
ขาดแคลนยางอาย จนไม่รู้ตัวเสียเลย ว่า ทำ
วิปริตผิดมหันต์มโหฬารตั้งเท่าไรในทุก ๆ ปัญหา
เช่น ชายแดนเขมรเป็นกรณีง่าย ๆ กลับเหมือน
มีตบอด แกล้งโง่ถึงไหนไม่ทราบ สามัญมโนธรรม
สำนึกโยหยาเกลี้ยงละ !

หรือว่าฉลาดเฉพาะตอนเป็นฝ่ายค้าน กล้าขัด
กล้าชี้ผิดถูก พอเป็นรัฐบาลเองกลับชี้ขาดตาขาว
ไม่เอาไหนเลย

ชวนสงสารจริง ๆ ตัวอย่างคนสะเหว
เสนอสนองกล้ารับตำแหน่งผู้ประเทศชาติกลับขาด
ตัวกล้าหาญไปเสียแทบทุกเรื่อง ก็เก่งเอาตัวรอด
เป็นยอดแล้ว ดีแต่ตีฝีปากได้วาทะกวาดขยะชุกได้
พรม ศรีธัญญาช่วยว่าแน่ ๆ แพ้หัวหมอกศรีธัญญา
ไม่ติดฝุ่น

คงจระไนไม่ไหว ในอัปลักษณ์อภิสิทธิ์ คิด
ไม่ถึงอีกเหมือนกันว่า ไฉนจึงมีหน้าทันทานด้านหน้า
เพื่อสิ่งใด ไปอ้างต่างแดน การเมืองเขาสำนึกดี
เหนือมิตติกฎหมาย ก็คุยไม่ไม่ยกทำ มีผู้เฒ่า
ชวลิต ยงใจยุทธ จอมยุทธ์การเมืองน้ำเน่า ยิ่ง
กล้าก้าวลงจากเก้าอี้ผู้นำง่ายตาย

กล่าวโทษอภิสิทธิ์ไม่มีชั้นดีเสียมากมาย
เพราะเขาไม่ยอมใช้สิทธิ์อันชอบธรรมยิ่งใหญ่เพื่อ
นำพาอภิวัฒน์ประชาชนให้จำเริญในทำนอง
คลองธรรม มีเศรษฐกิจพอเพียงเป็นต้น กลับกลายเป็น
พรรคของกู ต้องอยู่รอดเสวยอำนาจ อาสา
เป็นหัวหน้าเรือโจร โดยซุกรงเรือนำโจรไปไหนถ้า
ไม่ปล้น

ต้นตอผู้นำไม่กล้าทำหน้าที่ตรงไปตรงมา
สนองพระประสงค์ จักครองแผ่นดินโดยธรรม
อำนาจโลกธรรม ยศช้างขุนนางพระ พาให้คนชื่อ
อภิสิทธิ์เปลี่ยนไปจากที่เคยเห็นเป็นฝ่ายค้าน
จนคนช่างให้ฉายาว่า อัปรีภัยสิทธิ์ มันน่าคิดลึกซึ้ง
จริง ๆ เทียว !

อนึ่ง จุดยืนสำคัญของประชาธิปไตยคือ
ประสงค์ให้รักษาระบบการเมืองรัฐสภาเอาไว้ เขา
ถือว่า เป็นการเมืองภาครัฐ มีบทบัญญัติกฎหมาย
รองรับ ต่อให้มันและทะเลทุเรศยังไง ถือว่าชอบธรรม
ตามกฎหมาย ส่วนจะถูกทำนองคลองธรรม
หรือไม่ เป็นเรื่องของสังคมจัดการเอง

ประชาธิปไตย จึงไม่เห็นการเมืองภาคประชาชน
เป็นเรื่องสำคัญ ดีไม่ดีกว่าดีที่เป็นของเถื่อน
ข้างถนน ทั้ง ๆ ที่ประชาธิปไตยขึ้นมาเป็นรัฐบาล
ได้ง่าย เพราะพันธมิตรเสื้อเหลืองขับไล่พวก
ทักษิณได้ผลไม่น้อย

เลยไม่ประหลาด เมื่ออภิสิทธิ์ไม่สนใจปฏิรูป
การเมือง ซึ่งทำตัวปฏิบัติกับพันธมิตร ผู้เป็น
กัลยาณมิตรเสียอีก เท่ากับเนรคุณเพื่อนดี ๆ หรือไม่

และแม้พันธมิตรจะเพียรสร้างกระแสปฏิรูป
ประเทศไทย ต่อยอดจากการชุมนุม ๑๙๓ วัน
รัฐบาลก็ไม่เห็นงามตามเจ้า

ที่สูดอภิสิทธิ์มุงสร้างภาพ เขาไม่ตกกระแล

เปลี่ยนแปลงประเทศ เชิญหมอบระเวศ ะลี
นายอานันท์ ปันยารชุน ตั้งคณะปฏิรูป จับ
ประเด็นตั้งต้นที่ปัญหาชุมชน ท้องถิ่น ถึงจะเป็น
เรื่องดี ๆ ออกมาเป็นพิมพ์เขียว จะปล่อยให้
ประชาชนไปรวมพลังทำกันค่อยเป็นไป กว่าถั่วจะ
สุก งาไหม้ก่อน ผิดพลาดคาดไม่ถึงกาลเทศะ

ณ กาลนี้ แผ่นดินกำลังลุกเป็นไฟ ต้องดับ
ไฟแต่ต้นลมก่อน การเมืองเป็นหลักจักรใหญ่
แล้วไม่คิดปฏิรูปตัวมันด้วย มันกลับเป็นอุปสรรค
สำคัญเสียเอง อภิลิขิตจึงเข้าใจหลอกผู้ใหญ่ใช้งาน
สร้างภาพลักษณ์ลวงตาให้ผ่านพิธีช่วงหนึ่ง พอได้
กลบเกลื่อนจนเลื่อนหายไป

นางสงสารผู้หลักผู้ใหญ่ โดนเด็กหลอกเป็น
เหยื่อ เพราะรู้ไม่ทัน คบเด็กสร้างบ้าน อภิลิขิต
ดึงคนตั้งรับงานสำคัญ อันหนึ่งคือหวังหาพวกทำ
คะแนนนิยมมากกว่า

อีกคำช่วยเหลืออีกคำ

ปรองดองถึงปรองแดง

คบหาบุคคลเช่นไร ย่อมเป็นบุคคลเช่นนั้นแล

ถึงประชาธิปไตยจะเป็นพรรคเก่าแก่ทำการเมือง
ต่อเนื่องเป็นสถาบัน แต่มันเหมือนไม้หลักปักชำควาย
อาศัยเป็นฝ่ายค้านได้บ้าง พอเป็นรัฐบาลมัก
ทำพังเสียทุกที ชาติทุ้มมืออาชีพนักการเมืองเนา
ไม่เห็นทำอาชีพอื่นอะไร กลับรวยเอา ๆ ทั้งนั้น

การเมืองไม่ใช่เรื่องหากิน แอบสวาปามทำ
การเมืองอาชีพจึงใช้ไม่ได้ ทำไปทำมาประชา-
ธิปไตยก็เป็นค่ายบ่มเพาะนักการเมืองยอดเลว
เยอะเยอะ ตัวแสบ ๆ ในพรรคคนนั้นนี้เกิดจาก
ประชาธิปไตยมากหลาย

ตัวอย่างสายเลือดประชาธิปไตยเก่าพล.ต.สนั่น
ขจรประศาสน์ จัดเป็นมือประสานสืบทอดปรองดอง
ได้หมด

ภาพนายใหญ่ชูธงนั่งหัวเรือโจรพายคือ อภิลิขิต

สมคบโจรพายเรือปล้นที่ไหนตามใจโจรชอบ
เพราะอภิลิขิตไม่ได้พายคัดท้าย ได้แต่นั่งหัวโต๊ะ
โชว์ธงเทวดาบนเรือเทพพาโจรเต็มลำ

ถึงไม่แปลก เมื่ออภิลิขิตโบกมือส่งเสียงห้าม
นั่นนี่พอเป็นพิธี พรรคพวกตั้งต้นลุย อภิลิขิต
เจียบก็แล้วแต่ พวกมากลากทางโจร ลงเข้าไปอยู่
ในฝูงกาดำจะทำตัวเป็นหงส์หลงฝูง มันหมดท่า

กรณีเขมร มันพิลึกลึกลับ แทนที่จะตัดไฟต้นลม
แทนที่จะยกเลิกเอ็มโอยู ออกจากมรดกโลก กลับ
ผ่ายึดยึดเยื้อคาคอ เล่นตามเขมรเกเร ลากไป
นรกไหนตามกันแจหมดเลย

กระทั่งตามเขมรลากขึ้นศาลโลก ก็เอาด้วย
แน่ใจริจะชนะแหง ๆ แม้นชนะไทยไม่ได้อะไรเพิ่ม
พื้นที่เป็นของไทยอย่างเดิม แล้วขึ้นสู่ไป เสียงเกิด
แพ็คดี ก็พังยับเยิน ไม่รู้จะสู้หายนรกทำไมเน้อ...
มันมีวิปริตซ่อนอยู่สิ !

อภิลิขิตเลยขาดเอกสิทธิ์ เพราะหลงติดโลกธรรม
นำพาให้ซี้ซลาด ไม่อาจหาญกล้าตีในหน้าที่ควรทำ
จากฝ่ายค้าน พอเกิดบุญหล่นทับขึ้นแทน
รัฐบาลบ้าง อย่างเลวทำใครไว้เก่า น่าจะฉลาด
เอาเป็นครู แก่ไขกลับข้างให้ดีขึ้น

เปล่าเลย กลับตาลปัตรจัดหนักข้อเข้าไปอีก
เต็ม ๆ เห็นทักษิณเคยใช้เงินเข้าทำคะแนนนิยมก็
ผลาญเงินไม่รู้กี่แสนล้าน ช้ำหลายรอบ แจกแหลก
ขึ้นเงินเดือนทั่วหมัดหมัดหนึ่งเพิ่มเท่าไรไม่สน

อภิลิขิตใช้มิติ ธรรม. เป็นคาถาสารพัดนึก
แพ้ระบอบทักษิณหนอยเดียว คือไม่มีสิทธิ์เผด็จการ
เอง ปล่อยให้พรรคพวกร่วมเรือโจรลากลงนรกไหน
ก็ไปโลด

ล่าสุด ประชุมนัดทิ้งทวนก่อนยุบสภา
อภิลิขิตสั่งห้ามสวดวาระจร เอาเข้าจริงโหมตั้ง
๒๐๓ วาระ ผ่านฉลุยบ ๑.๒ แสนล้านบาท เล่น
๑๕ ชั่วโมง ดันถึงตีสอง ไม่เคยพบชุดไหนทำทุเรศ
เช่นนี้เลย ตกลงไม่ต้องมีสำนักงบประมาณจัดสรร
ไม่ต้องผ่านสภาคัดกรอง สบายอัปรีดิ์สิทธิ์ชะ
อย่างรีเปล่าหนอ !

ไป ๆ มา ๆ นอกจาก อภิลิขิตจะร่วมหอลงโลง

กับภูมิใจไทยได้ดี เหมือนผีเน่ากับโลงผี

สำหรับระบอบทักษิณก็ไม่สิ้นไมตรี อภิสิทธิ์ ยืนหยัดนิติรัฐ บังคับใช้นิติธรรมต้องเกิดผล คดี ๗ ตุลาทมิฬ ยังไม่เห็นใครรับโทษเลย

ยิ่งคดีทักษิณ ไยไม่ยอมถอดยศชกที่พิลึกแท้ ๆ

แม้เลื่อนแดงก่อการร้ายฆ่าเผาเมืองกลับกุลิกุจขอปรองดอง ดันผ่าเอาใจช่วยประกันเต็มทีจนสำเร็จ ใช้บหลวงด้วย

ตอนนี้เข้าโหมดเลือกตั้ง พรรคพวกเผาไทยเพื่อทักษิณทำเป็นสงบเงียบ รอจังหวะอาละวาดเกิดเพื่อไทยไม่มาที่หนึ่ง จะต้องหวาดผวาผีบ้าขนาดไหน ไหมเอ่ย...

ฉะนั้น ออกจะชัดเจน การเมืองน้ำเน่า ไม่มีมิตรแท้ ไม่มีศัตรูถาวร ถ้อยทีถ้อยอาศัยเพื่อวงศ์ไพบูลย์ของสถาบันโจธาธิปไตย ทั้งรัฐบาลถ้อยและสภาเถื่อน แม้ถูกกฎหมายตัวอักษร แต่ผิดเจตนารมณ์ ทำนองคลองธรรมโดยตลอด

อนึ่งรัฐบาลอภิสิทธิ์ มักสวมตอต่อยอดผลงานอัปยศของทักษิณ ให้บานเบิกอีกมากหลายประชาชนยมกัตุไม่เบื่อ

ข้อแตกต่างอย่างสำคัญ คือทักษิณโกงเพื่อชินวัตรของกู ส่วนอภิสิทธิ์ปล่อยให้พวกคดโกงไปตามสันดาน ถึงไม่นางประเทศไทย โศตรโกงมีตัวแข่งเอาอย่างแพร่เชื้อทั่วไทยจากยุคทักษิณ ค่าเก้าเจียะเคยแพงตั้ง ๓๐% ยุคอภิสิทธิ์ หอการค้าไทยโดดออกมาแฉมันกำเรีบ้ำเลือดถึง ๕๐% พ่อค้าเหลื้ออดสุดทน รวมหัวกันออกระเบียบเล็กจ่ายใต้โต๊ะเด็ดขาด ตั้งแต่ ๑ มิถุนายนนี้เป็นต้นไป

น้ำน้อยยอมแพ้ไฟ VOTE NO แล้วยังง

ในเมื่อนายอภิสิทธิ์ ฌ โฟเตียมเสียมทองเพี้ยนจากฐานะหัวหน้าฝ่ายค้าน ไม่ยืนหยัดโดยมโนธรรมสำนึกดี อันเคยมีไม่น้อย ปล่อยให้พวกค้ำบัลลังก์ยำประเทศชาติขายเกินบรรยาย

อภิสิทธิ์เคยชี้ทางสว่างปลายอุโมงค์ให้ทักษิณเสียดลชะยุบสภาแล้วลาออก เพื่อเปิดโอกาสให้แก่วิกฤติการเมืองตาม ม. ๓

ครั้งเกิดทางตันทำนองเดียวกัน ประเทศเดินหน้าไม่ได้ ดันไม่ยกทำเช่นว่านั่นเลย ผ่ายุบสภาเองเฉย หนีปัญหาแบบทักษิณเจอทางตัน เบี้ยบ คอยดูไปเถอะ เลือกตั้งอัปรียสิทธิ์มันจะแก้ปัญหาตรงไหนครับท่านพระเดชพระคุณ ? !

เป็นอันว่า เมื่ออภิสิทธิ์เปลี่ยนจุดยืนหยุดถูกพวกมากลากไป อัปรียธรรมยอมแพรวโจ่งครึ่มเกิดลัทธิเอาอย่างเลว จนช่วยไม่ได้

มีคนโกรธอยู่ก่อนเห็น ๆ เราไปโกรธตอบเขาทีหลัง ข้อนี้เท่ากับว่าเราโง่หนักกว่าเขาอีก พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้

ดังนั้น ระบอบทักษิณ ทำเลวชาติไว้ขนาดไหน นายอภิสิทธิ์ยังพาด้อยอดขยายผลกลโกงมโหฬารเสร็จแล้ว จักไม่ไซ่งเง่างกว่าทักษิณได้ไหน เพียงฉลาดเฉลียวพอควร ใครเขาจะดันทำ นอกจากฉลาดแกมโกงตามใจช่างมัน

ทำไปทำมา จะเป็นเสียแต่ยอดอยากปากแห้ง จะเป็นยี่ห้อยร้อยยี่สิบ หรือนักเลงโบราณ จะเป็นคอกค้ายได้อีก ก็เคยเห็นฝีมือผีเท้ามาแล้วทั้งนั้นแหละ

ยิ่งสองค่ายใหญ่ เบื่อประชาธิปไตยชวนเฉื่อยแฉะ มาเลือกไทยรักไทย คิดใหม่ทำใหม่ จนได้โคตรโกงหน้าเหลี่ยม

โยงโยให้โอกาสหนุ่มหล่ออภิสิทธิ์ ผู้นำตัวเลือกสุดท้าย แล้วไง ใครไม่รู้เช่นเห็นชาติ ก็แล้วแต่เวรกรรมตัวใครตัวมัน

มาหนนี้มีหน้าสวย ตัวช่วยซิงซิงยิ่งลักษณ์ ชินวัตร หุ่นเซตโคตรโกง แล้วมันจะมีอะไรใหม่ขึ้นใต้ฟ้าเมืองไทย ! !

สองพรรคใหญ่ ผลัดกันยึดบัลลังก์ พังประเทศเผาเมืองขายชาติ จนหมดครัทธาารามสิ้นดีฉะนี้ไซร์ ยังจะบอกให้เลือกอันเลวน้อยกว่า มันมีตัวดั่งว่าให้ดูเลือกตรงไหนหือ ในเมื่อสูท่านต่างแข่งกันเลวเหลวไหลยกใหญ่ หลากหลายแ่งกลเซิง คิด

••
 บ้านเมืองจะเปลี่ยนผ่าน
 ด้วยการโหวตโนในคราวนี้แน่ ๆ
 เพราะมันหมดทางเลือกอื่นเพื่อผ่าทางตัน
 ขึ้นไม่คิด VOTE NO
 เงินผีเปรตจะพาฝูงสัตว์เต็มสภา
 เหมือนเดิม
 ••

บ้านนี้ โหวตโน
 vote no
 ไม่ต้องมาหาเสียง
 (เพื่อห้การมีองกรู้ดัดหัวพะ...)

สระตะยังชด สารเลวทั้งคู่อุไม่ห่างชั้นจนมีนัย
 สำคัญ ถือว่ามันคือ ๑ ตามประสาสิงสาราสัตว์
 การเมืองไทยวันนี้

กูรูผู้ร่างรัฐธรรมนูญ เคยเพื่อฝันว่าการเมือง
 ไทยน่าจะพัฒนาจนมีแต่พรรคใหญ่ ๆ เราก็ก้าว
 ไกลจนมาเกิดพรรคเบ้ง ๆ ไม่ใช่ย่อยแล้วยังง
 พอมันเลวชาติขนาดนี้ ยังจะมีตัวเลือกชวนเลือก
 กระสนไปเชิดชูไว้เนื้อเชื่อใจ เพื่อใช้งานแต่ไหนได้ละ
 พอกันทีเถอะนะพ่อทูนหัว (แม่บาทา)

ณ ลมหายใจเฮือกนี้ เราท่านโดนขึ้นใจ
 อย่างไรบ้าง ในขณะที่ กกต. จัดเลือกตั้งอภัยจน
 หหมดหวังที่จะบริสุทธิ์ยุติธรรม ท่ามกลางการซื้อ
 เสียงและสารพัดวิชามาร แล้ว กกต. ฝันหรือว่า
 เลือกตั้งโหลยไทยพรรคนี้ มันจะได้คนดีเข้าสภา ?

ข้อสำคัญ ผู้สมัครใช้บทบาทเสียงไม่เกิน ๑.๕
 ล้านบาท มันเป็นไปได้ ตามที่เขายืนยันกันเอง
 กติกาแค่นี้ยังบังคับใช้ไม่เกิดผล ยังจะดันทุรัง
 เลือกตั้งทุเรศ ๆ

เลือกตั้งทั้งที หากไม่ได้คนดีเข้าสภา ก็ไม่รู้
 จะเลือกหาอะไร นอกจากฝูงเสือสิงห์กระทิง
 แรดตั้งตัวอย่างป้ายภาพเตือน อย่าปล่อยสัตว์
 เข้าสภา ปรากฏว่ามีตั้งแต่ควาย เสือ สุนัข
 เที้ยและลิงรวมห้าตัว หวังว่าภาพเด็ดแทงใจดำ
 สัตว์การเมืองหน้าทนแผ่นนี้ จะเป็นตัวช่วยให้สติ
 ลังคมทั่วแผ่นดิน

อย่างไรก็ตาม แม้เลือกตั้งหนนี้ จะมีคนดิหน้า
 ใหม่ให้เลือกบ้าง แล้วฝันหรือว่าจักมีสักกี่คนเขียว
 อย่างไรเสีย หนีไม่พ้น **น้ำน้อยย้อมแพ้ไฟ**

เพราะฉะนั้น เมื่อระบบเลือกตั้งมันล้มเหลว
 เพราะเงินผีเปรตโคตรโกงทุกคอกค่ายช่วยกันพัง-
 ทลาย ตลอดหลายสิบปี การซื้อเสียงก้าวหน้า
 จนเป็นระบบลงตัว มีหัวคะแนนจัดตั้งเบ็ดเสร็จทุก
 หัวระแหง แล้วยังตะแบงท่องคาถาเลือกตั้ง
 สิงสาราสัตว์ของพรรคผีเปรตยักษ์มาร โดยไม่ลืมหู
 ลืมตา จะหน้าโง่ ดักดานอีกนานเท่าใดหนอ
 ประเทศไทย !

**อนึ่ง อยุธยาไม่สิ้นคนดี แล้วคนดีมีไหมใน
 แผ่นดิน ?**

ดังนั้น บรรดาคนดีทั้งหลายเอ๋ย หากไม่
 ึ่งเฉยดูตายชวนขวยตีนตัวขึ้นมาทุกอาชีพแวดวง
 จะเป็นนักธุรกิจ อาจารย์ พระ แพทย์ ครู ผู้นำ
 ชุมชน ชมรม สมาคม องค์กรเอกชนทั้งหลาย
 ล้วนเป็นกลุ่มพลังสังคมนควรรู้สถานการณ์ เพื่อ
 ทำหน้าที่พลเมืองเคลื่อนไหวให้คนชั่วถอยไปไกล ๆ
 คนดีจะมีที่ยืนขึ้นมารับใช้แทนแน่นอนหา

บ้านเมืองจะเปลี่ยนผ่านด้วยการโหวตโน
 ในคราวนี้แน่ ๆ เพราะมันหมดทางเลือกอื่นเพื่อ
 ผ่าทางตัน ขึ้นไม่คิด VOTE NO เงินผีเปรตจะพา
 ฝูงสัตว์เต็มสภาเหมือนเดิม

☞

ถ้าแม่ชีพูดเรื่องอะไรผิดพลาด
ทำให้สังคมยอมรับในคำสอนไม่ได้ แม่ชีขอโทษ
ส่วนกรณีการแก้กรรม ด้วยการไปนอนกับผู้ชายนั้น
แม่ชีพูดจริง และให้ทำตรงนั้นจริง

แม่ชีทศพร ปรากฏการณ์ยอดภูเขาน้ำแข็ง ในพระพุทธศาสนา

ความจริงแล้วแม่ชีอ้วน ๆ คนหนึ่ง นัยน์ตาทำทางลอกแลก
คิดแล้วไม่น่าไว้วางใจ แต่ก็สามารถเรียกผู้คนมาเต็มวัดได้ ก็
แสดงว่ามีจุดขายที่ไม่ธรรมดา ถ้าตามไปดูเนื้อหาที่สามารถเรียก
แขกมาได้มาก ๆ แล้ว ก็จะพบว่า จุดขายที่ได้รับความนิยมจาก
ผู้คนอย่างล้นหลามนั้น เป็นเส้นทางเดียวกันกับสมิทั้งหลายใน
พระพุทธศาสนา ไม่ว่าจะ **สมินิกร สมียันตระ** หรือ**สมิพุทธโรภาวนา**
และยังมีอีกมากมายที่ยังไม่ได้ถูกเปิดโปงออกมา ซึ่งในปัจจุบัน
ล้นแล้วแต่ขายความเป็นผู้วิเศษให้ผู้คนหลงเชื่อ แล้วก็พากันตกม้าตาย
แบบง่าย ๆ ไปกับดอกส้มสีทอง หรือ “**เมถุนสังโยค**” ในที่สุด

ก่อนอื่นก็ควรได้มาดูรายละเอียดในเรื่องนี้ว่ามีที่มาที่ไปเป็นเช่นใด

คมชัดลึก : สวดยับ “แม่ชีทศพร” แพร่คลิปสอนลูกศิษย์แก้กรรมพิสดารด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย พร้อมให้เด็กหนุ่มจับแก้มแสดงพฤติกรรมชู้สาวกับหญิงสาวต่อหน้าญาติโยมนับร้อยคน ด้าน “นิพิฏฐ์” เตือน หอบหลักฐานบุกถึงวัด จี้แม่ชีเปลี่ยนแนวการสอน ด้าน “แม่ชีทศพร” ยอมรับพูดจริง ซึ่งเป็นกุศโลบายแก้กรรม พร้อมกราบขอโทษ

แม่ชีดั่งให้มีเพศสัมพันธ์แก้กรรม

ล่าสุด เมื่อเวลา ๑๕.๐๐ น. วันที่ ๒๗ เมษายน นาย **นิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ** รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม (วธ.) พร้อมด้วยผู้บริหารกระทรวงได้เดินทางไปวัดพิชัยญาติการาม กรุงเทพฯ ฯ เปิดเผยว่า เมื่อตรวจสอบดูเรื่องนี้พบว่า แม่ชีทศพรมีพฤติการณ์แก้กรรมให้ญาติโยมที่มาหา เช่น มีหญิงสาววัยกลางคนถามแม่ชีถึงการแก้กรรมของตัวเอง เนื่องจากค้าขายไม่ดี ซึ่งแม่ชีแนะนำไปว่าให้มีเพศสัมพันธ์กับเด็กผู้ชาย ๒ ครั้ง แล้วจะแก้กรรมได้ โดยเปิดโอกาสให้เด็กหนุ่มคนหนึ่งในวัดมาจับแก้มหญิงสาว แสดงพฤติกรรมชู้สาวท่ามกลางผู้ที่มาแก้กรรมเป็นจำนวนมาก โดยทั้งหมดแสดงความรู้สึกสนุกสนาน หัวเราะ และแซวเป็นระยะ

วธ. อัดเป็นการเพิ่มกรรมมากกว่า

“กระทรวงวัฒนธรรมได้พิจารณาภาพที่ปรากฏในสื่อจึงไม่สบายใจ การพูดสิ่งเหล่านี้ในที่สาธารณะถือว่าผิดหลักศาสนา เช่น การแก้กรรมด้วยการไปนอนกับผู้ชายซึ่งอายุน้อยกว่า ผมเชื่อในส่วนตัวว่าไม่ใช่การแก้กรรม แต่เป็นการเพิ่มกรรมมากขึ้นจึงมากราบเรียนพระพรหมโมลีรับทราบ และถ้าแม่ชีได้อยู่ที่นี่ อยากจะให้แม่ชีทศพรชี้แจงเรื่องนี้

แม่ชีทศพรรับพูดจริงแต่ขอโทษ

แม่ชีทศพรตอบว่าแม่ชีเป็นคนที่พระพุทธรักษาไม่คุ้มครอง กฎหมายไม่ได้คุ้มครอง (ถามไปไหนมา

๓ ๖ ๒ คอก) แม่ชีสอนให้โยมรักษาศีลให้ท่านเป็นเวลา ๑๔ ปีเต็ม การสอนแบบนี้เป็นความทุกข์ระดับชาวบ้านจึงต้องพูดแบบนี้ มีความทุกข์ระดับผู้ใหญ่อีกที่โยมไม่ได้ดู ไม่มีเจตนาอื่น มาอยู่ก็ได้รับความไว้วางใจกับพระพรหมโมลี มาถ่ายทอดธรรมะ ถ้าแม่ชีพูดเรื่องอะไรผิดพลาดทำให้สังคมยอมรับในคำสอนไม่ได้ แม่ชีขอโทษส่วนกรณีการแก้กรรมด้วยการไปนอนกับผู้ชายนั้นแม่ชีพูดจริง และให้ทำตรงนั้นจริง ให้เด็กผู้ชายจับมือกันแค่นี้ คลิปที่เผยแพร่ตามยูทูป แม่ชีเป็นคนตัดต่อเอง ๓๐๐ กว่าตอน อยากจะให้ดูหลายมุมว่า แม่ชีทำอะไร ถ้าแม่ชีทำอะไรให้ศาสนาเสื่อมเสีย แม่ชียินดีออกจากศาสนา

ยันไม่อยากโด่งดังหรือสร้างกระแส

แม่ชีขอยืนยันสิ่งที่ทำลงไปไม่มีเจตนาที่จะโด่งดังจากเรื่องนี้ สิ่งแม่ชีตัดต่อไปเป็นชีวิตและความทุกข์ชาวบ้านที่มาวัดพิชัยญาติการามอาทิตย์ละ ๑,๐๐๐-๗,๐๐๐ คน ถามว่าแม่ชีตกใจหรือไม่กับกระแสวิพากษ์วิจารณ์ที่เกิดขึ้น ก็ตกใจเหมือนกัน เพราะแม่ชีเป็นคนตัดต่อเอง อยากให้สังคมรู้ว่า ตอนนี้ศีลธรรมไม่มี วิชาศีลธรรมไม่รู้ไปไหน และแม่ชีพูดให้ไปนอนกับเด็ก เพราะหญิงผู้นั้นมีกรรมเรื่องวจีกรรม

ลัทธิผู้วิเศษ... กิเลน ประลองเชิง มองต่างมุม

สาเหตุที่คนหันมาเชื่อเรื่องกรรม เชื่อหมอดูเพิ่มมากขึ้น ท่าน ว.วชิรเมธี ท่านว่าเพราะการเมืองไทยอยู่ในสภาวะวิกฤติ เศรษฐกิจตกต่ำ สังคมขาดที่พึ่ง รัฐบาลก็พึ่งไม่ได้ พอมีผู้วิเศษเสนอตัวว่า สามารถแก้กรรม มองเห็นอนาคตได้ คนไทยกำลังสับสน ต้องหาที่พึ่ง เกาะอะไรได้ก็ต้องเกาะ การแก้กรรม กลายเป็นพาณิชย์ หลอกเอาเงิน ปลดทรัพย์จากผู้หลงเชื่อ โดยชูด้วยกรรมเก่า ชูด้วยนรก หลอกด้วยสวรรค์

ท่าน ว. อยากเห็นการจัดระเบียบผู้วิเศษว่าใครเข้าข่ายหลอกลวงต้มตุ๋น ต้องห้ามปราม หรือมีการลงโทษ พอท่าน ว. พูดถึงการห้ามปราม

ลงโทษ ผมก็นึกถึงพระผู้ใหญ่ ท่านมัวทำอะไรของท่านอยู่ รายแม่ชีทศพร เจ้าตำรับสแกนกรรม ที่เคยเป็นหนังสือขายดี ท่านพระพรหมโมลี เจ้าอาวาสวัดพิชัยญาติการาม ท่านก็ขยับปาก เรียกไปตักเตือนแล้ว

ส่วนรายผู้วิเศษชาวบ้าน อีกมากมาย คงเกินวิสัยของพระท่านจะไปยุ่ง ต้องเป็นหน้าที่ของหน่วยงานรัฐ อย่างที่ท่าน ว. ท่านณะ

ส่วนรายที่โกนหัวหม่เหลืองใช้สัญลักษณ์พระ... ดูเหมือนพระด้วยกันไม่ค่อยอยากพูดถึง พระพุทธเจ้าท่านบัญญัติวินัยเอาไว้แล้ว พระที่อวดอ้างเป็นผู้วิเศษ ท่านเปรียบเป็นยอดมหาโจร หลอกชาวบ้านเขากิน เลวชั่วกว่าโจรขโมยต้องอาบัติปาราชิก ข้ออาวดุตริมนุสสรรม พระรูปไหนต้องอาบัติข้อนี้ขาดจากความเป็นพระ

นั่งทางในเห็นพระพุทธเจ้า หลอกให้ทำบุญอยากขึ้นสวรรค์ชั้นสูง ๆ ก็ต้องทำบุญให้มาก ๆ เข้าไว้ ก็อยู่ในข่ายพระวินัยข้อเดียวกัน ผมรู้จักวินัยข้อนี้ จึงไม่กล้าเข้าวัดใหญ่โตโอฬาร... บางวัด ไม่อยากกราบพระที่ไม่ใช่พระรังเกียจพระปาราชิก.

(โดย กีเลน ประลองเชิง ไทยรัฐออนไลน์ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๔)

การแสดงปาฏิหาริย์ที่พระพุทธเจ้าทรงรังเกียจ

ในสมัยพุทธกาลแม้พระอรหันต์ทั้งหลายจะสามารถแสดงปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ได้จริง เช่น พระโมคคัลลานะและพระปิณโฑลภารทวาชะเหาะขึ้นไปเอาบาตรไม้จันทร์ของเศรษฐีที่มีความเชื่อแบบผิด ๆ ว่า ผู้ที่ป็นพระอรหันต์ได้จริงจะต้องเหาะได้เท่านั้น แต่เมื่อพระโมคคัลลานะและพระปิณโฑลภารทวาชะไปเหาะเอาบาตรมาได้ พระพุทธเจ้ากลับให้เอาบาตรนั้นไปทุบทิ้ง แล้วตรัสบริภาษว่า การไปแสดงปาฏิหาริย์เช่นนั้นย่อมไม่ต่างอะไรกับการกระทำของหญิงคนิกที่เปิดอวัยวะเพศให้ผู้ชายดู

แม้ภิกษุในสมัยพุทธกาลจะแสดงอิทธิปาฏิหาริย์และอาเทศนาปาฏิหาริย์ได้จริง พระพุทธองค์ก็ตรัสให้เห็นโทษว่าเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย (ชิจฺจุจฺฉามิ) **นาระอา** (ทรายามิ) และ**น่ายยะแขยง** (อัญญิยามิ) ทรงสรรเสริญแต่ “**อนุสาสนีปาฏิหาริย์**” ได้แก่คำสอนที่สาวกทั้งหลายนำไปปฏิบัติได้จนเป็นอัครจริย เช่น การที่พระภิกษุไม่ใช้เงินไม่ใช้ทองได้ นี่เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ หรือการที่พระภิกษุฉันอาหารวันละหนึ่งมือได้ ไม่ทำเดรัจฉานวิชาได้ เช่นไม่รดน้ำมนตร์ ไม่พ่นน้ำมนตร์ ไม่ดูหมอ นี่ก็เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์

● **อนุสาสนีปาฏิหาริย์** ได้แก่คำสอนที่สาวกนำไปปฏิบัติได้จนเป็นอัครจริย เช่น การที่พระภิกษุไม่ใช้เงินไม่ใช้ทองได้ นี่เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์

ขนาดพระอรหันต์แสดงปาฏิหาริย์ได้จริง พระพุทธเจ้ายังทรงได้ดำหนิตึเตียนแล้วออกกฎห้ามมิให้กระทำกันอีก แต่นักบวชผู้ทุศีลในปัจจุบันกลับพากันระลึกอดีตชาติคนโน้นคนนี้ได้เป็นว่าเล่นแล้วยังแถม ดักใจ ทายใจ แบบผิด ๆ ถูก ๆ อย่างสนุกสนาน ได้ผู้คนที่หลงผิดเอาลาภสักการะมาประเคนถวายให้อย่างล้นหลาม แต่บาปกรรมที่โกหกหลอกลวงผู้คนอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ผู้วิเศษทั้งหลายก็จะมาตายน้ำตื้นอย่างน่าสมเพช พบกับจุดจบที่กามเมถุนในที่สุด เพราะพระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสไว้ว่า “**คนที่กล่าวเท็จได้ทั้งที่รู้อยู่นั้น ย่อมทำบาปได้ทุกอย่าง**”

แก้กรรม หรือเพิ่มกรรม หรือบำกาม ! ?

ชาวพระกับสีกาที่เป็นเรื่องอื้อฉาวอยู่ทุก ๆ วัน สาเหตุสำคัญก็เพราะไม่ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบของเมถุนสังโยคว่า ไม่ได้มีแต่เพียงแค่การไปเสพเมถุนกับเพศตรงข้ามเท่านั้น แม้เพียงแค่การไปยินดีกับการสัมผัสทางกาย-วาจา-ทางสายตา-ทางหู-หรือการย่อนระลึกถึงความหลัง-หรือการติดแป้นไม่เลื่อนฐาน พระพุทธเจ้าก็ยังทรงตำหนิว่า “ความยินดีต่อสิ่งเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นความขาด-ทะเล-และความต่างพร้อยของพรหมจรรย์ทั้งสิ้น” เช่น

๑. ยินดีต่อการนวดผืนหรือการแตะต้องกายของเพศตรงข้าม
๒. ยินดีต่อการได้พูดจากระซิกกระซี้ต่อกัน เช่นการได้กระซิกกระซี้ทางโทรศัพท์ หรือการได้แซดกันทางเน็ตเยี่ยงชายหนุ่มกับหญิงสาว
๓. ยินดีต่อการฟาดเนตร การได้สบตา ได้

จ้องมองกัน

๔. ยินดีต่อการได้ฟังเสียงเธอลอยมาทางหนึ่งทางใด
  ๕. ยินดีต่อการได้ระลึกถึงความหลังเหมือนตั้งวันวานยังหวานอยู่
  ๖. ยินดีต่อการได้เห็นคหบดีหรือบุตรคหบดี บริโภคกาม หรือช่าวดารา-คนดังจะได้ลั่นระฆังวิวาห์กัน
  ๗. ยินดีต่อการเสพสุขของตนไปวัน ๆ ซึ่งเป็นการติดแป้น ไม่เลื่อนฐานให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป
- การที่เมชีทศพรพูดให้มรวาสาไปเสพกามกันก็ดี ให้ผู้ชายมาโอบกอดตัวเองเพื่อที่จะแก้กรรมก็ดี ก็ล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบของเมถุนธรรมที่ถือได้ว่าเป็นความขาด ทะลุ ต่างพร้อยของพรหมจรรย์ ที่จะนำไปสู่ ชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาสซึ่งเป็นวัฏสงสารที่ล้วนแล้วแต่จะต้องกลับมาเวียนว้ายตายเกิดอย่างไม่สิ้นสุดนั่นเอง **☞**

“การบวช” นั้นก็เป็น “อาชีพ” ! และเป็น “สัมมาอาชีพะ” ที่แสนประเสริฐสุดยอดของมนุษย์ที่เดียว เพราะเป็นอาชีพของชาว “ปฏิโสด” ดังนั้นผู้ที่มาถึงขั้น “เป็นนักบวช” (คือไม่ใช่บวชเป็นงานอดิเรก) จึงควรเรียนมาก่อน ฟีก “อดิเรก” มาก่อน อบรมดู “ลองบวช” ตั้งแต่มียังมีอาชีพเป็นคฤหัสถ์ดูก่อน จนแน่ใจมั่นใจให้ดีที่สุดจริง ๆ ว่าจะมาทำ “อาชีพนักบวช” นี้ได้อย่างไม่ขาดทุน หรือลุ่มจม กระทั่งที่สุดต้องเลิก “อาชีพนี้” แลจะมีบาปมีเวรเป็นหนี้ติดตัวไปอีก แต่จะเจริญรุ่งเรืองไปได้ มีกำไร มีโลกุตรผล ไม่ทรمان จนต้องทำบาปเกินบุญหรืออย่างน้อยก็มี ฐานยึด-ฐานพักอันจะพออยู่ใน “เครื่องแบบนักบวช” ได้โดยไม่ทำตนให้เป็นที่เสื่อมศรัทธาและต้องอยู่อย่าง “ไม่ด้อยปัญญา” จนไม่รู้ตนว่า เราเองนั้นแหละเป็นผู้จุดศาสนาให้ลงต่ำอยู่ ๆ ด้วยกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม เพราะทุจริตต่อพุทธจรรย์ที่แท้ ๆ ถูก ๆ จริง ๆ ต่อสมณสารูป ต่อวินัย ต่อพุทธศีล ต่อพุทธสมาธิ ต่อโลกุตรปัญญา จึงจะได้ชื่อว่าเป็นพนักงานของพุทธศาสนาขั้นนักบวช หรือเป็นผู้มี “อาชีพนักบวชของพุทธที่ไม่มีบาปภัย”

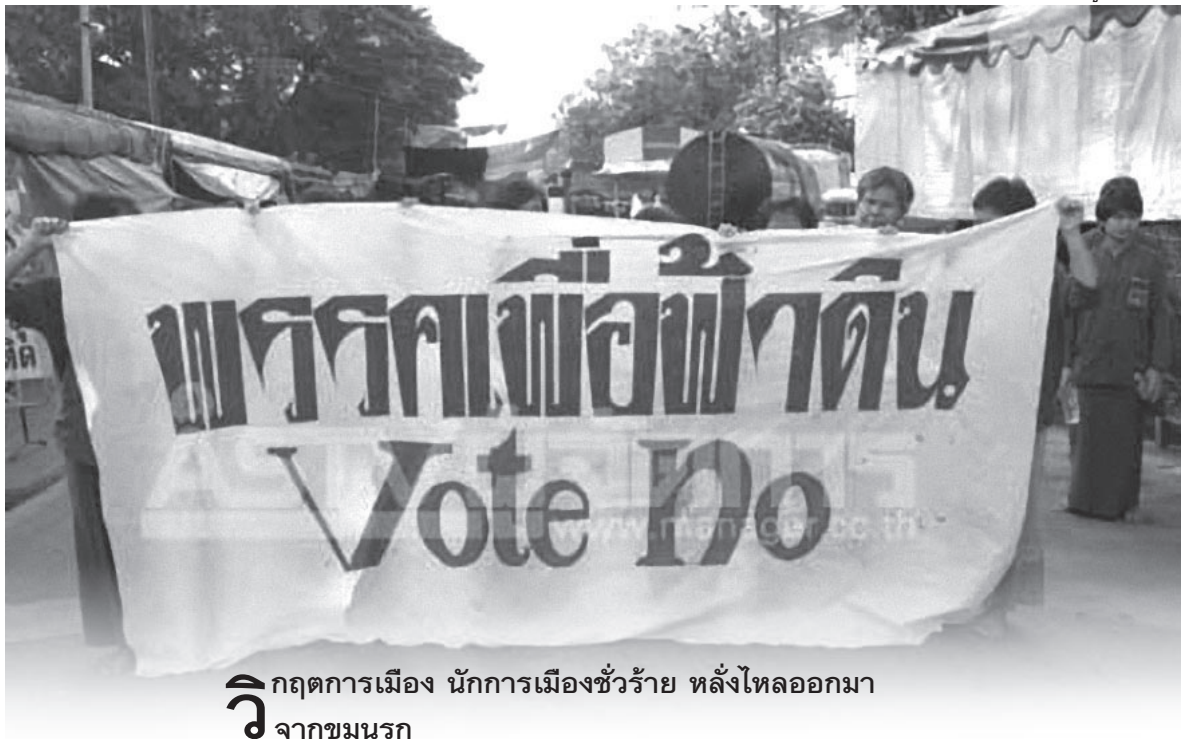
(โพธิรักษ์ ๒๑ ส.ค. ๒๕๒๐)

อีกหน่อนักการเมืองชั่ว ๆ
ก็คงหมดไปเองโดยธรรมชาติ !
หรือ วันนี้จะจัดการด้วยตัวเรา
ไม่ต้องผ่านขั้นตอนเหมือนระบบราชการ
ก็รู้อยู่ “คิดแบบเอกชน”
มันแก้ปัญหาง่ายกว่า “คิดแบบราชการ”

แก้ปัญหาทางการเมือง ด้วย ระบบเรือใบหัวสี่

(ภาพผู้จัดการ)

วิกฤตการเมือง นักการเมืองชั่วร้าย หลังไหลออกมา
จากชุมนุม

อาจเป็นเพราะเราก็เคยชมเหงประเทศข้างเคียง
สร้างความเจ็บช้ำรันทด วิปโยคโศกเศร้า

หลายคนจึงตั้งจิตอธิษฐาน ขอล้างผลาญเมืองไทย
ในทุกรูปแบบ

โอ-พระเจ้า ! พลังรักฤาจะสู้พลัง
แค้น !

ใครจะรอชะตาฟ้าดิน หรือใครจะรอ
ค่อยเป็นค่อยไป

อีกหนอยนักการเมืองชั่ว ๆ ก็คง
หมดไปเองโดยธรรมชาติ !

หรือ วันนี้จะจัดการด้วยตัวเรา ไม่
ต้องผ่านขั้นตอนเหมือนระบบราชการ

ก็รู้ อยู่ “คิดแบบเอกชน” มันแก้
ปัญหาง่ายกว่า “คิดแบบราชการ”

ทางธรรม เขาก็มีทางลัด ปฏิบัติให้
หลุดพ้น

ทางการเมือง โยมิค้นหา ?

มิใช่ทำเพื่อเรา แต่เพื่ออนาคตของ
ลูกหลานคนไทย

“แก้ปัญหา” หากติดยึดรูปแบบ ก็
จะวนอยู่ในอ่างเล็งเคือง

คิดแบบไล่เดือน คิดแบบแบนราบ
คิดแบบมิติเดียว ซอนไซไปเรื่อย ๆ อีก
หนอยก็ดีเอง

คิดแบบนก มองเห็นหลายมิติ เห็น
ความสำเร็จที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

ไล่เดือนด่านก

นกด่าไล่เดือน

เปลืองพลังงานจะตายซัก มาสร้าง
ดาวคนละดวงก็แล้วกัน

“ขยความคิด” ไปเรื่อย ๆ ลักวัน
เราอาจชนะ แต่หากพ่ายแพ้ก็อย่าเสียใจ

แผ่นดินนี้ไล่เดือนมันมากเหลือเกิน !

“ความคิดนอกกรอบ” แก้ปัญหา
วิกฤต แก้ปัญหาใหญ่โตมามากมาย

คนร่ำรวย คนประสบความสำเร็จ ก็
เพราะคุณนอกกรอบ นี่แหละ

“Hello ! Mr.นอกกรอบ”

จำจอมยุทธ์เรือใบห้าสิได้ไหม ?
สมัยแผ่นดินตงจ้วนเต็มไปด้วยวิชาตัวเบา
กำลังภายในบินว่อน

จอมยุทธ์จากแดนอาทิตย์อุทัย ขอทำ
ประลองยุทธ์นักสู้แห่งตงจ้วนทุกค่ายสำนัก

ผลปรากฏ ๗๒ ค่าย ๑๐๘ สำนัก
ต่างพ่ายยับเยิน แม้กระทั่งสุดท้าย
ประมุขแห่งบู๊ลิ้ม ผู้มีฝีมืออันดับหนึ่ง
ของแผ่นดิน

เป็นรอยแค้น เป็นแค้นอภัยค

หากแมกไม้หมดป่า การชำระ
แค้นก็ยังไม่สาย

ชาวตงจ้วน ขอสิบปีข้างหน้า จะปั้น
จอมยุทธ์คนใหม่ มาแก้มือ

๗๒ ค่าย ๑๐๘ สำนัก ระดมวิชาการใส่
พระเอกของเรา-เจ้าของเรือใบห้าสิ

เหมือนชีวิตบางคนที่ถูกปั้นขึ้นมา
เพื่อเป็นนายก ฯ

ใบหลิวพลั่วหล่น วันนัดหมายมาถึง
แล้ว พระเอกของเราต่อสู้อย่างอัจฉริยะ
แต่กลับพ่ายแพ้เจ้าเก่า อย่างน่าเจ็บช้ำ

เป็นความผิดหวังของแผ่นดิน !

และแล้ว พระเอกของเรา ก็ขอแก้ตัว
อีกครั้ง

การทบทวนเพลงยุทธ์ พระเอกของ
เราค้นพบท่าไม้ตาย จึงสามารถจัดการ
ชำระแค้นได้สำเร็จ

ตอนนั้น ไม่มีนักข่าวมาสัมภาษณ์
หากสัมภาษณ์ พระเอกของเราก็จะบอกว่า

“ที่ข้าพเจ้าค้นพบกระบวรท่าใหม่ ก็
เพราะว่าเราปล่อยวางสิ่งที่อาจารย์ทุก
ท่านสอนทั้งหมด แล้วข้าพเจ้าในทันใดก็
ค้นพบท่าต่อยอดได้ใหม่

ข้าพเจ้าได้กระบวรท่าใหม่ จากการ
ปล่อยวางไม่ติดยึดสิ่งที่เรารู้มา...”

คดีก่อนจาก “หนทางประชาธิปไตย
มิใช่มีได้แค่รูปแบบเดียว ขอเพียง
เป้าหมายเพื่อประโยชน์มหาชน

หนทางย่อมมีมากมาย มิใช่หรือ ?”

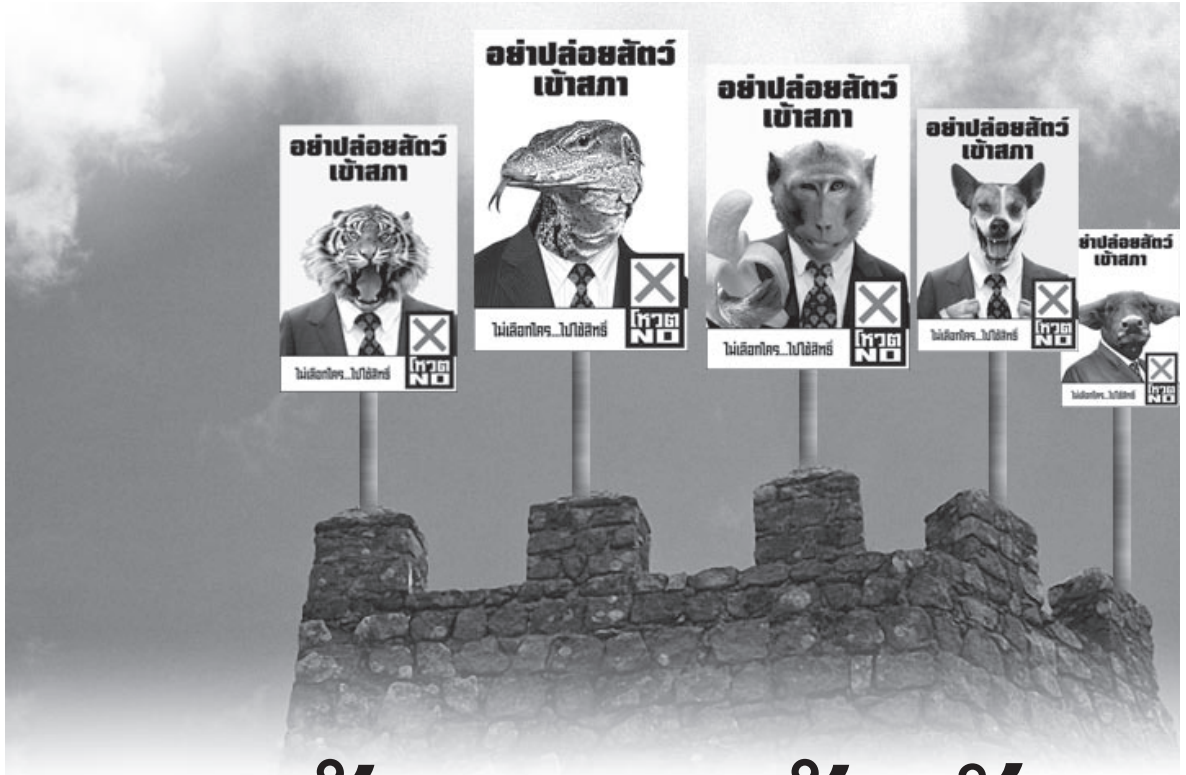
๒

❖
ที่ข้าพเจ้าค้นพบ
กระบวรท่าใหม่
ก็เพราะว่าเรา
ปล่อยวางสิ่งที่
อาจารย์ทุกท่าน
สอนทั้งหมด
แล้วข้าพเจ้า
ในทันใดก็ค้นพบ
ท่าต่อยอดได้ใหม่
ข้าพเจ้าได้
กระบวรท่าใหม่
จากการ
ปล่อยวาง
ไม่ติดยึด
สิ่งที่เรารู้มา...

❖

- ชูดคู
- ก่อกำแพง
- สร้างป้อม
- พลพร้อม
- เสียบงเพียบ
- สะสมไว้
- ปกป้อง
- บ้านเมือง
- ให้พ้นภัย
- ตั้งลุได้
- ฉนวนสี่
- เจ็ดลัทธิธรรม

ปกป้องกันนครพ้นภัย

(นครสูตร)

มี อยู่ครั้งหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสกับ หมูสงฆ์ว่า

“ในกาลใด ปัจฉันทนคร (เมืองชายแดน) ของ พระราชา หากป้องกันนครไว้ดี ด้วย**เครื่องป้องกัน ๗ ประการ** และหาอาหาร **๔ ประการ**ได้ตาม ความปรารถนา ได้โดยไม่ยาก ได้โดยไม่ลำบาก

ในกาลนั้น หมูศัตรูปัจฉามิตรภายนอก ย่อม ทำอันตรายเมืองชายแดนนั้นไม่ได้เลย

○ **เครื่องป้องกันนคร ๗ ประการ คือ**

๑. เมืองชายแดนมีเสาระเนียด (เสาค่าย) แข็งแรง ชูดหลุมฝังลึก ไม่หวั่นไหวโอนเอน สำหรับ

คุ้มภัยภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

๒. เมืองชายแดนมีคูขุดลึกและกว้าง สำหรับ คุ้มภัยภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

๓. เมืองชายแดนมีทางเดินตามคูได้รอบ ทั้ง สูงและกว้าง สำหรับคุ้มภัยภายใน และป้องกัน อันตรายภายนอก

๔. เมืองชายแดนมีการสะสมอาวุธไว้มาก ทั้งที่เป็นอาวุธแหลมยาว และอาวุธมีคม สำหรับ คุ้มภัยภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

๕. เมืองชายแดนจัดตั้งกองทัพไว้มาก ทั้ง พลช้าง พลม้า พลรถ พลธนู หน่วยถือธง หน่วย

จัดกระบวนทัพ หน่วยสัมภาระ หน่วยเสนาธิการ หน่วยตะลุมบอน หน่วยจู่โจม หน่วยยกกล้าตาย หน่วยทหารโล่ หน่วยทหารเกราะหนัง หน่วยทหารทาส สำหรับคุ้มภัยภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

๖. เมืองชายแดนมีทหารยามที่ฉลาดสามารถตีห้ามคนที่ไม่รู้จักไม่ให้เข้า อนุญาตคนที่รู้จักให้เข้า สำหรับคุ้มภัยภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

๗. เมืองชายแดนมีกำแพงสูงและกว้าง พร้อมด้วยป้อมที่ก่ออิฐถือปูนอย่างดี สำหรับคุ้มภัยภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

○ อาหาร ๔ ประการที่ได้ตามปรารถนา คือ

๑. เมืองชายแดนมีการสะสมหญ้า ไม้ และน้ำ เอาไว้มาก อย่างอุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของคนภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

๒. เมืองชายแดนมีการสะสมข้าวสาลี และข้าวเหนียวเอาไว้มาก อย่างอุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของคนภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

๓. เมืองชายแดนมีการสะสมงา ถั่วเขียว ถั่วทอง และอปรินชาติ (พืชจำพวกถั่วงา) เอาไว้มาก อย่างอุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของคนภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

๔. เมืองชายแดนมีการสะสมเกลือ (ยา) เอาไว้มาก ทั้งเนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย เกลือ อย่างอุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของคนภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ฉะนั้นเหมือนกัน ในกาลใด หากอารยสาวกประกอบด้วย **สัทธรรม (ธรรมของคนดีที่มีสัมมาทิฐิ) ๗ ประการ** และมีปกติได้มาน (สภาวะจิตแจ่มแจ้งสงบจากกิเลส) **๔ ตามปรารถนา** ได้โดยไม่ยาก ได้โดยไม่ลำบาก เป็นเครื่องอยู่เป็นสุขในปัจจุบัน

ในกาลนั้น หม่อมมารผู้มีบาป ย่อมทำอันตราย

อารยสาวกนั้นไม่ได้เลย

○ สัทธรรม ๗ ประการ คือ

๑. อารยสาวกเป็น **ผู้มีศรัทธา** เชื่อพระปัญญาตรัสรู้ของพระตถาคต (คำแทนชื่อที่ตรัสถึงพระองค์เอง) ว่า พระผู้มีพระภาคเป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยถูกต้อง ถึงพร้อมด้วยวิชชา (ความรู้แจ้ง) และจรณะ (การประพฤติปฏิบัติสู่การบรรลุธรรม) เสด็จไปแล้วด้วยดี ทรงรู้แจ้งโลก เป็นสารถิฝักบุรุษที่ควรฝึกไม่มีผู้ยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดา (ผู้มีจิตใจสูง) และมนุษย์ (ผู้มีใจประเสริฐ) ทั้งหลาย เป็นผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้จำแนกธรรม

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อารยสาวกผู้มีศรัทธา เปรียบดังเสาระเนียดแข็งแรง ขูดหลุมฝังลึกไม่หวั่นไหวโอนเอนนี้ ย่อมละอกุศล เจริญกุศล ละครรมที่มีโทษ เจริญกรรมที่ไม่มีโทษ บริหารตนให้บริสุทธิ์ได้

๒. อารยสาวกเป็น **ผู้มีหิริ** ละอายต่อกายทุจริต วลีทุจริต มโนทุจริต ละอายต่อการเข้าถึงอกุศล-ธรรมอันชั่วช้าลามก

อารยสาวกผู้มีหิริ เปรียบดังคุชูดลึกและกว้างนี้ ย่อมละอกุศล เจริญกุศล ละครรมที่มีโทษ เจริญกรรมที่ไม่มีโทษ บริหารตนให้บริสุทธิ์ได้

๓. อารยสาวกมี **โอดตปปะ** สะดุ้งกลัวต่อกายทุจริต วลีทุจริต มโนทุจริต สะดุ้งกลัวต่อการเข้าถึงอกุศลธรรมอันชั่วช้าลามก

อารยสาวกผู้มีโอดตปปะ เปรียบดังทางเดินตามคูได้รอบ ทั้งสูงและกว้างนี้ ย่อมละอกุศล เจริญกุศล ละครรมที่มีโทษ เจริญกรรมที่ไม่มีโทษ บริหารตนให้บริสุทธิ์ได้

๔. อารยสาวกเป็น **พหุสูต (ผู้รู้มาก)** มีการรับฟัง สั่งสมการฟัง ได้สดับตรับฟังมาก ทรงจำไว้ คล่องปาก ชื่นใจ แทงตลอดธรรมทั้งหลาย ด้วยดีด้วยทิลี งามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด ประภาคพรหมจรรย์ (ศาสนา) พร้อมทั้งอรรถ (เนื้อหาสาระ) ทั้งพยัญชนะ บริสุทธิ์ บริบูรณ์สิ้นเชิง

อารยสาวกผู้สั่งสมการฟังมาก เปรียบดัง

สะสมอาวุธไว้มากนี้ ย่อมละอกุศล เจริญกุศล ละครกรรมที่มีโทษ เจริญกรรมที่ไม่มีโทษ บริหารตน ให้บริสุทธิ์ได้

๕. อาริยสาวก**ปรารถนาความเพียร** เพื่อ ละอกุศลธรรม เพื่อให้กุศลธรรมถึงพร้อม มีกำลัง มีความบากบั่นมั่นคง ไม่ทอดธุระในกุศลธรรม

อาริยสาวกมีความเพียร เปรียบดั่งจัดตั้ง กองทัพไว้มากนี้ ย่อมละอกุศล เจริญกุศล ละครกรรมที่มีโทษ เจริญกรรมที่ไม่มีโทษ บริหารตน ให้บริสุทธิ์ได้

๖. อาริยสาวก**เป็นผู้มีสติ** ประกอบด้วยสติ เป็นเครื่องรักษาตนอย่างยิ่ง ย่อมตามระลึกถึง กรรมที่ได้ทำ และคำที่ได้พูดแล้วแม่นยำได้

อาริยสาวกผู้มีสติ เปรียบดั่งทหารยามที่ ฉลาดสามารถดีนี้ ย่อมละอกุศล เจริญกุศล ละครกรรม ที่มีโทษ เจริญกรรมที่ไม่มีโทษ บริหารตนให้ บริสุทธิ์ได้

๗. อาริยสาวก**เป็นผู้มีปัญญา** ประกอบด้วย ปัญญาเครื่องพิจารณาเห็นความเกิดและดับ เป็น อาริยะชาแรกกิเลสให้ถึงความสิ้นทุกข์โดยถูกต้อง

อาริยสาวกผู้มีปัญญา เปรียบดั่งกำแพงสูง พร้อมป้อมก่ออิฐถือปูนอย่างดีนี้ ย่อมละอกุศล เจริญกุศล ละครกรรมที่มีโทษ เจริญกรรมที่ไม่มีโทษ บริหารตนให้บริสุทธิ์ได้

○ **ฌาน ๔ ที่ได้ตามปรารถนา คือ**

๑. อาริยสาวกสั่งตจากกาม สั่งตจากอกุศล- ธรรม **บรรลุปฐมฌาน (ฌานที่ ๑)** มีวิตก (คิด) วิจารณ์ (พิจารณา) ปีติ (อิ่มใจ) และสุข (ความสบาย) อันเกิดจากวิเวก (สั่งตจากกิเลส) อยู่ อย่างอุ่งใจ ไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของตน และ เพื่อความหยั่งลงสู่นิพพาน (ดับกิเลสสนิท)

อาริยสาวกบรรลุฌานที่ ๑ นี้ เปรียบดั่งเมือง ชายแดนมีการสะสมหญ้า ไม้ และน้ำเอาไว้มาก ย่อมอุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของ คนภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

๒. อาริยสาวก**บรรลุทุติยฌาน (ฌานที่ ๒)** มีความผ่องใสแห่งจิตในภายใน เป็นธรรมชาติ

ผุดขึ้น ไม่มีวิตก ไม่มีวิจารณ์ เพราะวิตกวิจารณ์สงบไป มีปีติและสุขเกิดจากสมาธิ (จิตตั้งมั่น) อยู่ อย่าง อุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของตน และเพื่อความหยั่งลงสู่นิพพาน

อาริยสาวกบรรลุฌานที่ ๒ นี้ เปรียบดั่งเมือง ชายแดนมีการสะสมข้าวสาลี และข้าวเหนียว เอาไว้มาก ย่อมอุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่ เป็นสุขของคนภายในและป้องกันอันตรายภายนอก

๓. อาริยสาวกเพราะปีติสิ้นไป **บรรลุตติย- ฌาน (ฌานที่ ๓)** มีสติ (ระลึกได้) มีสัมปชัญญะ (รู้ตัวทั่วพร้อม) มีสุขด้วยนามกาย มีอุเบกขา (วางใจเฉยจากกิเลสได้) อยู่อย่างอุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของตน และเพื่อความ หยั่งลงสู่นิพพาน

อาริยสาวกบรรลุฌานที่ ๓ นี้ เปรียบดั่ง เมืองชายแดนมีการสะสมงา ถั่วเขียว ถั่วทอง และอปริณชาติเอาไว้มาก ย่อมอุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของคนภายใน และป้องกัน อันตรายภายนอก

๔. อาริยสาวก**บรรลุจตุตถฌาน (ฌานที่ ๔)** ไม่มีทุกข์ ไม่มีสุข เพราะละทุกข์ละสุข และดับดีใจ เสียใจก่อน ๆ ได้ มีอุเบกขาเป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์อยู่ อย่างอุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของ ตน และเพื่อความหยั่งลงสู่นิพพาน

อาริยสาวกบรรลุฌานที่ ๔ นี้ เปรียบดั่ง เมืองชายแดนมีการสะสมเภสัชเอาไว้มาก ย่อม อุ่งใจไม่สะดุ้งกลัว เพื่อความอยู่เป็นสุขของคน ภายใน และป้องกันอันตรายภายนอก

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ในกาลใดอาริยสาวก ประกอบด้วยลัทธธรรม ๗ ประการนี้ และมีปกติ ได้ตามความปรารถนา ได้โดยไม่ยาก ได้โดย ไม่ลำบาก ซึ่งฌาน ๔ นี้ อันมีในจิตยิ่ง ใดอยู่ เป็นสุขในปัจจุบัน

ในกาลนั้น หม่อมมารผู้มีบาป ย่อมทำอันตราย อาริยสาวกนั้นไม่ได้เลย” **๒**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๖๔)

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

การมีช่องกาโหวตโน ทำให้ผมจะไม่รู้สึกผิดอีก
เมื่อหากคนดีไม่ได้แล้วจำเป็นต้องเลือก ส.ส.คนใดคนหนึ่ง
และพรรคใดพรรคหนึ่งที่คิดว่าเลวน้อยที่สุด !

ทางออก

ได้ฟังเรื่อง “โหวต โน” จากกลุ่ม พธม. หากมีการเลือกตั้ง ทำให้ผมมีทางออกในการใช้สิทธิ์การเลือกตั้ง แต่ไม่ประสงค์เลือก ส.ส. และพรรค ซึ่งผมรู้สึกว่ายังไม่มีคุณธรรมและคุณภาพถึงขนาดที่ผมจะกาบัตรลงคะแนนให้

มีเดื่อนั้นก็จะรู้สึกผิดที่ไปลงคะแนนเลือก ส.ส.และพรรค ที่สร้างปัญหาสังคมมากกว่าแก้ปัญหาสังคมในทุกคราที่ผ่านมา

การมีช่องกาโหวตโน ทำให้ผมจะไม่รู้สึกผิดอีก เมื่อหากคนดีไม่ได้แล้วจำเป็นต้องเลือก ส.ส.คนใดคนหนึ่ง และพรรคใดพรรคหนึ่งที่คิดว่าเลวน้อยที่สุด !

ไม่ว่าพรรคใดหรือ ส.ส.คนใดที่ได้รับเลือก ผมก็จะสบายใจ เมื่อพวกเขาสร้างปัญหาให้ชาติบ้านเมืองมากขึ้นเพราะผมไม่มีส่วนเลือกเขาเข้ามา

Vote No จึงเป็นทางเลือก และทางออกของประชาชนเช่นผม ๒

จะเป็นสัตว์   จะเป็นคน
 ลัปตน   ชนอัปรีย
 เนรคุณ   คนทำดี
 เจออย่างนี้   อย่าสงสาร

อย่าสงสารคนอัปรีย

(ทุพภियมักกภูชาตก)

อย่าปลอ่ยสัตว์

หวัด
NO **X**

ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง **X** กาชอ

WS-ผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหาร
 เวฬุวัน ป่าไผ่ไม่ไกลจากนครราชคฤห์ ในแคว้นมคธ
 วันหนึ่ง พวกภิกษุพากันสนทนาอยู่ในธรรมสภาว่า
 “ท่านทั้งหลาย พระเทวทัตช่างเป็นคนอกตัญญู (ไม่รู้คุณ
 ของผู้ทำคุณแก่ตน) ยิ่งนัก เป็นผู้ประทุษร้ายมิตรอีกด้วย”
 พอดีพระศาสดาเสด็จมา ทรงสดับเช่นนั้น จึงตรัสว่า

“เทวทัตเป็นผู้กตัญญู และประทุษร้ายมิตร มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้กาลก่อนก็ได้เป็นเช่นนี้ มาแล้ว”

ทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

.....

ใในอดีตกาล ณ นครพาราณสีในแคว้นกาสิ มีบ่อน้ำลึกลับอยู่ข้างทางใหญ่ ผู้คนลึฏจกร ไปมาได้อาศัยน้ำในบ่อนั้นดื่มดับกระหาย ส่วน สัตว์ดิรัจฉานต่าง ๆ ไม่อาจดื่มได้จากบ่อได้ พวก มนุษย์จึงใช้กระบอกรับน้ำด้วยเชือกยาว ตักน้ำ

ข้าสกา

งไม่ประสงค์สงคະแนน

ขึ้นมาจากบ่อ เทใส่รางน้ำให้สัตว์ได้ดื่ม แต่ด้านหนึ่งของบ่อน้ำลึกลับนี้เป็นป่าใหญ่ มีฝูง ลิงอาศัยอยู่ในป่านั้น อยู่มาวันหนึ่ง เพราะขาดคนลึฏจกรไปมาตักน้ำ ใส่รางไว้ พวกสัตว์จึงไม่ได้ดื่มน้ำสามวันแล้ว ปราภฏลึงตัวหนึ่งกระหายน้ำจัด เทียหวหา น้ำดื่ม ได้เข้ามาใกล้บ่อน้ำ ขณะนั้นเอง...มี พราหมณ์ผู้หนึ่งเดินทางมาถึงที่บ่อน้ำนั้น ผ่านมา เพื่อทำกิจธุระบางอย่าง จึงใช้กระบอกรับน้ำ ขึ้นมาจากบ่อ อาศัยดื่มและล้างหน้าล้างมือของตน

ครั้นเหลือบเห็นลึงตัวนั้น ก็รู้ว่ามันคงจะกระหาย น้ำ ด้วยจิตเมตตาสงสาร จึงตักน้ำใส่รางให้ มันดื่ม แล้วตนเองก็ไปพักผ่อนอยู่ที่โคนไม้ต้นหนึ่ง

ส่วนลึงตัวนั้นได้ดื่มน้ำแล้ว ก็นั่งอยู่ในที่ใกล้ ๆ พราหมณ์นั้น ส่งเสียงร้องดัง ๆ ทำหน้าทะเล้น ก่อกวนพราหมณ์อยู่ พอได้เห็นกิริยาอาการของมันแล้ว พราหมณ์จึงอดไม่ได้ที่จะกล่าวว่า

“**ลึงอัปรียเอ๋ย** ข้าได้ตักน้ำให้แก่เจ้า เพราะ เห็นว่าเจ้าถูกความร้อนแผดเผา ทิวกระหายน้ำอยู่ บัดนี้เจ้าได้ดื่มน้ำแล้ว ยังมาทำเสียงดังหลอกล้อ ก่อกวนข้า นี่แหละหนา การคบหากับคนชั่ว ไม่ประเสริฐเลย”

ลึงเนรคุณประทุษร้ายมิตรได้ยินอย่างนั้น ก็ กล่าวตอบโต้สอนพราหมณ์กลับคืนว่า

“ท่านเคยได้ฟังมาหรือ เคยได้เห็นมาหรือ ว่าลึงตัวไหนเป็นสัตว์มีสติลบ้าง ฉะนั้นเราจะขีรด หัวท่านเสียเดี๋ยวนี้ แล้วจึงจะจากไป นี่เป็น ธรรมชาติของพวกลึงอย่างไร”

พราหมณ์ฟังอย่างนั้นแล้ว รีบลุกขึ้นเตรียม ไปจากที่นั้น แต่ลึงอัปรียชั่วช้าได้กระโดดขึ้นไปบน ต้นไม้ แล้วจับกิ่งไม้ไว้ขีลมารดหัวของพราหมณ์ ทันที พอเห็นผลสำเร็จ มันก็ส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ แล้วกระโดดเข้าป่าไป

ส่วนพราหมณ์ก็สกปรกเลอะเทอะเต็มตัว ต้องไปอาบน้ำชำระกายให้สะอาด แล้วจึงไป ทำกิจของตน

.....

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ได้ตรัส เปิดเผยว่า

“**ลึงอัปรียในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัต ในบัดนี้ ส่วนพราหมณ์ผู้เมตตานั้น คือเรา ตถาคตเอง”**

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๙๗ อรรถกถาแปล เล่ม ๕๗ หน้า ๑๓๙)

ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข
เป็นเพียงภาพลวงตา ไม่จริงยั่งยืน
เมื่อหมดอำนาจ หมดเงิน
ทุกสิ่งก็หมดความหมาย
และยังหอบบาปติดตัวไปอย่างน่าเสียดาย

นักการเมือง-นักโกงเมือง

การชุมนุมของกลุ่มประชาชนไทยผู้มีหัวใจรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ยังคงดำเนินภารกิจกู้ชาติ ทวงคืนแผ่นดินต่อเนื่องมาเป็นเวลา ๑๐๐ กว่าวันแล้ว โดยผู้ชุมนุมต่างยังมีพลังใจเต็มเปี่ยม และมีรอยยิ้มเปื้อนหน้าอยู่เสมอ ๆ เพราะเราต่างมาร่วมกันเพื่อทำประโยชน์ เพื่อเสียสละให้แก่สังคม เมื่อเราคิดถึงส่วนรวมมากขึ้น ความเห็นแก่ส่วนตัวก็ลดน้อยลง ความสุขก็จะมีเพิ่มขึ้น ต่างกันกับนักโกงเมืองที่คิดถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตน วงศาคณาญาติและพวกพ้อง ประเทศชาติบ้านเมืองมาทีหลัง ก็จะมีเพียงความสุขจอมปลอม เพราะลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เป็นเพียงภาพลวงตา ไม่จริงยั่งยืน เมื่อหมดอำนาจ หมดเงิน ทุกสิ่งก็หมดความหมาย และยังหอบบาปติดตัวไปอย่างน่าเสียดายโอกาสบุญ

.... นำเสียดายโอกาสบุญที่จะได้มาบริหารบ้านเมือง นำพาประเทศชาติไปสู่ความดีงาม กลับสร้างบาปมหันต์ที่เข้ามาโกงกิน คอร์รัปชัน ภาษีของประชาชนทั้ง ๗๐ กว่าล้านคน....

ฉันเคยได้ฟังหลวงปู่สอนในรายการ “สงครามสังคม ธรรมะการเมือง” ว่า ถ้าเราโกงเงิน ๑ บาท ของคน ๑ คน เราก็ทำบาป ๑ บาท ต่อคน ๑ คน แต่นักการเมืองที่โกงกินคอร์รัปชัน เขาโกงกินมากมายมหาศาล ซึ่งเงินที่เขาโกงเป็นเงินภาษีของคนไทยทั้ง ๗๐ ล้านคน แสดงว่าเขาก็ทำบาปต่อคนไทยทั้งประเทศ กลับกันถ้านักการเมืองเหล่านี้เข้ามาบริหารประเทศด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต เป็น

คนดี มีศีลธรรม เขาก็จะได้บุญมากมายมหาศาล ฉะนั้นเดียวกัน

ฉันจึงได้เข้าใจในคำสอนของหลวงปู่มากขึ้น ว่างานการเมืองแท้จริงแล้วเป็นสิ่งที่ประเสริฐ เป็นสิ่งที่น่าทำ มิใช่เป็นเรื่องเลวร้าย นำเนาอย่างทีหลายคนมองเห็น เพียงแต่คนที่มาทำงานการเมืองเท่านั้น ที่ไม่ดี ใช้งานการเมืองเข้ามาแสวงหาผลประโยชน์ งานการเมืองจึงถูกมองว่าเป็นงานที่สกปรก และเลวร้าย

ความจริงแล้วงานการเมืองเป็นงานชั้นสูง เป็นงานที่ประเสริฐ ซึ่งผู้จะเข้ามาทำงานการเมืองนั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีภูมิธรรมระดับโสดาบัน และสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะงานการเมืองเป็นงานทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง มิใช่ทำเพื่อตนเอง หรือพวกพ้องแต่อย่างใดเลย

ภายใต้การปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข สิ่งที่เราไม่คาดคิดว่าจะได้เห็น ก็กลับได้เห็นในยุคนี้ ภาพความรุนแรง การแก่งแย่งแข่งขัน การแย่งชิงอำนาจของนักโกงเมือง รวมไปถึงความรุนแรงจากการหาเสียงเลือกตั้ง ที่ปรากฏหกรตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นข่มขู่ คุกคาม ตามฆ่า ทำร้ายต่าง ๆ นานา ล้วนเป็นผลพวงมาจากผลประโยชน์แทบทั้งสิ้น

โดยหลังจากนายกรัฐมนตรีนคนที่ ๒๗ ของประเทศไทยประกาศยุบสภาผ่านสถานีโทรทัศน์ทั่วประเทศ สิ่งก็ตามมาก็คงหนีไม่พ้นกระแสการ

เลือกตั้ง ที่หลายพรรคหลายพวกต่างถือเป็นโอกาสทอง ที่จะขับเคี่ยวนโยบายประชานิยมต่าง ๆ เพื่อเสนอตัวให้ประชาชนเลือกเข้ามาเป็นผู้แทนบริหารประเทศคนต่อไป

สิ่งหนึ่งที่หลายฝ่ายเฝ้าจับตามอง ก็คือ การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จะยุติเมื่อไหร่ ซึ่งเป็นที่แน่นอนแล้วว่า เป้าหมายหลักของการชุมนุมนั้นเรามาเพื่อปกป้องดินแดนไทย และอธิปไตยของชาติ ไม่ใช่เรียกร้องให้มีการ

ทั้งหมดนี้จึงเป็นเหตุผลให้พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยมีมติเอกฉันท์ ในการรณรงค์ให้ประชาชนทั่วประเทศ “โหวตโน” หรือ “กาช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน” ให้แก่พรรคการเมืองใด เพราะเราไม่เห็นใครที่จะเหมาะสมในการนำพาประเทศไทยพ้นจากวิกฤติ トラบใดที่นักโกงบ้านกินเมืองเหล่านี้ยังไร้ศีลธรรมอยู่

โดยในการนี้ “พรรคเพื่อฟ้าดิน” ก็ได้ร่วมลงสมัครทั้ง ส.ส.ระบบบัญชีรายชื่อ และ ส.ส.

ยุบสภา ดังนั้นการที่นายก ฯ ยุบสภาจึงไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการชุมนุมแต่ประการใด และอีกเหตุผลหนึ่งที่เราเห็นได้เด่นชัด คือ การประชุมคณะรัฐมนตรี หรือแม้กระทั่งในการหาเสียงของพรรคการเมืองต่าง ๆ ก็ไม่ได้หิบบกประเด็นเรื่องการสูญเสียดินแดน และอธิปไตยของชาติ ที่เรากำลังถูกกัมพูชารุกรานอยู่ จนคนไทยตามแนวชายแดนเองยังต้องอพยพออกจากบ้านเกิดเมืองนอน กลายเป็นคนไทยอพยพ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรได้ยินเลย เพราะไทยเรานั้นเหนือชั้นกว่าประเทศกัมพูชาในทุก ๆ ด้าน

ระบบเขตทั่วประเทศ เพื่อช่วยกันหาเสียงและให้ความรู้แก่ประชาชนในการลงคะแนน “โหวตโน” หรือ “กาช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน” เพื่อหยุดยั้งไม่ให้โกงเมืองเหล่านี้มีโอกาสเข้ามาทำบาปในสภาได้อีก

เรียกได้ว่า “เรามาชุมนุมด้วยความรัก มิใช่มาด้วยความเกลียด” โดยแท้ เพราะเราไม่ต้องการใครมาทำบาปด้วยการโกงกิน คอร์รัปชั่นอีกแล้วในบ้านเมืองไทย

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“อบายมุข” แปลว่า หัวหน้านรทหัวหน้าความเลื่อมต่ำ ปากทางแห่งความเลื่อมทรม เช่น นักการเมือง ข้าราชการที่
เต็มไปด้วยกิเลสโลภโกรธหลงอยู่เต็มตัวเต็มไปด้วยอวิชชา แต่ชาญฉลาด และมีช่องทาง มืองค์ประกอบที่จะสนอง
โลภกรรมเต็มสภาพ คนไทยต้องรู้ทันให้ได้ แล้วช่วยกันขจัด ปราบปราม ป้องกัน อย่าให้เกิดให้มีในสังคม

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน**
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาตามาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว เอาตามาตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ “ผู้ที่
เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไป
ไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข เป็นอันขาด**

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทบไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน *ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน*
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ
สามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา

และปัญหาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สัณณะ” หนึ่งใน **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต์” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง มี “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมาตถสัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจจาทิฏฐิ-สัมมาทิฏฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ “ปรโลก” เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจจาทิ
ฏฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฏฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฏฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจจาทิฏฐิ ๑๐ และสัมมาทิฏฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล** (อัตถิ ทินนัง) หมายความว่า
ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่

ทำไปนั้นๆ“มีผลแน่” โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็นโลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฐิ) ว่า **“ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรรอกผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิฎฐิ”** ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า **“ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”**อย่างไรจึงจะเป็น**“ผล”** สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความ**“เชื่อถือหรือความเห็น(ทิฐิ)”** ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฎฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียสละ**แก่กันและกัน”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สุนิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฎฐิ”**ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาัตถธรรม”**

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฎฐิสูต-ลักกายทิฎฐิสูต-อตตทานุทิฎฐิสูต”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัสเป็นปัจจัย”** และต้องมี**“องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖”** ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”(อนัตตโต) ชนิดที่มี**

“ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานติ)“เห็น”(ปัสสตี)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นไปบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“**ปรโลก”** หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ เขียวอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อตัถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น**“ทุกขอาริยสัง”** เป็น**“บรมประโยชน์ขั้นอุตตมัตถะ”** หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหัต”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”**(ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง**“อวิชชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อวิชชา”** ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฎฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฎฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฎฐิ”**(มิจฉาทิฎฐิ) แค่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรง**“นิยามความเป็น**“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตระสังจะ”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่**“โลกิยะเป็นมรรคผล”** และมรรคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ”****

ถึงพร้อมอย่างไร **“จรณะ”**ที่เกิด**“วิชชา”**นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่า ใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆ ดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญ อย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆ ของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้ เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่ เป็น “พหูสูต” นี้ คือ **“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็น อุตตริมนุสสรธรรมของตน”** เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น “คุณวิเศษ” (อุตตริมนุสสรธรรม) นั้นๆจริง]

มาสาธยายขยายความให้ชัดเจนๆยิ่งขึ้นสู่กันฟังบ้าง ว่า **“มิจฉาชีพ”** **ขั้น ๑ ที่ ๒** นั้น เป็นไหน อย่างไร ซึ่งทุกวันนี้ **อาชีพที่เป็น“มิจฉาชีพ”** มันปรุงโรจนะ แปลงร่างกันจนคนหลงว่า เป็น **“เทพบุตร-เทพธิดา”** กันอย่างยากสุดยากที่จะรู้ทัน หรือเข้าใจได้ง่ายๆ แต่แท้จริงนั้น มันคือ **“เทพบุตรมาร”** หรือ **“เทพบุตรยักษ์-เทพธิดาผี”** ที่คนหลงผิดกันชนิดที่ทั้งมกมาย ทั้งหลงใหลกันอย่างน่าสงสาร สมเพชเวทนายิ่งนัก ถึงขั้นคลั่งไคล้กันให้เห็นอยู่เต็มสังคมยุคนี้ทั่วโลก

ซึ่งผู้ประกอบการ **“มิจฉาชีพ”** ในยุคนี้มันไม่ใช่แค่คนที่ เป็น นักเลงคும்บ่อน นักเลงเรียกค่าคุ้มครอง นักปล้น นักจี้ นักลักขโมยกิน นักการพนัน คนหากินด้วยการรับจ้างฆ่าคน หรือพวกหากินที่ทุจริตสารพัดมีอยู่ทั่วไปในสังคม คนหลอกลวงหากินที่ตำรวจไล่จับกันอยู่ในสังคม หรือหากินทุจริตสารพัด แต่นั่นยังไม่ใช่ **“มิจฉาชีพ”** **ขั้นเยี่ยมยุทธ์** **ในสังคมยุคนี้** นั่นแค่ **“มิจฉาชีพ”** **กระจอก เก่าแล้ว** **ล้าหลัง** **“มิจฉาชีพ”** **ยุคนี้** นั้น ซับซ้อนลึกร้าย มันปรุงแต่งกัน

ล้าหน้าเหลือร้าย แต่คนยังไม่รู้จักไม่รู้เท่าทัน เช่น **มิจฉาชีพ** **การเมือง** **มิจฉาชีพ** **ในข้าราชการ** **มิจฉาชีพ** **ในธุรกิจกอบโกย** **ย้วยย้อมมอมเมา** หรือ **มิจฉาชีพ** **ในผู้มีชื่อเสียงเด่นดังทาง** **สังคม** แม้แต่ **มิจฉาชีพ** **ที่อยู่ในคนผู้หลงตนว่าเป็น“ศิลปิน”** **ทว่าไม่รู้ตนว่าตนมอมเมาสังคม** ถึงขั้นหลอกลวงสังคมอยู่ด้วยวิชาของตนนั้นมากมายคนนานับในสังคมปัจจุบัน

ไม่ว่า **อาชีพเหล่านี้** จะสูงส่งทางยศศักดิ์ตำแหน่ง รวยล้นทางทรัพย์สินศฤงคาร หรือโด่งดังทางมหรสพ ก็พาการเล่น การแสดงบันเทิงย้วยย้อมมอมเมาทั้งหลาย ศิลปิน ธุรกิจ การค้าพาณิชย์ ก็ตาม ซึ่งหากยังปรุงแต่งกันจนเกินเลย จัดจ้านแรงร้ายถึงขั้น **“อนาจาร”** ล้วนเป็น **ข้าศึกแก่กุศล** จึงชื่อว่า **“อบายมุข”** จัดอยู่ในความเป็น **อบายมุข**

คำว่า **“อนาจาร”** แปลว่า **ความประพฤติที่น่าอับอาย** **ความประพฤติชั่ว** **การกระทำที่นำบัดสีน้ำรังเกียจแก่ผู้อื่น** **ในด้านความดีงาม** **การกระทำที่ไม่ควรกระทำ**

คำว่า **“อบายมุข”** แปลว่า **หัวหน้ารอก** **หัวหน้า** **ความเสื่อมต่ำ** **ปากทางแห่งความเสื่อมทราม**

เช่น **นักการเมือง** **ข้าราชการ** **ที่ชี้โลก** **ชี้โกรธ** **เมื่อ** **โลกก็จะแก่งแย่งแข่งขันกอบโกย** **โกรธก็จะอาฆาตกดขี่** **ข่มเบ่งทำลายกัน** **ทำร้ายกัน** **เช่นฆ่ากัน** **เพื่อเอาชนะกัน** **อย่างซับซ้อน** **ต่างใช้เล่ห์เหลี่ยมที่เต็มไปด้วยกิเลสทั้งนั้น**

นักการเมือง **ข้าราชการ** **ที่เต็มไปด้วยกิเลสโลกโกรธ** **หลงอยู่เต็มตัว** **เต็มไปด้วยวิชา** **แต่ชาญฉลาด** **และแถม** **มีช่องทาง** **มีโอกาศ** **มีก้อนเงินของประเทศ** **มีสิทธิมีอำนาจ** **บาตรใหญ่** **มีองค์ประกอบที่จะสนองโลกธรรมเต็มสภาพ**

วิธีคิดของ **นักการเมือง** **ข้าราชการ** **ได้ใช้โอกาศลุแก่อำนาจที่ตนมีอาศัยในหน้าที่** **แล้วก็คิดค้นออกแบบก่อสร้าง** **ปรับปรุงตกแต่งความได้เปรียบต่างๆเพิ่มขึ้นๆอย่างล้าหน้า** **จัดจ้านด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันแสนฉลาด** **ไม่มีหยาบคาย** **ตาม** **อำเภอใจ** **ราษฎรเต็มขั้นต้องจำนน** **ไม่สามารถต้านกันได้**

กิเลส **นี้เอง** **ที่ทำให้คนทุจริตอกุศล** **ทยายร้ายขึ้นๆๆ** **ไม่มีหยุด** **ไม่มีพอ** **ยิ่งผู้ใดฉลาดมากแต่มีกิเลสมาก** **ก็ยิ่ง** **ร้ายกาจหนักหนา** **เพราะฉลาดมากเก่งมากที่จะใช้จิตวิทยา** **ใช้วัตถุ** **ใช้บุคคล** **ใช้เวลาโอกาศ** **ในการปรุงแต่งความได้** **เปรียบออกมาหลอกคนให้หลงผิด** **ให้หลงเชื่อ** **หลงนับถือ**

จนกระทั่งถึงชั้นหลงคารพบูชากันปานฉะนั้นทีเดียว ทั้งๆที่มัน**ทุจริตอกุศล** มันเลวแน่ๆ คนที่ไม่ฉลาดเท่า ก็ไม่รู้ทัน

นักการเมือง ข้าราชการ ทำ**“อนาจาร”**(ประพฤติบาปหรือประพฤติทุจริตอกุศลที่น่าละอาย) กันอย่างซบซ้อน และเพราะรู้ว่าตนประพฤติไม่ดี จึงกลบเกลื่อนปกปิดอำพรางสารพัดลีลาขบวนทำ พฤติกรรมแห่งภาวะ **ลับ ลวง พราง** ที่ซบซ้อนซ่อนเชิง ทำให้ประชาชนทั่วไปหลงเข้าใจผิดว่าเป็นความถูกต้องดีงาม จึงเกิดพฤติกรรมแห่งภาวะเลวร้ายนั้นหลากหลายอย่างหนักหนาสาหัสยิ่งๆขึ้น ไม่เคยหยุด ทำให้สังคมเสื่อมต่ำทุกข์ร้อนทัพบทวิไปทั่ว ด้วยพฤติกรรมเลวร้ายในวงการการเมืองและข้าราชการ และอาชีพอื่นๆ ดั่งที่มีผลปรากฏอยู่ในสังคมปัจจุบันนี้

นี่แหละคือ**“อบายมุข”**ตัวแท้ อภิหมทอบายมุขตัวพ่อที่รุ่งเรืองโด่งเด่น อยู่อย่างโจ่งแจ้งโจ่งครึ่มในสังคมทุกวันนี้ ซึ่งเป็น**“หัวหน้าความเสื่อมต่ำ หัวหน้านรก ปากทางแห่งความเสื่อมทราม”** ที่มีพฤติกรรมลับลวงพรางอยู่ในสังคมชนิดที่คนไม่รู้เท่าทัน เพราะไม่มีความรู้ในพุทธธรรมที่เป็นปรมาตถัสถจะอันสัมมาทิฏฐิ

จึงชื่อว่า **มิจฉาชีพ** ที่ทันสมัยที่สุด ซึ่งร้ายกาจยิ่งไปกว่า**“มิจฉาชีพ”**ชั้นกระจอกๆ ที่รู้กันอยู่แล้วทั่วไป เช่น นักเลงหัวไม้ ปลิ้นจี้เขากิน ต้มตุ๋น อันธพาล มือปืน รับจ้าง ฯลฯ ซึ่งเป็น**“มิจฉาชีพ”**ชั้นต่ำ ฟื้นฟู ส่วนมิจฉาชีพชั้นที่วางดั่งกลานั้น เป็น **มิจฉาชีพชั้นเทพ** ที่เดียว ชั้น**อภิหมทามิจฉาชีพ** เป็น **มิจฉาชีพตัวพ่อ** ที่ร้ายกาจสุดร้ายยิ่ง เพราะมิจฉาชีพชนิดนี้จะทำผิดน้อยผิดมากก็เกิดผลร้ายกระทบคนไทยทั่วถึงกันทั้งประเทศตรงๆ บาปหนักมาก

คนไทย โดยเฉพาะชาวพุทธจึงต้องรู้ทันให้ได้ แล้วช่วยกันขจัด ปราบปราม ป้องกัน อย่าให้เกิดให้มีในสังคม ฝีมือของ**นักการเมืองไทย ข้าราชการไทย** ยังคง**“อนาจาร”**อย่างด้านกล้ำชาญฉลาด สร้างความซบซ้อนลับลวงพราง ทั้งที่คนรู้ทันก็มี ไม่รู้ทันก็มี ทั้งที่หลงผิดไปตามกลวิธีที่ลับลวงพรางของนักการเมืองว่าถูกต้อง-ดีงามช่วยเข้าเข้าไปอีกก็มี ต่างประพฤติและปฏิบัติกันอยู่หนักหนาสาหัสยิ่งๆขึ้น ไม่เคยหยุด ทำให้สังคมเลวร้ายสุดๆ ดั่งที่มีผลปรากฏอยู่ในสังคมวันนี้ เพราะเป็น

“มิจฉาชีพ”ชั้นเทพที่คนต้องรู้เท่าทัน และช่วยป้องกัน ต้านกัน ปราบปราม กำจัดอย่าให้ทำร้ายสังคม

หรือไม่ว่าจะเป็น**นักธุรกิจ พ่อค้าพาณิชย์ นักผลิต นักบริการ** ที่ซีโลภ ซีโกรธ เมื่อโลกก็จะแก่งแย่งแข่งขัน กอบโกย เอาเปรียบ โกรธก็จะอาฆาตกดขี่ข่มเหงทำลายกัน ทำร้ายกัน เช่นฆ่ากัน เพื่อเอาชนะกันไม่มีหยุด ต่างใช้เล่ห์เหลี่ยมที่เต็มไปด้วยกิเลสทั้งนั้น เมื่อคิดค้นก่อสร้างปรับปรุง ตกแต่งจัดจ้านด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันแสนฉลาด ภาวะที่ลับ-ลวง-พรางอย่างลับซบซ้อนยิ่งๆขึ้น ก็ยิ่งเกิดขึ้นในสังคม

เช่น วิธีคิดของ**นักธุรกิจทุนนิยม**(ซึ่งได้แก่ ธุรกิจหารายได้ทุกอย่าง คำขาย บริการ ผลิต รับจ้างขายแรงงาน-ขายความรู้) ที่นายทุนได้คิดค้นก่อสร้างปรับปรุงตกแต่งระบบขึ้นจนเป็นการเอาเปรียบกันอย่างจัดจ้านด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันแสนชาญฉลาด กระทั่งเกิด**“ระบบทุนนิยม”**ที่ทั่วโลกใช้กันอยู่

ต่างได้แข่งกันปรุงแต่งมาด้วยความฉลาดชนิดที่มุ่งหมายเอาเปรียบแสนร้ายกาจ เพราะล้วนเป็นกลวิธีที่ลึกลับซบซ้อนซ่อนเล่ห์ด้วยการเอาเปรียบทั้งสิ้น

ถึงวันนี้กลวิธีต่างๆของระบบทุนนิยมเลวร้ายสุดๆ เป็นวิธีการที่ได้เปรียบอย่างฉ้อฉลในกลโกงชนิดที่จับไม่ได้ ไล่ไม่ทัน และคนผู้ตกเป็นเหยื่อของระบบต่างก็ต้องจำนนต่อระบบนี้ที่อหังการระบอบไปทั่วโลก

ยกตัวอย่าง เช่น ความเลวร้ายสุดๆเลย ก็คือวิธีคิดของ**“ทุนนิยม”** ซึ่งจะเอาเปรียบให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้เก่งที่สุด

โดยตั้งราคาให้สูงถึงขีดที่ผู้ซื้อยอมจำนนต้องซื้อ ด้วยวิธีการคิดบวกส่วนเกินจาก**“ราคาทุน”**ให้ได้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยหยุดอยู่ที่ขีดขั้นว่า จะต้องได้เปรียบสูงสุด ในขณะที่ ประมวลองค์ประกอบของอะไรต่างๆในโอกาสนั้นๆแล้วประมาณการเห็นว่า ตั้งราคาเท่านี้ เพราะอุปสงค์ขณะนั้นสูงสุดเท่านี้ จึงกำหนดราคาอุปทานสูงสุดได้เพียงเท่านี้ เพราะถ้าเกินนี้ไปจะได้อะไรตามนัยกว้างและนัยลึกไม่เต็มที จะได้อะไรทางวัตถุและจิตใจไม่สมบูรณ์

ดังนั้น ใครคำนวณได้ถูกส่วนก็จะขายได้มากขายได้ดี ขายได้เร็ว แต่ถ้าใครคำนวณผิดก็จะขายได้น้อยขายไม่ได้ ขายได้ช้า หรือขายไม่ได้เลย นี่คือ หลักการของทุนนิยม

ซึ่งโดยสังขรณ์นั้น ทูนเท่าใด เราก็ขายเท่านั้น นั่นคือ
 สัจจใจแล้ว [ทูนคือค่าที่คิดรวมไว้หมดแล้วทุกสิ่งส่วน ครบถ้วน แม้
 แต่ค่าเออเรอร์ยังมีแถมไว้อีกเท่านั้นเท่านี้เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นวิธีคิดที่
 ไม่ยอมขาดตกบกพร่องในการเอาเปรียบจริงๆ] การขายเท่าทูน ซึ่ง
 ผู้ซื้อผู้ขายไม่มีใครทำบุญ ไม่มีใครทำบาป เพราะไม่มีใคร
 เสียเปรียบ ไม่มีใครได้เปรียบ เท่านี้ก็น่าจะชื่อว่า สัจจใจแล้ว

แต่ถ้าขาย“เกินราคาทูน” ก็คือ การเอาเปรียบเกิดขึ้น
 ทันที ไม่สัจจใจแล้ว เพราะมีการได้เปรียบเสียเปรียบเกิดขึ้น
 ซึ่งเห็นอยู่ชัดๆใช่ไหม ว่า การซื้อขายเท่าทูน ก็ไม่มีใครได้
 เปรียบใครเสียเปรียบ แต่ถ้าซื้อขายเกินทูนไป คนต้องจ่าย
 เกินทูน ก็เป็นคนเสียเปรียบ คนได้เกินทูนก็เป็นคนได้เปรียบ

แต่ถ้าขาย“ต่ำกว่าทูน” ก็คือ การเสียเปรียบเกิดขึ้น
 ทันที คนซื้อก็ได้เปรียบ คนขายก็“เสีย”เปรียบ หากคน
 ขาย“เต็มใจ-ตั้งใจ”เสียเปรียบ การ“เสียเปรียบ”นี้คือ ผู้ขาย
 “เต็มใจ-ตั้งใจ”ให้แก่ผู้ซื้อ จึงเท่ากับผู้ขายได้เสียสละ ผู้
 ขายก็เป็นคนได้ให้ ได้ทาน ได้บริจาค เป็นคนได้บุญ ได้
 คุณงามความดี ได้เป็นผู้มีประโยชน์แก่ผู้ที่เราได้ให้นั่นแท้ๆ

แต่ถ้าหากผู้ขายขาย“เกินทูน”เท่าใด ยิ่งเอาส่วนเกิน
 (ในทูนนิยมเรียกว่ากำไร) มากเท่าใด ก็ยิ่งเอาเปรียบมากเท่านั้น
 ก็คือ ผู้ขาย“ได้เปรียบ”เท่านั้นๆ ผู้ขายก็เป็นคนเอาเปรียบ
 เป็นคนไม่ได้ให้ ไม่ได้ทาน ไม่ได้บริจาค ไม่ได้เสียสละ จึง
 ไม่ได้บุญ ไม่มีคุณงามความดี ไม่ได้เป็นผู้มีประโยชน์
 แก่ใครเลยในสังคม ชัดเจนไหม?

ดังนั้น วิถีคิดของระบบทูนนิยม จึงเป็นวิธีที่ไม่สัจจใจ
 เรียกว่า ทูจใจได้ไม่ผิดเลย เพราะเป็นวิธีที่คิดเอาเปรียบแท้ๆ
 ดังนั้นจึงเป็นวิธีที่ทำลาย ไม่ใช่ชีวิตที่สร้างสรรค์ สังคมโลกจึง
 เต็มดื้ออ้อนกันอยู่กับวิธีที่เรียกว่า“เศรษฐศาสตร์ทูนนิยม”
 ดังที่เป็นให้เห็นกันอยู่ไหนที่เป็นที่ประจักษ์

ยิ่งผู้คิดตามวิธีการทูนนิยมนี้ มีจิตซีโลก ไม่มีที่สิ้น
 ไม่มีที่จบ มากด้วยความแค้น อาฆาต มากด้วยความริษยา
 แข่งขันในการเอาเปรียบ กลวิธีที่ใช้ด้วยความชาญฉลาด
 ก็ยิ่งมีการเอาเปรียบได้มาก ได้นาน ได้อย่างลึกลับซับซ้อน
 ซ่อนพราง ลวงได้ยิ่งสนิทยิ่งแนบเนียน ยิ่งเอาเปรียบได้
 ลึกล้ำ ได้มาก ได้เร็ว จนเรียกได้ว่า เป็น“ความเลื่อมต่ำ
 เลวร้ายอย่างบรมอภิมหา” จึงชื่อว่า **“อภิมหาอบายมุข”** ซึ่ง

ร้ายกาจอันปรากฏเป็นอยู่จริงในสังคมปัจจุบันนี้

ส่วนใครจะมองไม่ออก ไม่เห็นว่าสังคมทูนนิยมเป็น
 เช่นที่อาตมากล่าวนี้ ก็เป็นได้ เพราะเขายังเห็นดีเห็นงาม
 ในความเป็นทูนนิยม หรือในความเป็นการได้เปรียบอยู่

ผู้ที่ล้างกิเลสออกจากจิตได้จริงเป็นสัมมาทิฐิ จึง
 จะมีปัญญาอันยิ่ง ซึ่งเป็นปัญญาชนิดที่“ฉลาดแบบพิเศษ”
 (อัญญา)ถึงขั้นสามารถเข้าใจ“ความรู้สึก”หรืออาการของ
 จิตตนที่กำลังเป็นอยู่หลังๆ ณ บัดนั้น ว่า เป็น“ความจริง”
 ที่เรากำลังยินดี-กำลังเข้าใจอย่างซาบซึ้งในภาวะที่เรากำลัง
 เป็นอยู่(เป็นต้นว่า เสียสละ ฯลฯ) เรากำลัง“เห็นจริงยิ่ง”
 (วิปัสสนาญาณ) ว่า การได้เปรียบเป็นโทษ การเสียสละ
เป็นคุณ การได้เปรียบเป็นความเลวแท้ การเสียสละ
เป็นความดีจริง และยินดีขี้นใจในความเสียเปรียบอย่าง
เต็มใจ จึงตั้งใจเสียเปรียบอยู่อย่างสุขสบายใจ

หรือไม่ว่าจะเป็นอาชีพนักแสดง นักร้อง นักเต้น
 นักรำ นักกีฬา นักเล่นเกมสารพัด ที่ขยันหมั่นมอมเมาให้ตน
 และให้คนอื่นหลงเป็นรสชอบใจที่จัดจ้าน พิสดาร วิตถาร
 ยิ่งขึ้นๆ โดยความหลงผิดว่ายิ่งเจริญยิ่งองงามเป็นที่นิยม

ซึ่ง“รสชอบใจ-รสอร่อย-รสสนุกสนาน-รสเพลิดเพลิน-
 รสไพเราะ-รสสวยงาม-รสหอมหวาน-รสสัมผัสแตะต้องที่
 เหมาะใจ-รสบันเทิงเรีงรมย์ทุกอย่าง”(อัสสาทะ)นี้ ไม่มีที่สิ้นสุด
 (อนันตัง) มีแต่จะติดยึดหนักหนา กระทั่งเลยเถิด กิเลส
 จัดจ้านขึ้นๆ กิเลสหนาขึ้น มากขึ้น โตขึ้น(บุญ)นั้นเอง

ทั้งผู้นิยมชมชื่นทั้งผู้เป็นตัวแสดงเอง ก็ยิ่งเข้าใจผิดว่า
 เป็น“อาชีพ”ที่คนหลงว่าเป็นดาราร เป็นเทพบุตร-เทพธิดา แต่
 แท้ๆนั้นเป็นเทพบุตรมารหรือเทพบุตรยักษ์-เทพธิดาผี
 เพราะไม่ใช่“จิต”เกิดโลกกิเลส แต่“จิต”เกิดกิเลส

โตขึ้นๆ(บุญ) หนาขึ้นๆ(บุญ) อ้วนขึ้นๆ(บุญ)
 จิตเกิดกิเลส โตขึ้น หนาขึ้นนั้น เป็นจิตเทวดาได้ไง ?
 ที่แท้เป็นจิตสัตว์อบาย จิตตกต่ำ จิตเลื่อม ตามสังขจะ
 ต่างหาก จิตที่เกิดกิเลส คือ จิตผี จิตอบาย

นี่คือ ผีแท้ๆ มารจริงๆ ซึ่งเป็นจริงกันที่“จิตวิญญาณ”
 ของคนนั้นๆลง“อบาย”คือเกิดกิเลส ผู้แสดงก็ไม่หะหลงตน
 ว่าตนเป็นดาราร จึงคือ“ผีหรือมาร”จริงๆ และหลอกคนให้
 “หลงผิด”(โมหะ)หลงติดหลงยึดถือตาม คนที่หลงผิดนั้นจิต

วิญญาณเกิดจริงก็คือ“กิเลสหลง”(โมหะ) จึงเป็น**ผีแท้ๆ**ด้วย
ผู้มี“มิจฉาชีพ” เช่นที่ว่านี้อยู่ในฐานะได้เปรียบคนที่
 ใต้ออกกว่าทางจิต เพราะคนผู้ใต้ออกกว่า**อ่อนแอทางจิตใจ**
 มีกิเลสครอบงำ(อวิชชา) คือ มีความหลงผิด (โมหะ) หลงติด
 อยู่ใต้อำนาจ“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข” ที่มาจากกาม จาก
 อัตตา หลงรักศรัทธาเลื่อมใสชอบเขาคิดตกเป็นทาสเขา
 หรือไม่ก็หลงกลัวหลงเกรงเขาคิดตกเป็นทาสเขา ซึ่งก็
 ล้วนตกอยู่ใต้อำนาจเขาทั้งสิ้น นี่คือ **ทาสโลกีย์แท้ๆ**

ผู้มี“มิจฉาชีพ”เหล่านั้น จึงมีช่องทางมีองค์ประกอบ
 พร้อมที่จะเอาเปรียบกอบโกยโกงกินฉกฉวยทุจริตได้สมบูรณ์
 ก็ใต้อำนาจในหน้าที่ ใช้ผีมีความสามารถที่คนหลงนั้นๆ
 ครอบงำคนผู้หลง(โมหะ)ทั้งหลาย กอบโกย โกง กิน หลอก
 ลวง อำพราง ยั่วย้อมมอมเมาสารพัด ซึ่งทำได้อย่างเลว
 ร้ายหนักหนาสาหัส อันมีผลเสียหายต่อผู้ตกเป็นทาส ต่อชาติ
 ต่อสังคมประชาชน ซ้ำมีหน้าผู้ประกอบ“มิจฉาชีพ”เหล่านั้น
 กลับหลงผิดว่า ตนสร้างประโยชน์แก่ชาติประชาชนเสียอีก

มิจฉาชีพ **ขั้นที่ ๑ และ ๒** จึงคือ *อาชีพบาปอยู่ทั้งสิ้น*

มิจฉาชีพ **ขั้นที่ ๓** ที่โบราณจารย์ท่านแปลว่า อาชีพ
ขั้นการตลบตะแลง(เนมิตตกตา)นั้น เป็นอาชีพขั้นสูงพ้น
 ระดับ“การโกง(กุหนหา)-การหลอกลวง(ลปนา)”มาตามลำดับ
 เป็น“**การพินมิจฉาชีพ**” **ขั้น ๑ และ ๒** ได้บริบูรณ์

เหลือแต่ความเป็น“**มิจฉาชีพ**” **ขั้นที่ ๓** ซึ่งจะต้อง
 ปฏิบัติให้กิเลสน้อยลงไปตามลำดับแห่งภูมิบรรพัตริธรรม

มิจฉาชีพ **ขั้นที่ ๓** จึงเป็นงานอาชีพของผู้มีภูมิธรรม
 สำนึกสังวรกัน แล้วรู้ตัวในความเลื่อมความต่ำที่ตนยัง
 หลงติดยึดอยู่นั้นให้ดี จึงตั้งใจปฏิบัติให้เจริญขึ้นๆ

เช่น เป็นคนพยายามสำรวมสังวร เป็นคน**สมาทาน**
ศีลแล้วพยายามปฏิบัติตน เพื่อจะพัฒนาตนเอง แต่ยังไม่
 ได้ผลบ้าง ยังพลาดทำเสียที่แกกิเลสของตนบ้าง เท่ากับ
 คนยังไม่แน่นอน จึงยังเหมือนคนผู้เสียโชคอยู่ฉะนั้น
 (เนมิตตกะ = ผู้ทนายโชคชะตา)ผู้มีอาชีพถึงขั้นนี้ หากเป็น
 ผู้พากเพียรศึกษาปฏิบัติเอาจริงเอาจังก็จะเป็นผู้เจริญ
 พัฒนาขึ้นไปมีอาชีพสูงขึ้นๆ กำลังของกิเลสมีน้อยลงๆ
 ทำให้ตนละเลิกลดกรรมบาปได้เจริญขึ้น แข็งแรงสมบูรณ์
 ไปตามลำดับ ซึ่งจะเจริญขึ้นไปเรื่อยๆ กระทั่งหมด

กิเลส หมดความเห็นแก่ตัวได้บริบูรณ์เป็นที่สุด

ทางพุทธศาสนาถือเอาว่า **อาชีพใหม่มีต้นเหตุจาก**
กิเลส นั้นแหละ คือ **อาชีพที่ยังไม่เจริญ** ตั้งแต่เลื่อม
 ต่ำเสียหายเลวร้ายไปตั้งแต่ผู้ใดมีปัญหาทางธรรมก็จะ
 เห็นสังขธรรมได้ว่า มันเลื่อมมันต่ำ จนกระทั่งซบซ้อน
 ซ่อนแข็ง แม้จะเห็นอยู่ทุกวัน แต่ก็รู้ได้ยากขึ้นสำหรับคน
 ผู้ไม่มีญาณไม่มีภูมิทางธรรมแท้จริงทางสังขธรรมลึกซึ้งพอ
 ไปตามลำดับแห่งปัญญาของภูมิธรรม ของแต่ละคน

จนกระทั่งกิเลสไม่มีกำลังจะทำบาปนั้นๆอีกแล้ว
 เพราะเจริญด้วยภูมิธรรมของ“**อินทรีย์ ๕ พละ ๕**” ซึ่งก็คือ
 ความเจริญของ“**กำลังปัญญา**” ของ“**กำลังวิริยะ**” ของ
 “**กำลังอนวัชชะ**” ของ“**กำลังสังคหะ**” เพียงพอตามภูมิ
 ของอาริยะแต่ละระดับ เป็น“**สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-
 สัมมาวิมุติ**”ในแบบพุทธจริง ก็คือ“**พินมิจฉาชีพ**” **ขั้นที่ ๓**
ได้ อย่างเป็นความจริงที่มี“**อาการที่น่าเลื่อมใส**”(ปาสทิกะ)
 ไม่ทำความบาป(ปาปัสสะ อกรรมัง)นั้นๆได้จริงตามลำดับ

จึงจะนับว่าเป็นผู้“**พินมิจฉาชีพ**” **ขั้นที่ ๓**

ที่นี้ก็“**อาชีพ**” **ขั้นที่ ๔** สูงขึ้นถึงขั้นเป็นผู้พ้นอาชีพ
 ขึ้นหยาบก่อนๆมาได้แล้วสำหรับตน ซึ่งก็คือเป็นผู้ไม่มี
 ทุจริต **ขั้นมิจฉาชีพขั้น ๑-๒-๓** ได้แล้ว แต่ตนยัง“**มอ
 ตนในทางผิด**”(นิปเปสิกตา)

หมายความว่า ตนบริสุทธิ์ **พินมิจฉาชีพขั้นที่ ๓** ได้
 แล้ว แต่ก็ยังเข้าไป “**ร่วมทำงานรับผลประโยชน์กับผู้
 เขาทำผิดทำชั่วทำบาปอยู่**”

พระพุทธเจ้าจัดว่าเป็นผู้ทำงานเข้าขาย “**มิจฉาชีพ**”
 ก็เพราะ“**ตนแม้จะบริสุทธิ์ ตนเองไม่ทำบาปแล้ว แต่ยัง
 เข้าไปทำงานร่วมรับประโยชน์อยู่กับผู้ที่เขาทำผิดทำชั่ว
 ทำบาป**” แม้ตนจะไม่ทำทุจริตใดๆอีกแล้วขนาดนี้ก็ยังไม่
 ถือว่าเป็น“**มิจฉาชีพ**” ที่ต้องสูงขึ้นไปอีกของพุทธธรรม

ผู้ที่ *พินมิจฉาชีพ* **ข้อ ๑-๒-๓** จนถึงขั้น**พินมิจฉาชีพ**
 สำเร็จมาได้ถึง**ขั้นที่ ๔** นั้น เป็นต้นว่า นาย ข. ได้ปฏิบัติ
 ตนจนกระทั่งบรรลุมรรคผลตามลำดับ นั่นคือ ตัว
 นาย ข. นั้น**หลุดพ้น**จากงาน *มิจฉาชีพ* **ข้อ ๑-๒-๓** ได้แล้ว
 นาย ข. ไม่ทำงานที่เป็น“**การโกง**”(กุหนหา)ได้แล้วจริง ก็เพราะ
จิตหมดกิเลสที่จะโกงแล้วอย่างมี“**ญาณ**”รู้แจ้งเห็นจริง

ล้มผัส“ตัวกิเลส”(สักกายะ)ด้วยญาณของตน และได้ “กำจัด”(ปราบ)กิเลสเหล่านั้นๆชนิดที่ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ตัวตน ของกิเลส” (สักกายะ, อัตตา, อาสวะ) โดยมี อุบายเครื่องออก หรือมีวิธีการปฏิบัติ ที่ปฏิบัติได้อย่างเป็น “สัมมามรรค” จนกระทั่งเกิด “สัมมาสมาธิ” ซึ่งตลอดสายแห่งการปฏิบัติ ก็จะมี “สัมมาญาณ” ร่วมรู้ร่วมเห็นชัดเจนนัยอย่างถึงขั้น พันวิจิกิจจา (พันสงสัย พันล้งเล รู้แจ้งอย่างมั่นใจ)

ถ้าเป็นการบรรลุขั้น อรหัตผล “มรรค-ผล” ของพุทธ จะรู้แจ้งเห็นจริงพิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์ ไม่มีลวง ไม่มีพราง ไม่ม่งมๆลลๆ ไม่มีคาดคะเน ไม่มีเดา ไม่มีการชี้ตู้ธรรม ไม่มีหลง ไม่มีเหลือไม่ว่าจะหลงเหลือ โอฬาริกอัตตา หลงเหลือ มโนมยอัตตา หลงเหลือ อรอุปัตตา เพราะเป็น “สัมมามรรค-สัมมาผล” ที่สุดเป็น “สัมมาวิมุตติ” สัมบูรณ์ ด้วยการ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง สภาวะจริง ทั้งรูปธรรมทั้งอรูปธรรมทั้งนามธรรม

โดยมี ญาณทัสสนะ หรือมี วิชชา ๔ เป็นตัว รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ตรวจสอบแล้วตรวจสอบอีกในตน กระทั่งถึงขั้น พันเวทัญญา พันเวทัญญาตนธาน บรรลุเข้าสู่ “นิโรธ” แบบพุทธ ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียก นิโรธ ชนิดนี้ว่า สัญญาเวทิตนนิโรธ ซึ่งเป็น นิโรธที่พันอวิชชาสวะ-พันอวิชชาสังโยชน สัมบูรณ์

อวิชชา มี อาหาร พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ชัดเจน อยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑

อวิชชา ถ้าไม่มี อาหาร เลี้ยง มันก็ต้องห่อเหี่ยวลงๆๆๆ สุดท้ายมันก็ต้องตาย ก็หมดสิ้นไป แต่คนปุถุชนผู้ “อวิชชา” ไม่รู้จัก “อาหาร” ที่ทำให้ “อวิชชา” โต อ้วน ใหญ่ หนา มาก ยิ่งๆขึ้น (ปุถุ แปลว่า โต, อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่) จึงเลี้ยง “อวิชชา” ให้โต ให้อ้วน ให้ใหญ่ ให้หนา ให้มาก อยู่ทุกเมื่อเชื้ออ้วน

ปุถุชนจึงคือผู้ให้ “อาหาร” แก่ “อวิชชา” ด้วยน้ำมือตน “อวิชชาสูตร” ในพระไตรปิฎก ตามที่อ้างมาข้างต้นนั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

เพราะบริโภค “นิวรรณ์ ๕” เป็น อาหาร อวิชชา จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะบริโภค “ทุจจริต ๓” (กายทุจจริต, วจิตุจจริต, มโนทุจจริต) เป็น อาหาร นิวรรณ์ ๕ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะบริโภค “การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ หรือสำรวมอินทรีย์ ๖ ที่ไม่บริบูรณ์” เป็น อาหาร ทุจจริต ๓ (กายทุจจริต, วจิตุจจริต, มโนทุจจริต) จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะบริโภค “สติที่ไม่ถึงขั้นอาริยะ สัมปชัญญะไม่เจริญถูกทาง” เป็น อาหาร การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ หรือสำรวมอินทรีย์ ๖ ที่ไม่บริบูรณ์ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะบริโภค “การทำไว้ในใจ (มณสิการ) ไม่แยบคาย ไม่ต่อแท้ (อโยนิโส)” เป็น อาหาร ความมึตติไม่เป็นอาริยะ สัมปชัญญะไม่เจริญถูกทาง จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

ที่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา... ก็ยังหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถาม เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น

เมื่อนิยามออกมาเป็น “**อุต-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะเห็นได้ว่า “**ชีวิตนี้**” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “**อุต**” เกี่ยวกับ “**พีชะ**” เกี่ยวกับ “**จิต**” และจะเกี่ยวกับ “**กรรม**” เกี่ยวกับ “**ธรรมะ**” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “**ความเป็น**” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ **“การกระทำ”** ที่เกิดขึ้นของ **“เจ้าของชีวิต”** ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น **“ทรัพย์ของตนๆ”** (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “**ชีวิต**” ของผู้นั้นไป トラาบ “**ปรีนิพพาน**” ที่เดียว เพราะ **“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”** แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ **“กรรม”** กับ **“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”** (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก **“กรรม”** หรือ **“การกระทำ”** ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สัมผัส **“กรรม”** ไม่ว่าจะเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี **“วิบาก”** (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น **“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น **“บารมี”** จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็เป็น **เรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี”** ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าวนี้ **“สิ่งที่มีมนุษย์นับถือ** **ว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”** หรือ **“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ **“แม้แต่ “อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มีบารมีแห่ง **“กรรมวิบาก”** อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี **“ผลบุญ”** ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี **“อำนาจพิเศษ”** หรือ **“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี **“พระเจ้า”** ที่จะบันดาล

บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ่อนน้อมจาก **“พระเจ้า”** อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี **“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ สำหรับผู้มี **“ผลบาป”** ของตนจริง ก็จะมี **“ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่ยกได้ ก็จะได้เจไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง **“ผลบาป”** ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่ **“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง **“อำนาจขาตาน”** ต่างหากชนะ **“พระเจ้า”**]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า **“กรรม”** เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า **“กัมมัสสโกมทิ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น **“ชาติริเริ่มดำริ”** ขึ้นในใจ (อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ **“กรรม”** ลังสมเป็น **“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น **“มโนกรรม”** แล้วทีเดียว อันคือ **ทรัพย์ คือสมบัติ** แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า **“กัมม”** ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”** ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ **“กัมมัสสกะ”** หรือ **“กัมมัสสโกมทิ”** และ **“กัมมททยาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ **“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง **“กัมมพันธ”** จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง **“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ **“กรรม”** ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย **“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ **“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น **“ความประพฤติ ๑๕”** (จรรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็น

เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง**“อนุสาสนี”**(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า**“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ**“จุลศีล”**มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้**“มัชฌิมศีล”**อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ**“มหาศีล”**อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปฏิหารีย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ **“แก้วกฐสูตร”** การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ**“จรณะ ๑๕”**นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขั้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขั้นสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆกว่านั้นก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี**“การค้าขายผิด”**(มิจฉาอาชีพ ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น**“มิจฉาชีพ”**

การค้าขายที่เป็น**“มิจฉาชีพ ๕”** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ **“การค้าขายอาวุธ”** ข้อที่ ๒ **“การค้าขายสัตว์”**ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ **“การค้าขายเนื้อสัตว์”** กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

คนฆ่าสัตว์คือ คนเลวคนชั่ว **เป็นคนทำบาปแท้ๆ** มีสิทธิ์อะไรหรือมีอำนาจวิเศษอะไรสักอย่างที่จะประกาศิต

สั่ง**“เจาะจง”**(อุทิศ)ให้คนนั้น บาป คนนี้ไม่บาป ได้ตามสั่ง

คนชั่วคนบาปมีอำนาจศักดิ์สิทธิ์มาจากไหน?

ฟังดูแล้วลองไตร่ตรองซัดๆ ตรรกะที่ว่า **“เนื้อสัตว์ที่ถ้าผู้ฆ่าเจาะจงให้ผู้ใดกิน ผู้นั้นกินเข้าก็บาป”**

นั่นก็หมายความว่า **ผู้กินนั้นเป็น“เหตุ”ให้ผู้ฆ่าทำบาปฆ่าสัตว์** ดังนั้นผู้เป็น**“เหตุ”จึงต้องบาป**

ถ้าเช่นนั้นก็ขอถามหน่อยเถอะว่า คนกินเนื้อสัตว์ คนนั้น เขาเป็นคนสั่งให้ผู้ฆ่า ฆ่าเพื่อตนหรือเปล่า?

เขาไม่ได้สั่งใช่ไหม? (เพราะในหลักเกณฑ์ของ“ความเป็นเนื้อที่บริสุทธิ์โดยส่วน ๓”นั้นอธิบายว่า ผู้จะกินเนื้อสัตว์ ๑.ถ้ารู้ว่าเขาฆ่าเจาะจงเราก็อยากิน ๒.แม้ไม่รู้ ทั่วไปได้ซวกก็ยากิน ๓.แม้แค่สงสัยว่าเขาฆ่าเจาะจงเราก็อยากิน นี่ก็ชัดๆว่าผู้กินไม่ใช่คนสั่งฆ่า) ถ้ากินก็ต้องบาป เขาไม่ได้เป็นผู้สั่งแต่ๆ แต่เขาก็ต้องบาป

ถ้าตรรกะเป็นเช่นนี้ คนในโลกนี้กินเนื้อสัตว์ ที่ผู้ฆ่า**“เจาะจง”**ให้คนทุกคนกินจะเป็นใครก็ตาม ก็คือ คนที่เขาฆ่าให้กินทั้งนั้นมิใช่หรือ? คนที่กินทุกคนนั้นก็ต้องเป็น**“เหตุ”**ให้เขาฆ่าทั้งสิ้น หลีกไม่พ้น ใช่ไหม? ดังนั้น คนกินเนื้อสัตว์ที่คนเจาะจงฆ่ามาให้**“คน”**กิน(ก็เจตนาหรือเจาะจงให้**“คน”**นั้นแหละกิน ใช่ไหม?) ผู้ที่เป็น**“คน”**ก็ต้องบาปทุกคน ตามตรรกะนี้เช่นเดียวกัน เพราะ**“คน”**ก็คือผู้ที่ถูกเจาะจงนั่นเอง แม้จะไม่ระบุว่าคนชื่อนี้ คนนั้นเท่านั้น แต่ก็คือ การฆ่าที่เจาะจงให้**“คน”**กิน คนชื้อไปกินทั้งสิ้นแท้ๆ

“เหตุ”แท้ มันจึงอยู่ที่**“คนฆ่า”**นั่นเอง ที่เป็นผู้**“บาป”**คนที่ ๑ คนกินเป็นผู้**“บาป”**คนต่อมา

เนื้อสัตว์ที่เป็น**“อุทิศมังสะ”** คือ เนื้อสัตว์ที่ตายเพราะคน**“เจาะจง”**(อุทิศ)ฆ่าให้มันตายทั้งนั้น โดยมี**“คนเจาะจงฆ่ามาให้คนกิน”** ทุกคนที่กินจึง**“บาป”**ทุกคน ไม่ว่าใครทั้งนั้น ไม่ละเว้น หลีกไม่พ้นเลย สำหรับเนื้อสัตว์ที่เป็น**“อุทิศมังสะ”**(เนื้อที่คนเจาะจงฆ่ามันตายมาให้คนกิน)

ส่วนเนื้อสัตว์ที่เป็น**“ปวัตตมังสะ”** ๒ ชนิด ได้แก่ ๑.เนื้อสัตว์ที่มันตายเอง ๒.เนื้อสัตว์ที่เป็นแดนสัตว์กิน ทั้ง ๒ ชนิดไม่ใช่สัตว์ที่คนจงใจหรือเจาะจง**“ฆ่า”**เท่านั้นที่กินไม่บาป เพราะเป็นเหตุบให้มันตาย แต่ก็บาปเพราะเกิดกิเลสอื่นอยู่ดี ดังที่ได้สาธยายละเอียดผ่านมาแล้ว

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

(จาก... หนังสือวิชาการโครงการฟื้นฟูหลักสูตรนวดไทย ๘๐๐ ชั่วโมง)

คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

ตอนที่ ๑๘

๔. สัญญาณแขนด้านใน

สัญญาณแขนด้านใน

(ภาพ ๑๑)

สัญญาณ ๑

ใช้นิ้วคู้กักบาทกดจุดกึ่งกลางใต้รักแร้ต่ำกว่า
ปุ่มกระดูกต้นแขนด้านในมาทางต้นแขน กดเบียด
ให้ทิศแรงพุ่งไปที่หัวไหล่

ผลการนวด

- ระบายความร้อนเลียบกระดูก และเยื่อหุ้ม
กระดูกแขนด้านใน

- ช่วยในรายที่เป็นอัมพาตแขน แขนอ่อนแรง
แก้อ้อมมือ นิ้วมือเคลื่อนไหว และมีการอักเสบจาก
อุบัติเหตุ

สัญญาณ ๒

ใช้มือซ้อนสันมือมีอบนเป็นหลักกดจุดกึ่งกลาง
แขนท่อนบนด้านใน ใต้กล้ามเนื้อลูกหนู

ผลการนวด

- ระบายความร้อนตลอดแขนถึงปลายมือ เลียบ
กระดูก กล้ามเนื้อ และเส้นเอ็น

- ลดการอักเสบของกล้ามเนื้อ ช่วยกระดูก
แขนที่หักให้ติดเร็ว

สัญญาณ ๓

ใช้นิ้วคู้กักบาท หรือ นิ้วซ้อนมือ กดกึ่งกลาง
ข้อพับศอก

ผลการนวด

- ระบายความร้อนเข้าหัวต่อกระดูกข้อศอก
- แก้อ้อมเคลื่อนไหว โรคเกี่ยวกับข้อศอก เช่น
ข้อศอกอักเสบ ข้อศอกติด

สัญญาณ ๔

ใช้นิ้วคู้กักบาทหรือนิ้วซ้อนมือกดจุดกึ่งกลาง
แขนท่อนล่าง (จุดที่กดแล้วนิ้วกลาง นิ้วนางกระดูก)

ผลการนวด

- ระบายความร้อนเข้าข้อมือ
- แก้อ้อมนิบามือตก โรคเกี่ยวกับข้อมือ เช่น
ข้อมือเคล็ด ข้อมือเคลื่อนไหว อักเสบ เส้นเอ็นอักเสบ

สัญญาณ ๕

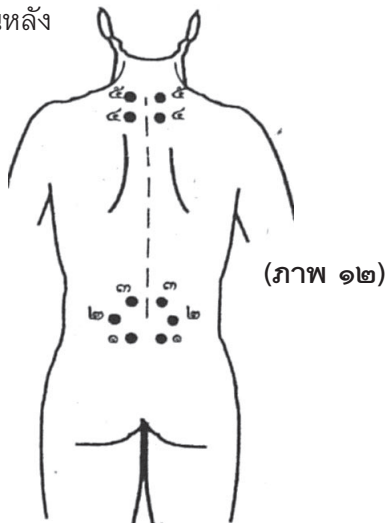
ใช้นิ้วคู้กักบาท หงายมือ หรือนิ้วซ้อนมือ กด
จุดกึ่งกลางข้อมือเหนือจุดสร้อยข้อมือเล็กน้อย

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้าข้อมือออกปลายนิ้วทั้งหมด
- แก้โรคเกี่ยวกับข้อนิ้วมือ เช่น นิ้วมือชัน นิ้วมือติด ช่วยในรายที่เป็นอัมพาต แขนอ่อนแรง ข้อมือและข้อนิ้วต่าง ๆ เคลื่อน มีการอักเสบจากอุบัติเหตุ

๕. สัญญาณหลัง

สัญญาณหลัง

สัญญาณ ๑

ใช้นิ้วคู้กาทา มือล่างเป็นหลัก คว่ามือ ปลายนิ้วหัวแม่มือจรดกระดูกสันหลังส่วนเอว L5 แนวหัวตะคาก กดลงร่องซิดกระดูก

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้าปล้องกระดูกสันหลัง สัญญาณ ๑ ผ่านอุ้งเชิงกรานออกไปชาด้านหน้า
- แก้โรคเกี่ยวกับสัญญาณ ๑ หลัง แก้ปวดประจำเดือน ช่วยแก้เกี่ยวกับโรคท้องและอุ้งเชิงกราน เช่น มดลูกเคลื่อน มดลูกอักเสบ อองคชาติ ปัญหาเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ

สัญญาณ ๒

ใช้นิ้วคู้กาทา มือล่างเป็นหลัก คว่ามือ เหนือสัญญาณ ๑ หนึ่งข้อนิ้วมือ แนวเอวคอด ตรงกับกระดูกสันหลัง L4 กดบนสันกล้ามเนื้อหลัง

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้าท้อง
- แก้อาเจียนจุกเสียด แน่นท้อง เมารถ บรรเทาอาการปวดท้องจากไส้ติ่ง แก้ท้องอืดท้องเฟ้อ

สัญญาณ ๓

วิธีนวด ใช้นิ้วคู้กาทา มือล่างเป็นหลัก คว่ามือ แนวซี่โครงซี่สุดท้าย ห่างจากสัญญาณ ๒ ประมาณ หนึ่งข้อนิ้วมือ กดร่องซิดกระดูกสันหลัง L3

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้าปล้องกระดูก สัญญาณ ๓ ออกชาด้านนอก
- แก้โรคเกี่ยวกับสัญญาณ ๓ หลัง แก้เสียวซาที่ขาและปลีช่อง การอักเสบไตจากการกระทบ-กระแทก

สัญญาณ ๔

วิธีนวด ใช้นิ้วคู้กาทา มือล่างเป็นหลัก คว่ามือ แนวขอบปีกสะบักด้านบนตรงกับกระดูกอกที่ ๑ กดร่องซิดกระดูกสันหลัง T1

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้าอก ออกสะบักไปแขนด้านนอก
- แก้โรคเกี่ยวกับสัญญาณ ๔ หลัง เช่น ปวดต้นคอ ซาลงไปแขนด้านนอก ช่วยเกี่ยวกับระบบหายใจขัด ยกหน้าอกหายใจไม่เต็มอิม แก้หอบเหนื่อย ช่วยให้เลือดเลี้ยงหัวใจได้ดีขึ้น

สัญญาณ ๕

วิธีนวด ใช้นิ้วคู้กาทา มือล่างเป็นหลัก คว่ามือ กดบนร่องซิดกระดูกต้นคอ C7

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนขึ้นศีรษะ ช่วยส่งน้ำเลี้ยงขึ้น-สมอง
- แก้โรคเกี่ยวกับ สัญญาณ ๕ หลัง เช่น ปวดต้นคอ แก้มืนง เวียนศีรษะ ลมปะกำง (ไมเกรน) ปวดกระบอกตา

๖. สัญญาณหัวไหล่

สัญญาณไหล่

สัญญาณ ๑

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียว คว่ำมือ นิ้วชี้แตะจุดไหล่ มือข้างที่ใกล้ผู้ป่วย อีกมือจับข้อมือผู้ป่วย หายยกสูงระดับสายตา กดจุดตัดระหว่างแนวกล้ามเนื้อต้นแขน กับขอบสะบักด้านนอกกดต้นเฉียงเข้าหาตำแหน่งสัญญาณ ๑

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้ากระดูกหัวไหล่ และแขนด้านนอก

- แก้อไหล่เคลื่อน ไหล่ติด ไหล่อักเสบ

สัญญาณ ๒

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียว หายมือ นิ้วโป้งขนานกับพื้น ๔ นิ้วอยู่ท้ายทอย กดกึ่งกลางโค้งคอ แนวปลายดิ่งหู กดให้ทิศแรงขนานกับพื้น

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้ากระดูกหัวไหล่

- ห้ามกดในผู้ป่วยเป็นอัมพาตเหยียดคู้แขนไม่ได้เพราะจะทำให้กระดูกไหล่เคลื่อนมากขึ้น

สัญญาณ ๓

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียว หายมือ กดจุดต่ำจากสัญญาณ ๒ ครั้งนิ้ว ปลายนิ้วเฉียงลงประมาณ ๑ นิ้วมือ กดทิศแรง เฉียงลงด้านล่าง

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนแขนด้านใน ออกสู่ปลายนิ้ว

- แก้อโรคเกี่ยวกับหัวไหล่ และแขน แก้อแขนขาแขนไม่มีกำลัง

สัญญาณ ๔

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียว หายมือ กดจุดกึ่งกลางร่องกระดูกไหปลาร้าด้านใน

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนลงหน้าอก ปีกสะบัก รักแร้

- ห้ามกดนาน เพราะเป็นแผลประสาท อาจทำให้เกิดอาการชาได้

สัญญาณ ๕

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียว หายมือ กดกึ่งกลางรักแร้ในหลุมรักแร้ ตรงรอยบุ่ม แล้วดันขึ้นด้านบนหัวไหล่

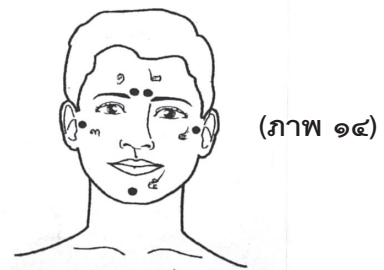
ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้ากระดูกหัวไหล่

- ผลักกระดูกให้เข้าที่

๗. สัญญาณศีรษะด้านหน้า

สัญญาณศีรษะด้านหน้า

สัญญาณ ๑

วิธีนวด ใช้นิ้วโป้งซ้ายตั้งขึ้น กดเหนือหัวคิ้ว- ขวา อีกมือประคองท้ายทอย

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้ากระบอกตาขวา

- แก้อตาพร่ามัว อัมพาตใบหน้า ปวดศีรษะ

สัญญาณ ๒

วิธีนวด ใช้นิ้วโป้งขวาตั้งขึ้น กดเหนือหัวคิ้วซ้าย

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้ากระบอกตาขวา

- แก้อตาพร่ามัว อัมพาตใบหน้า ปวดศีรษะ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

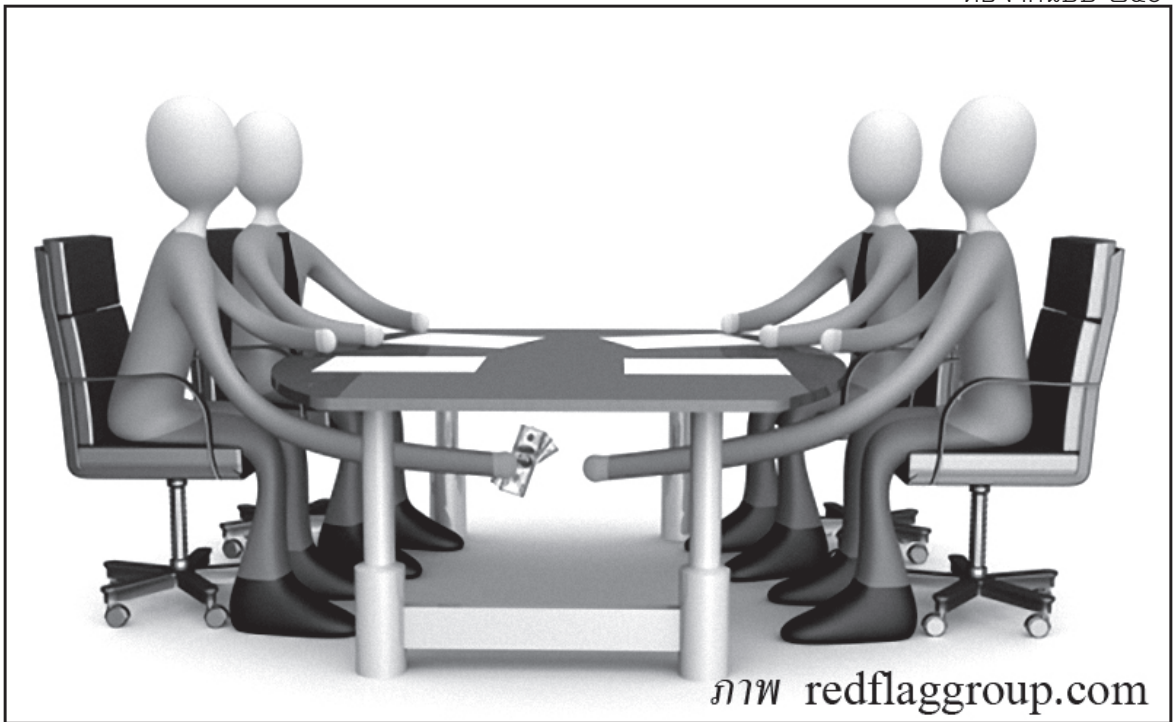
บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

ในขณะที่ตะวันตกจ่ายเงินบนโต๊ะ ๑ ดอลลาร์
เพื่อช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนา
กลุ่มประเทศร่ำรวยกลับโกงเงินคืน
ด้วยวิธีการใต้โต๊ะถึง ๑๐ ดอลลาร์

ความโลภ, การซ่อนเร้นและ: การละเมิดสิทธิมนุษยชน (Greed, Secrecy and Human Right Violation)

ต่อจากฉบับ ๒๕๐

ชาวโลกจำนวนมากต่างได้ยื่นตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐ ฯ สวดให้ฟังในเรื่อง
คุณธรรม (conscience) ความโปร่งใส (transparency) และสิทธิมนุษยชน
(Human Rights) แต่การสืบค้นโดยนักหนังสือพิมพ์เชิงสืบสวนสอบสวน
(investigative journalist) และองค์กรที่น่าเชื่อถือ เช่น “มูลนิธิการค้าที่เป็นธรรม” (Fairtrade Foundation) กลับพบว่าพฤติกรรมของสหรัฐ ฯ
และพวกข้างตรงกันข้ามกันว่าทกรรรมที่ขยงตนเองและข่มเหยียดประเทศ
กำลังพัฒนาทั้งหลายชนิดหน้ามือกับหลังมือ ซึ่ง ณ ที่นี้ยังยกตัวอย่างเพียง
๓ กรณี คือ

๑. ความโลภ (Greed)

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ (พ.ศ.๒๕๑๑) สเปนได้ปล่อยมือจากอาณานิคมที่ชื่ออิเควทอเรียล ก็เนีย ให้อยู่ในการบริหารของรัฐบาลพลเรือนที่คิดว่าจะสงบเสงี่ยมและเชื่อฟัง แต่ฟรานซิสโก มาเซียสกลับกลายเป็นเผด็จการที่โหดร้ายทารุณ รอบตัวเขาเต็มไปด้วยญาติ ๆ รวมทั้งหลานชายชื่อ ธีโอ-โดโร โอเบียง ที่เขามอบหมายให้ดูแลเรื่องความปลอดภัยของเมืองหลวง ธีโอโดโร คือนักฆ่าและนักทรมาน ในปี ค.ศ.๑๙๗๐ (พ.ศ.๒๕๑๓) เขาก็ทำปฏิวัติและจับฟรานซิสโกใส่กรงแขวนแล้วให้ยิงเป้าโดยทหารมอริออคโคที่เขาจ้างมาเป็นทหารอารักขาตัวเขา เพราะเขาไม่ไว้ใจทหารชาติเดียวกันเอง

อิเควทอเรียล ก็เนีย เป็นประเทศเล็ก ๆ ในอัฟริกาตะวันตก อยู่ระหว่างคาเมรูนและกาบอง ประชาชน ๖๐๐,๐๐๐ คน มีกาแฟและโกโก้เป็นสินค้าส่งออก ในทศวรรษ ๑๙๙๐ (๒๕๓๓) น้ำมันดิบถูกสำรวจพบบริเวณนอกชายฝั่งโดยบริษัทอเมริกัน เผด็จการที่คอร์รัปชันและทุนข้ามชาติได้ร่วมกันโกงประเทศและประชาชนโดยการดูดน้ำมัน ๔๐๐,๐๐๐ บาเรลและก๊าซธรรมชาติอีกส่วนหนึ่งในแต่ละวัน อิเควทอเรียล ก็เนีย กลายเป็นประเทศที่ส่งออกน้ำมันมากเป็นทีสามในอัฟริกา โดยเป็นรองจากไนจีเรียและแองโกลาเท่านั้น จิตพิต่อหัวของชาวอิเควทอเรียล ก็เนีย สูงกว่าของชาวซาอุดีอาระเบียเสียอีก แต่เงินจำนวนมหาศาลดังกล่าวไม่ได้ไหลเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ โครงสร้างพื้นฐานและกระเปาะของประชาชน แม้แต่การสร้างแท่นขุดเจาะและโรงงานก็ใช้วัสดุนำเข้าและใช้แรงงานต่างชาติเช่นฟิลิปปินส์และชาวอินเดีย พนักงานประจำแท่นขุดเจาะส่วนมากไปจากโอคลาโฮมาและเท็กซัส และที่ขาดไม่ได้ในยามค่ำคีนคือหญิงบริการที่ถูกเรียกว่า “ไนท์ไฟเตอร์” (Night Fighter) เพราะพวกเธอจะต่อสู้กันอยู่คนเดียวเพื่อเงินของหนุ่ม ๆ จากแดนไกล

สำหรับธีโอโดโร เขาแจกคฤหาสน์หลายหลังให้ตัวเองและภรรยาและซื้อคฤหาสน์ราคา ๗ ล้านดอลลาร์สองหลังในประเทศอัฟริกาใต้ เงินจำนวน ๕๕ ล้านดอลลาร์ของประเทศถูกใช้เพื่อซื้อเครื่องบินโบว์อิง ๗๓๗ ซึ่งมีอุปกรณ์ในห้องน้ำที่ซบถทองคำ เขามีเงินส่วนตัวอย่างน้อย ๗๐๐ ล้านดอลลาร์ฝากอยู่ในธนาคารอเมริกัน ธนาคารดังกล่าวรับเงินฝากจากการขายน้ำมันแล้วกระจายไปยังบัญชีต่าง ๆ ตามคำสั่งของเขา ธีโอโดโร โอเบียง ลูกชายคนโตของเขาซึ่งดำรงรัฐมนตรีกระทรวงป่าไม้ก็ซื้อคฤหาสน์หรูไว้ในต่างประเทศสองแห่งรวมทั้งหลังหนึ่งในมาลิบูของสหรัฐ ฯ ซึ่งมีราคา ๓๕ ล้านดอลลาร์ แถมด้วยการเช่าเรือยอร์ชขนาดมหึมาไว้อีกหนึ่งลำในราคาเกือบหนึ่งล้านดอลลาร์ด้วย บริษัทและรัฐบาลอเมริกันเองก็พึงพอใจกับการจับมือกับเผด็จการของประเทศนี้เพราะผลประโยชน์ทุกอย่างสามารถตัดสินใจได้โดยคนคนเดียวและไม่ต้องสนใจในเสียงของประชาชน รวมทั้งไม่ต้องกังวลในเรื่องสิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด

ในระยะ ๕๐ ปีที่ผ่านมา สหรัฐและอังกฤษร่วมกันสนับสนุนรัฐบาลเผด็จการในทุกทวีปมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๓๐ รัฐบาล ตราบเท่าที่รัฐบาลเหล่านั้นสนองประโยชน์ให้ตะวันตก และในปัจจุบันเหตุการณ์ก็ยังดำเนินไปเหมือนเดิม หลายรัฐบาลในอัฟริกา รัฐบาลในเกือบทุกประเทศในตะวันออกกลาง (ยกเว้นอิหร่าน) และอีกหลายรัฐบาลในเอเชียกลาง เช่น อุเบกิสถานและอาเซอร์ไบจัน ซึ่งเป็นแหล่งน้ำมันขนาดใหญ่ ต่างได้รับการอุปถัมภ์จากสหรัฐ ฯ และอังกฤษ สำหรับอัฟกานิสถานและปากีสถานซึ่งต้องเป็นเส้นทางสำหรับการวางท่อน้ำมันจากเอเชียกลางลงสู่ทะเลอาระเบีย (Arabian Sea) นั้น สหรัฐ ฯ ต้องยึดครองและควบคุมให้ได้ไม่ว่าจะมีกลุ่มต่อต้านตะวันตก เช่น ตาลีบันหรือบินลาเดนหรือไม่ก็ตาม เพราะพื้นที่ดังกล่าวอยู่ในแผนของสหรัฐ ฯ ตั้งแต่ก่อนเหตุการณ์ ๙/๑๑ ดังที่เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของรัฐบาล บิล คลินตัน กล่าวว่า

“อัฟกานิสถานจะเป็นเหมือนซาอุดีอาระเบีย โดยจะเป็นอาณานิคมน้ำมัน (Oil Colony) ที่ไม่มี ประชาธิปไตยและกดขี่สตรีเพศ เราสามารถยอมรับ สถานการณ์เช่นนั้นได้” สรุปลงได้ว่าสหรัฐฯ ยอมรับได้ทุกระบบการปกครองตราบเท่าที่ระบบ นั้นสนองความโลภและผลประโยชน์ให้สหรัฐฯ ได้ ดังคำพูดของรองประธานาธิบดี ดิก เซนีย์ ที่ว่า **“หลักการนั้นดี แต่ถ้าเราพ่ายแพ้หรือเสีย ประโยชน์ หลักการก็ไม่ดี”** เนื้อความในหนังสือ “Crude World : The Violent Twilight of Oil (๒๐๑๐)” ของปีเตอร์มาส สรุปลงได้ว่า“อุตสาหกรรม น้ำมันเป็นอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันแย่งชิง สูงมาก การติดสินบน การคอร์รัปชัน การเข่นฆ่า และความรุนแรงระดับชาติและระดับนานาชาติ รวมทั้งการแทรกแซงอย่างเปิดเผยและลับ ๆ ของ ชาติมหาอำนาจเพื่อให้ได้แหล่งน้ำมันจึงเป็นสิ่งที่ หลีกเลี่ยงได้ยาก”

๒. การซ่อนเร้น (Secrecy) : คำที่ชาวโลกได้ ยินสหรัฐฯ ฯ และตะวันตกล่าทัพอยู่บ่อย ๆ ได้แก่ คำว่าความเปิดเผย (openness) หรือความโปร่งใส (transparency) แต่หนังสือชื่อ **“เกาะมหาสมบัติ”** ของนิโคลาส แซกซ์สัน กลับเปิดเผยถึง **“ความลับอันดำมืด”** หรือ **“หลุมดำ” (black hole)** อันน่ารังเกียจของสหรัฐฯ ฯ อังกฤษ สวิตเซอร์แลนด์ และประเทศตะวันตกอื่น ๆ ว่าประเทศเหล่านี้ได้ตั้ง เครือข่าย **“สวรรค์ทางภาษี” (Tax Haven)** ที่มีการเชื่อมโยงร่วมมือกันขึ้นประมาณ ๖๐ แห่ง ทั่วโลก (จำนวนมากเป็นเกาะ) โดยมีจุดประสงค์ พอสรุปได้ดังนี้ :

● เป็นแหล่งรับฝากเงินหนีภาษีของบรรดา เศรษฐีชาวตะวันตกเอง “เครือข่ายความเป็นธรรม ทางภาษี” (Tax Justice Network) ประเมินว่าเงิน ฝากของบรรดาเศรษฐีและผู้มีอิทธิพลดังกล่าวมี ยอดสูงถึง ๑.๕ ล้านล้านดอลลาร์ หรือประมาณ ๑ ใน ๔ ของความมั่งคั่งในโลก หรือเท่า ๆ กับ จีดีพีของสหรัฐฯ ฯ ถ้านำธนบัตรจำนวนนี้มาต่อกัน ตามยาวจะได้ระยะทางจากโลกไปดวงจันทร์และ

กลับถึง ๒,๓๐๐ เทียว และนั่นทำให้รัฐบาลทั้ง โลกต้องสูญเงินภาษีที่ควรจะได้ไปเป็นเงินอย่าง น้อย ๒๕๐ พันล้านดอลลาร์ต่อปี

● การค้าของโลก ๒ ใน ๓ ในปัจจุบันทำโดย บริษัทข้ามชาติซึ่งมีสาขากระจายกันอยู่ทั่วโลก และมากกว่าร้อยละ ๕๐ ของเงินจากการค้าไหล ผ่านสวรรค์ทางภาษี บริษัทเหล่านี้ใช้วิธีการกระจาย กิจกรรมของบริษัทออกไป เช่น การจดทะเบียน บริษัท ที่ตั้งของฝ่ายบริหาร ฝ่ายจัดซื้อ ฝ่ายจัด จำหน่ายและจัดส่ง ฝ่ายบัญชีและการเงิน และ ฝ่ายกฎหมายจะถูกแยกไปตั้งอยู่ตามสวรรค์ทาง ภาษีคนละแห่งเพื่อรักษาความลับและยากในการ ติดตามปราบปราม สวรรค์ทางภาษีจึงเป็นแหล่ง รับฝากเงินของยักษ์ข้ามชาติซึ่งส่วนใหญ่เป็นของ ตะวันตก การซื้อขายสินค้าระหว่างสาขาจะ ตั้งราคาที่เรียกว่า **“ราคาโอน” (transfer price)** ราคาจะถูกตั้งให้สูงมากหากเป็นการส่ง สินค้าไปยังประเทศที่เก็บภาษีในอัตราสูงเพื่อให้ สาขาของบริษัทในประเทศผู้รับสินค้ามีค่าใช้จ่าย สูงและมีรายได้ต่ำจะได้เสียภาษีน้อยหรือไม่ต้อง เสียเลย ถ้าใครจะถูกส่งไปเก็บที่สวรรค์ทางภาษี แห่งใดแห่งหนึ่งและพร้อมที่จะย้ายหนีการติดตามได้ ตลอดเวลา เมื่อ ค.ศ. ๒๐๐๙ (พ.ศ.๒๕๕๒) “องค์กร คุณธรรมทางการเงินสากล” (Global Financial Integrity-GFI) ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงวอชิงตันสหรัฐฯ ฯ ประเมินว่าประเทศกำลังพัฒนาถูกบริษัทข้ามชาติ โกงเงินภาษีไปด้วยวิธีการดังกล่าวเป็นเงินถึง ๔๕๐-๑,๐๐๐ พันล้านดอลลาร์ในปี ค.ศ. ๒๐๐๖ (พ.ศ. ๒๕๔๙) เพียงปีเดียวองค์กรดังกล่าวสรุปว่า **“ในขณะที่ตะวันตกจ่ายเงินบนโต๊ะหนึ่งดอลลาร์เพื่อ ช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนา กลุ่มประเทศ ร่ำรวยกลับโกงเงินคืนด้วยวิธีการได้โต๊ะถึง ๑๐ ดอลลาร์และในเวลาเดียวกันก็โกงเงินภาษีที่ควร จะต้องจ่ายให้ประเทศของตนเองด้วย”**

หมายเหตุ: กลุ่มธนาคารชาติของสหรัฐฯ ฯ มี สาขา ๔๒๗ แห่งในสวรรค์ทางภาษีซึ่งรวมทั้ง ๙๑ แห่งในลักเซมเบิร์กและ ๙๐ แห่งในหมู่เกาะ

เคย์แมน บริษัท นิวลอร์ดคอร์ปของรูเพิร์ต เมอร์ด็อก (ชาวออสเตรเลียซึ่งโอนสัญชาติเป็นอเมริกัน) มีสาขา ๑๕๒ แห่งโดยมีอยู่ในหมู่เกาะบริติชเวอร์จิน ๖๒ แห่ง หมู่เกาะเคย์แมน ๓๓ แห่ง และฮ่องกง ๒๑ แห่ง

● เป็นแหล่งรับฝากเงินจากบรรดาผู้นำประเทศและนักการเมืองของประเทศกำลังพัฒนาที่โง่กินประเทศของตน รวมทั้งรับฝากเงินจากเจ้าพ่อ มาเฟีย นักค้ายาเสพติด นักค้าอาวุธ และเงินนอกกฎหมายทุกชนิด

ในปัจจุบันโลกมีเครือข่ายสวรรค์ทางภาษีระดับนานาชาติ ๔ เครือข่ายดังนี้ :

๑. เครือข่ายยุโรป : เกิดขึ้นระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่งโดยมีสวิตเซอร์แลนด์เป็นแหล่งกำเนิด แรงผลักดันให้เกิดการหนีภาษีได้แก่การที่รัฐบาลประเทศต่าง ๆ ในยุโรปเพิ่มอัตราภาษีเพื่อนำเงินไปใช้จ่ายในสงครามบรรดาเศรษฐีที่ “รักชาติจนน้ำลายไหล” จึงสมคบคิดกันสร้างแหล่งเก็บเงินหลบภาษีขึ้น และในปัจจุบัน ธนาคารในกรุงเจนีวา ประเทศลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ ออสเตรีย เบลเยียม ลิกเตนสไตน์ ปอร์ตุเกสและกรุงโมนาโคต่างอยู่ในเครือข่ายนี้

๒. เครือข่ายสหราชอาณาจักร : เริ่มเกิดจากพ่อค้าอังกฤษที่ค้าขายข้ามชาติและไม่ต้องการเสียภาษีในหลายประเทศ แต่ต่อมากลายเป็นการไม่เสียภาษีในทุกประเทศ เครือข่ายนี้ประกอบด้วยกลุ่มประเทศที่เคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษ กลุ่มนี้มีลอนดอนเป็นศูนย์กลางและเป็นเครือข่ายที่รับฝากเงินทุจริตร้อยละ ๕๐ ของโลก จุดรับฝากเงินของเครือข่ายนี้มี เช่น หมู่เกาะเคย์แมน หมู่เกาะบริติชเวอร์จิน เบอร์มิวดา ตูรกี ฮ่องกง สิงคโปร์ บาฮามาส ดูไบ ไอร์แลนด์ เกาะวานูอาตู ในแปซิฟิกและกานา ผู้มีอำนาจสูงสุดในหมู่เกาะเคย์แมนคือ “ผู้ว่าการ” (Governor) ซึ่งแต่งตั้งโดยพระราชินีของอังกฤษ เฉพาะที่นี่ก็มีในบริษัทจดทะเบียนถึง ๘๐,๐๐๐ บริษัทและเป็นศูนย์กลางการเงินที่ใหญ่อันดับ ๕ ของโลกโดยมีเงินฝากถึง ๑.๙

ล้านล้านดอลลาร์

๓. เครือข่ายสหรัฐ ฯ : สหรัฐ ฯ พยายามจะทำลายเครือข่ายโง่กินระดับโลกมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ.๒๕๐๔) ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เศรษฐีอเมริกันหนีภาษี อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) ที่สหรัฐ ฯ เริ่มผลักดันการค้าเสรี สหรัฐ ฯ ก็เข้าร่วมวงค์ไพบูลย์กับวงจรฉ้อฉลโดยภาคการเงินของสหรัฐ ฯ ได้ตั้งเครือข่ายรับฝากเงินทุจริตจากทั่วโลก ยกเว้นเงินที่เกิดจากอาชญากรรมในสหรัฐ ฯ ศูนย์รับฝากเงินที่ตั้งอยู่ในสหรัฐ ฯ มีเช่น ฟลอริดา เดลาแวร์ (บริษัทจดทะเบียนว่า ๘๐๐,๐๐๐ บริษัท) เวอร์จิเนีย เนวาดา ส่วนแหล่งรับเงินโง่กินต่างประเทศมีเช่นหมู่เกาะอเมริกันเวอร์จิน หมู่เกาะมาร์แชลล์ในแปซิฟิก ไลบีเรีย ปานามา ฯลฯ เครือข่ายของสหรัฐ ฯ มีศูนย์กลางใหญ่อยู่ที่เกาะแมนฮัตตันในกรุงนิวยอร์ก

๔. เครือข่ายอื่น ๆ : เช่นประเทศกานาและประเทศกาบองในแอฟริกาซึ่งเป็นแหล่งน้ำมัน เครือข่ายหนีภาษีเหล่านี้ถูกตั้งด้วยความช่วยเหลือของอังกฤษและฝรั่งเศสเพื่อยกย้ายถ่ายเทเงินที่บรรดาเผด็จการและชนชั้นนำในแอฟริกาโง่กินประเทศของตนเอง

เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๙ (พ.ศ.๒๕๕๒) เครือข่ายความเป็นธรรมทางภาษี (Tax Justice Network) ได้จัดพิมพ์รายงานชื่อ “ดัชนีความลับทางภาษี” (Financial Secrecy Index) ดัชนีซึ่งเป็นผลการศึกษาอย่างละเอียดเป็นเวลาสองปีนี้ได้จัดอันดับประเทศที่มีความโปร่งใสทางการเงินน้อยที่สุดในโลกจากอันดับ ๑-๕ ตามลำดับคือสหรัฐ-อเมริกา ลักเซมเบิร์ก สวิตเซอร์แลนด์ หมู่เกาะเคย์แมนและอังกฤษ

แดนี รอดริก นักเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า “คลื่นของทุนซึ่งถูกจัดการอย่างมีประสิทธิภาพเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจในโลกครั้งแล้วครั้งเล่า” เงินทุนที่ไหลจากแหล่งดังกล่าวเข้าท่วมทันประเทศกำลังพัฒนานำไปสู่การบริโภคที่ล้นเกิน

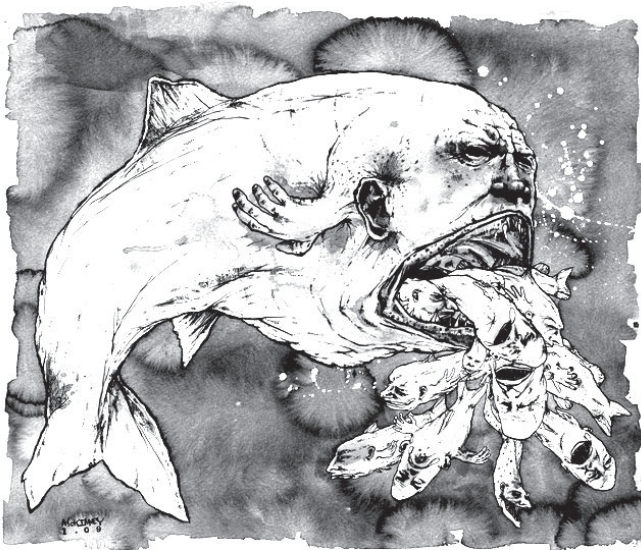
มากกว่าการลงทุนเพื่อสร้างผลผลิต (เช่นประเทศไทยระหว่าง พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๔๐) เมื่อเงินทุนไหลออกอย่างทันทีทันใดกลับไปสู่ “สวรรค์ทางภาษี” ที่ไมอามี ลอนดอนหรือลักเซมเบิร์ก ประเทศกำลังพัฒนาก็ตกอยู่ในบ่วงหนี้และความล่มสลายทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ การล้มละลายของยักษ์ข้ามชาติเช่นบริษัทเอนรอนและอื่น ๆ ก็เป็นผลของการเคลื่อนย้าย “ทุนเร้นลับ” ผ่าน “สวรรค์ทางภาษี” ดังกล่าวข้างต้นด้วย

อนึ่ง ก่อนการเกิดวิกฤติทางการเงินในสหรัฐ ฯ ซึ่งลุกลามไปทั่วโลกในปี พ.ศ.๒๕๕๑ ผู้นำกลุ่ม “จี ๒๐” ซึ่งเกิดจากการรวมตัวกันของประเทศกำลังพัฒนาเพื่อการเจรจาต่อรองทางการค้ากับ “กลุ่มประเทศร่ำรวย” (Organization for Economic Co-operation and Development-OECD) ได้ขอให้ประเทศร่ำรวยจัดการกับ “สวรรค์ทางภาษี” ที่จัดตั้งและควบคุมโดยประเทศร่ำรวยข้างต้น แต่ดูเหมือน “ระบบเร้นลับ” ทั้งหมดกลับจะขยายตัวอย่างรวดเร็วหลังเกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจ

ข้าง” ประเทศตะวันตกโดยการนำของสหรัฐ ฯ ยังสูญเสียดอกประเทศกำลังพัฒนาเหมือนเดิม และนั่นเป็นสาเหตุอันสำคัญที่ทำให้ประเทศกำลังพัฒนาจำนวนมากไม่สามารถยกระดับตนเองให้พ้นจากความยากจนได้

๓. การละเมิดสิทธิมนุษยชน (Human Rights Violation)

แพทริก ฮอลเซย์ ชาวอเมริกันผู้เขียนหนังสือเรื่อง “Unsustainable : A Primer of Global Environment and Social Justice (๒๐๐๖)” กล่าวว่า “ชาวยุโรปที่อพยพไปตั้งถิ่นฐานในอเมริกา มองว่าโลกเป็นแหล่งทรัพยากรที่พระเจ้ามอบให้มนุษย์เพื่อสร้างความมั่งคั่ง และมองชาวอินเดียแดงว่าเป็น “สัตว์” ที่ต้องถูกควบคุมจัดการและทำลายเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจของคนผิวขาว” ฉะนั้น ชาวอินเดียแดงจึงไม่มีสิทธิมนุษยชนเช่นเดียวกันคนผิวขาว ความคิดเช่นนั้นยังคงฝังรากลึกมาจนถึงปัจจุบันและนั่นน่าจะเป็นสาเหตุให้บริษัทข้ามชาติอเมริกันละเมิดสิทธิมนุษยชนของคนต่างเผ่าพันธุ์และต่างผิวสีใน

ภาพ imagekind.com

“ชาวยุโรปที่อพยพไปตั้งถิ่นฐานในอเมริกา มองว่าโลกเป็นแหล่งทรัพยากรที่พระเจ้ามอบให้มนุษย์เพื่อสร้างความมั่งคั่ง และมองชาวอินเดียแดงว่าเป็น “สัตว์” ที่ต้องถูกควบคุมจัดการและทำลายเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจของคนผิวขาว”

นิโคลาส แชกซ์สัน ได้สรุปในเรื่องนี้ไว้ในหนังสือของเขาว่า “ลัทธิล่าอาณานิคมได้เดินออกไปทางประตูหน้า แต่กลับมาทางหน้าต่างด้าน

ประเทศกำลังพัฒนาดังตัวอย่างต่อไปนี้ :

- บริษัทโดลฟูต (Dole Food) บริษัทชิวิตา (Chiquita) และบริษัทเดล มอนเต้ เป็นบริษัท

อเมริกันที่ผูกขาดการค้ากล้วยหอมในอเมริกากลาง เช่น ประเทศฮอนดูรัส เอลซัลวาดอร์ คอสตาริกา นิคารากัว ฯลฯ (ประเทศเหล่านี้ถูกเรียกว่า “ประเทศกล้วย” หรือ Banana Country) บริษัททั้งสามเลือกกล้วยเพียงสายพันธุ์เดียวเพื่อการค้า และยังต้องการกล้วยที่ไร้ตำหนิตัว พวกเขานำให้ชาวสวนใช้ยาฆ่าหนอนชอนรากล้วยที่ชื่อ “ดีบีซีพี” (DBCP) และยาฆ่าแมลงอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า “ดีบีซีพี” เป็นสารที่ถูกห้ามใช้และห้ามผลิตในสหรัฐ ฯ เพราะพบว่าทำให้ผู้หญิงเป็นหมัน ในเวลาเดียวกัน บริษัทผู้ผลิตก็ยังผลิตเพื่อส่งออกไปให้ประเทศกำลังพัฒนาใช้ การสัมผัสและสูดดมสารเคมีอันตรายชนิดต่าง ๆ เป็นเวลานานทำให้ชาวสวนกล้วยในอเมริกากลางเจ็บปวด เป็นโรคผิวหนัง เป็นมะเร็งและเด็กแรกเกิดมีรูปร่างพิการพิการส่วนใหญ่ศีรษะใหญ่กว่าปกติ ๔ เท่าตาและจมูกเชื่อมติดกัน และผิวหนังเป็นสีเขียว ทารกทั้งหมดเสียชีวิตไม่นานหลังการเกิด

ในที่สุด ชาวสวนกล้วย ๑๖,๐๐๐ คน ที่ได้รับผลกระทบจาก ๑๒ ประเทศก็ได้รวมตัวกันฟ้องศาลในสหรัฐ ฯ บริษัทที่ถูกฟ้องได้แก่บริษัทเชลล์ บริษัทดาวเคมีคอลและบริษัทอ็อกซิเดนทัลเคมีคอล ซึ่งเป็นบริษัทผู้ผลิต รวมทั้ง ๓ บริษัทที่ผูกขาดการค้ากล้วยที่กล่าวข้างต้นด้วย เวลาผ่านไปเป็นสิบ ๆ ปีโดยที่ชาวสวนไม่ได้รับการชดเชยเลยแม้แต่เซ็นต์เดียว หลายคนเสียชีวิตไปก่อนเพราะรอความเป็นธรรมไม่ไหว จนในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๒๐๐๗ (พ.ศ.๒๕๕๐) หลังจากรัฐชั่งชั่งและถ่วงกระบวนการยุติธรรมด้วยวิธีการต่าง ๆ อย่างยาวนาน บริษัทดาวเคมีคอลและบริษัทโกลฟูดก็ถูกศาลของนครลอสแอนเจลิสตัดสินให้มีความผิดเพราะสาร “ดีบีซีพี” ทำให้หญิงชาวนิคารากัวผู้ปลูกกล้วย ๖ คนเป็นหมันและให้ชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน ๓.๓ ล้านดอลลาร์ อย่างไรก็ตาม ชาวสวนกล้วยที่ทุกข์ทรมานอีกนับหมื่นที่เหลืงยังต้องรอความเป็นธรรมจากศาลสหรัฐ ฯ ต่อไป

● โนจีเรียเป็นประเทศที่ส่งออกน้ำมันเป็น

อันดับหนึ่งของอัฟริกาและเป็นอันดับ ๔ ของโลก หัวใจของอุตสาหกรรมน้ำมันของประเทศคือ Port Harcourt ซึ่งตั้งอยู่ที่บริเวณปากแม่น้ำไนเจอร์ซึ่งเคยมีป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์และเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านชาวประมง ตลอด ๑๐ ปี ที่แล้วมาไนจีเรียมีรายได้รวมกว่า ๔๐๐ พันล้านดอลลาร์แต่ธนาคารโลกประเมินว่าร้อยละ ๔๐ ของรายได้ดังกล่าวตกอยู่กับชนชั้นนำเพียงร้อยละหนึ่งของทั้งหมด และประชาชน ๙ ใน ๑๐ ยังมีรายได้ต่ำกว่าสองดอลลาร์ต่อวัน ความมั่งคั่งของไนจีเรียถูกขโมยไปโดยประธานาธิบดี ทหารชั้นนายพล ผู้บริหารของบริษัทน้ำมัน ข้าราชการชั้นสูง ตำรวจและใครก็ตามที่สามารถเอื้อมถึงความมั่งคั่งดังกล่าวบริษัทเชฟรอนของสหรัฐ ฯ บริษัทเชลล์ของอังกฤษ และเนเธอร์แลนด์ก็มุ่งแต่ดูดทรัพย์ากรอันมีค่าตามหลัก “กำไรสูงสุดต้นทุนต่ำสุด” ตลอด ๕๐ ปีที่ผ่านมา ป่าชายเลนบริเวณปากแม่น้ำเต็มไปด้วยตะกอนน้ำมัน (sludge) และบนผิวน้ำก็มีน้ำมันลอยอยู่ทั่วไปจนบริเวณนั้นแทบไม่มีนกหรือสัตว์อาศัยอยู่เลย มลพิษและกลิ่นปรากฏอยู่ทั่วไป ชาวบ้านที่ยากจนกล่าวว่า “นี่เป็นโรงงานที่ใหญ่ที่สุดในอัฟริกา พวกเขาสามารถให้น้ำ ไฟฟ้า โรงเรียนและงานแก่เรา เราเคยทั้งเจรจา ทั้งใช้นักกฎหมายแต่ก็ไม่ได้ผลเลย” ด้วยเหตุนี้ จึงมีกลุ่มต่อต้านรัฐบาลและบริษัทข้ามชาติของตะวันตกก่อความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ และการดำรงอยู่ของบริษัทต้องได้รับการปกป้องโดยทหารของรัฐบาล

บริษัทเชลล์ซึ่งขูดเจาะน้ำมันในไนจีเรียตั้งแต่ปีค.ศ.๑๙๕๖ (พ.ศ.๒๔๙๙) ได้ทำน้ำมันรั่วกว่า ๔,๐๐๐ ครั้งในระยะเวลาดังกล่าว แลคมบริษัทยังถูกฟ้องในข้อหาสมรู้ร่วมคิดกับทหารรัฐบาลในการฆาตกรรมทรมานและละเมิดสิทธิมนุษยชนในปีค.ศ.๑๙๙๔ (พ.ศ.๒๕๓๗) ผู้รณรงค์ต่อต้านการปล่อยมลพิษของบริษัท ๙ คนถูกฆ่า บริษัทปฏิเสธความรับผิดชอบอย่างสิ้นเชิงตลอดมา อย่างไรก็ตาม ในค.ศ.๒๐๐๙ (พ.ศ.๒๕๕๒) บริษัท

ยอมจ่ายเงินชดเชยนอกศาลให้ครอบครัวของผู้เสียชีวิตรวม ๑๕.๕ ล้านดอลลาร์

พฤติการณ์ข้างต้นไม่เพียงแต่เป็นการไม่เคารพสิทธิมนุษยชนของคนต่างเผ่าพันธุ์และสีผิวในอเมริกากลางและไนจีเรียเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงความไม่แยแสต่อการสร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมตั้งที่อวดอ้างด้วย ในสหรัฐ ฯ และประเทศอื่นในตะวันตก บริษัทข้ามชาติตะวันตกอาจต้องปฏิบัติตามกฎหมายและตามการบังคับใช้อย่างเข้มงวดตามหลัก Rule of law หรือ “ความยุติธรรมที่เท่าเทียม” แต่เมื่อบริษัทเหล่านี้ไปหากำไรในประเทศกำลังพัฒนาซึ่งระบบกฎหมายยังไม่ครอบคลุมอย่างกว้างขวางและการบังคับใช้ไม่เข้มงวด บริษัทจำนวนมากก็นำระบบ “สองมาตรฐาน” (double standard) ไปใช้เพื่อ “ต้นทุนต่ำสุด กำไรสูงสุด” โดยไม่รับผิดชอบต่อสังคมแต่อย่างใด ปีเตอร์ ลโคเวน นักหนังสือพิมพ์ชาวแคนาดา เปิดเผยในหนังสือ “Rogue Nation : The America the Rest of the World Knows (๒๐๐๑)” ของเขาว่า “องค์กรสิทธิมนุษยชนจัดอันดับให้สหรัฐ ฯ เป็นหนึ่งในประเทศที่เลวร้ายที่สุดในเรื่องสิทธิมนุษยชน” ปีเตอร์ ศึกษาพฤติกรรมของสหรัฐ ฯ ในระยะ ๕๐ ปี ที่ผ่านมาแล้วเขียนหนังสือเล่มนี้หลังจากที่น้องสาวของเขารอดชีวิตจากกรณี ๙/๑๑ อย่างหวุดหวิด

การกระทำของบริษัทข้ามชาติและรัฐบาลสหรัฐ ฯ ที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับวาทกรรมในทุกภูมิภาคของโลกสามารถนำไปเปิดเผยได้อีกมากตัวอย่างข้างต้นเป็นเพียงส่วนปลายยอดของภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น ฉะนั้น หากชาวสยามจะเอาตัวรอดในสถานการณ์ปัจจุบันก็ต้องรีบเรียนรู้ตะวันตกอย่างแตกฉานดังคำเตือนด้วยความปรารถนาดีของไมเคิล ไรท์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษที่ใช้ชีวิตในประเทศไทย (ถึงแก่กรรม) ??

อ้างอิง

๑. Harriet Lambs, “Fighting the Banana Wars and

other Fair-trade Battles”, The Random House Group Co.,UK,๒๐๐๘, แอเรียต เป็นผู้ดำเนินการบริหารของ “มูลนิธิเพื่อการค้าที่เป็นธรรม” (Fair-trade Foundation) ตั้งแต่ ค.ศ.๒๐๐๑ เธออาศัยอยู่ในประเทศนิการากัวและเดินทางไปใช้ชีวิตและร่วมงานกับเกษตรกรและคนงานที่ไร่ที่ดินทำกินในอินเดียและประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ เป็นประจำ

๒. Nicholas Shaxson, “Treasure Islands : Tax Havens and the Men Who Stole the World” ,The Bodley Head,London,2011, นิโคลาส เป็นนักวิจัยสมทบของ The Royal Institute of International Affairs และเป็นนักเขียนประจำของนิตยสาร Financial Time, Economist และอื่น ๆ นิโคลาส สเติร์น อดีตหัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ของธนาคารโลก กล่าวชมเชยหนังสือเล่มนี้ว่า “แซกซ์สันได้สร้างผลงานที่ยอดเยี่ยมและเป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยการเจาะลึกและเปิดเผยโลกที่น่าตระหนก”

๓. Peter Maass, “CrudeWorld : The Violent Twilight of Oil” , Penguin Books, ๒๐๑๐, ปีเตอร์เป็นนักเขียนของนิตยสารนิวยอร์กไทม์ นิวยอร์กเกอร์ นิตยสารแอตแลนติกและอื่น ๆ เขาเคยได้รับรางวัลนักเขียนดีเด่นจาก ลอสแอนเจลิสไทม์และ Overseas Press Club และอื่น ๆ อีกด้วย

๒

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

สันติ

อหิงสา

ซื่อสัตย์

บริสุทธิ์

กมลลึก

แม่่นประเด็น

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

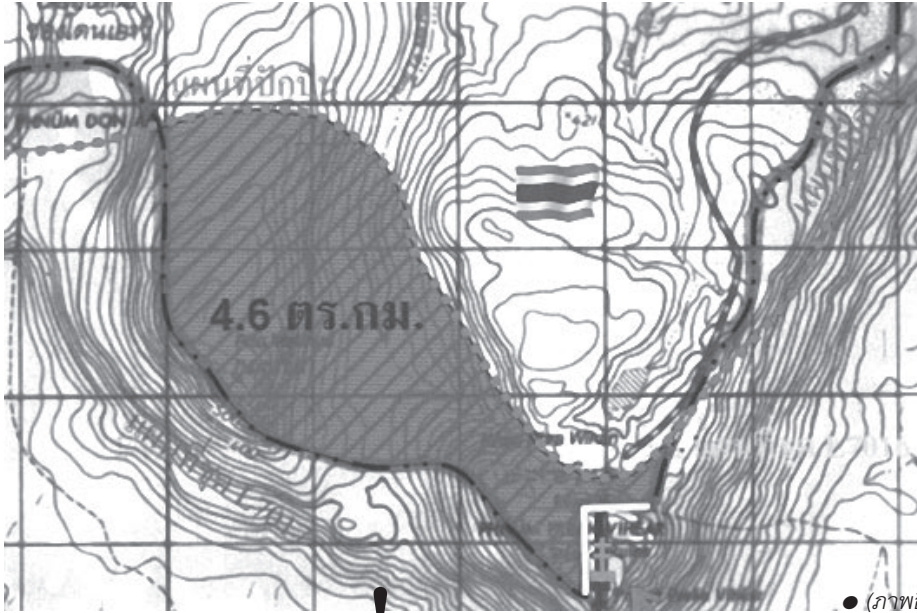
๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

โดย ศาสตราจารย์ ดร.สมปอง สุจริตกุล*
๒๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ๑๔ :๑๑ น.
ผู้จัดการออนไลน์

ไทยมิบังคับยอมรับเส้นเขตแดน
ไม่ว่าทางบกหรือทางทะเลที่กัมพูชาลากขึ้นโดยพลการ
เพราะการกระทำดังกล่าวจะเป็นการหยิบยื่นแผ่นดินไทยให้
ผู้รุกรานโดยปราศจากการต่อสู้
ทั้ง ๆ ที่หลักฐาน ข้อเท็จจริงและอำนาจต่อรองทั้งหมด
รวมทั้งกำลังทหารที่เหนือกว่าอยู่ในมือ

จุดยืนที่เหนือกว่า

ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อซึ่งฝ่ายบริหารกำลังจะ
เสนอรายงานของ JBC ไทย-กัมพูชา เพื่อให้
ฝ่ายนิติบัญญัติอันได้แก่รัฐสภาไทยรับรอง
ให้ความเห็นชอบนั้น ข้าพเจ้าขอตั้งข้อสังเกตว่า
เอกสารดังกล่าวได้ซ่อนเงื่อนไขอันจะนำมาซึ่ง
ความสูญเสียอย่างร้ายแรงของประเทศชาติ โดย
สุ่มเสี่ยงต่อการหยิบยื่นดินแดนไทยทั้งหมดใน
บริเวณเขาบรรทัดซึ่งกำหนดให้เส้นสันปันน้ำเป็น
เส้นแบ่งเขตธรรมชาติตามความตกลงระหว่าง

ไทยกับฝรั่งเศสใน อนุสัญญา ค.ศ. ๑๙๐๔ และได้
มีการยืนยันโดยสนธิสัญญา ค.ศ. ๑๙๐๗

ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่าการปักปันเขตแดน
ไทย-กัมพูชานั้น ได้กระทำเสร็จสิ้นไปแล้วทุก
ขั้นตอนโดยคณะกรรมการปักปันเขตแดน ๒ ชุด
ในการประชุมกรรมการชุดแรกในปี ค.ศ. ๑๙๐๕-
๑๙๐๖ และในปี ค.ศ. ๑๙๐๗ กรรมการชุดที่สอง
ได้ปักหลักเขตไว้เป็นที่เรียบร้อยโดยฝ่ายไทยได้เสีย

*ศ.ดร. สมปอง สุจริตกุล ผู้เชี่ยวชาญกฎหมายระหว่างประเทศ หน่วยงานงานคดีปราสาทพระวิหาร พ.ศ. ๒๕๐๒-๒๕๐๕

● ศ.ดร. สมปอง สุจริตกุล (ภาพอินเทอร์เนต)

ดินแดนเพิ่มเติม จากเดิมที่ทะเลสาบเป็นของไทย ตั้งแต่แม่น้ำโรลูออล (สตริง โรลูออล) และครึ่งหนึ่งของทะเลสาบ รวมทั้งเสียมราฐ พระตะบอง และศรีโสภณ

ในปี ค.ศ. ๑๙๐๗ คณะกรรมการชุดที่สองได้ ยืนยันเขตแดนธรรมชาติโดยใช้สันปันน้ำตามที่ได้ตกลงกันเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๔ ตลอดแนวทิวเขาบรรทัด (เขาตงรัก) ๑๙๕ กิโลเมตร ตั้งแต่ช่องบกถึงช่องสะง่า และได้ปักหลักเขตแดนเป็นที่เรียบร้อย ตั้งแต่หลักที่ ๑ ที่ช่องสะง่า จนถึงหลัก ๗๓ ที่หาดเล็ก เดิมใช้หลักไม้ (ค.ศ. ๑๙๐๗) ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นหลักหินเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๘ รวมทั้งสัน ๗๓ หลัก เป็นระยะทาง ๖๐๓ กิโลเมตรโดยประมาณ กับบริเวณสันปันน้ำ ๑๙๕ กิโลเมตรซึ่งเป็นเขตแดนธรรมชาติที่ไม่จำเป็นต้องปักหลัก รวมทั้งสิ้น ๗๙๘ กิโลเมตร

หลัก ๗๓ ซึ่งเป็นหลักเขตสุดท้ายมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง คณะกรรมการปักปันได้ยึดถือตามพิภพที่เล็งจากยอดเขาสูงสุดที่เกาะกูดมายังชายทะเลในอ่าวไทยทางทิศตะวันออกเป็นหลักเขตที่ ๗๓ ตามรายงานปรากฏว่าฝ่ายฝรั่งเศสได้ขอให้เลื่อนไปอีกเล็กน้อยเนื่องจากหลักที่ ๗๓ ซึ่งกำหนดไว้เดิมอยู่กลางหมู่บ้านของชาวกำพูชาไทยก็อนุโลมโดยขยับหลักที่ ๗๓ พอให้พื้นบริเวณดังกล่าว ฉะนั้น การปักปันเขตแดนและปักหลัก

เขตที่แน่นอน (demarcation) จึงแล้วเสร็จเป็นที่เรียบร้อยตั้งแต่ ปี ค.ศ. ๑๙๐๘

เพราะฉะนั้น เมื่อเขตแดนระหว่างไทยกับฝรั่งเศสก่อนที่จะเป็นประเทศกัมพูชา แล้วเสร็จมากกว่า ๑๐๓ ปีแล้ว จึงไม่มีปัญหาเรื่องการปักปันหลงเหลืออยู่อีกต่อไป คณะกรรมการ JBC และ GBC ก็ไม่ใช่ “กรรมการปักปันเขตแดน” แต่เป็นเพียงคณะกรรมการ “ตรวจสอบ” หลักเขตแดนที่อาจชำรุดหรือสูญหายไปตามกาลเวลา อนึ่ง ในบริเวณ ๑๙๕ กิโลเมตรที่ใช้สันเขาหรือสันปันน้ำ เป็นเครื่องแสดงเขตแดนนั้น เนื่องจากสันปันน้ำเป็นหินธรรมชาติที่ชัดเจนและไม่มีวันเสื่อมสลาย จึงไม่มีปัญหาหรือข้อสงสัยหลงเหลืออยู่ทั้งฝั่งไทยและฝั่งฝรั่งเศสหรือผู้สืบสิทธิ์คือกัมพูชา

ปัญหาที่ตามมาคือ MOU 43 ซึ่งเป็นมหันตโทษต่อประเทศชาติ เนื่องจากเอกสารดังกล่าวมีเงื่อนไขซ่อนเร้นและหมกเม็ดแผนที่ระวางดงรัก ๑:๒๐๐,๐๐๐ จัดทำโดยฝรั่งเศสฝ่ายเดียวในปี ค.ศ. ๑๙๐๗ ในนามคณะกรรมการผลสมสยาม-ฝรั่งเศสโดยไทยมิได้มีส่วนร่วม ฝรั่งเศสได้รวมดินแดนในมณฑลบูรพา กล่าวคือ พระตะบอง เสียมราฐ และศรีโสภณ ไว้ล่วงหน้าในแผนที่ดังกล่าว และจัดพิมพ์ขึ้นที่กรุงปารีสเมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๐๘ ก่อนที่คณะกรรมการปักปันชุดที่สองปักหลักเขตแดนแล้วเสร็จ แผนที่ฉบับนี้เป็นผลงานของเจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสด้วยวิธีการลากเส้นเขตแดนตามใจชอบโดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงและข้อบทแห่งสนธิสัญญา จึงผิดเพี้ยนจากเส้นเขตแดนที่แท้จริงและขาดความชอบธรรมอย่างสิ้นเชิง

อนึ่ง แผนที่ระวาง ๑:๒๐๐,๐๐๐ นั้น ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในคดีปราสาทพระวิหาร มิได้วินิจฉัยความถูกต้อง เนื่องจากเป็นประเด็นนอกเหนือคำฟ้องเดิมของกัมพูชาซึ่งจำกัดเฉพาะ

ตัวปราสาท และพื้นที่ที่ตั้งของปราสาท แผนที่ ๑:๒๐๐,๐๐๐ เป็นเพียงแผนที่ผนวก ๑ ต่อท้ายคำฟ้องของกัมพูชา เมื่อกัมพูชาพยายามขยายคำฟ้องโดยร้องขอให้ศาลพิจารณาสถานภาพของแผนที่ผนวก ๑ และความถูกต้องของเส้นเขตแดนบนแผนที่ดังกล่าว ศาลจึงไม่พิจารณา แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ผู้พิพากษา ๓ ท่านยังได้วินิจฉัยในคำพิพากษาแย้ง และอีก ๑ ท่านในคำพิพากษาเอกเทศว่าแผนที่ดังกล่าวไม่ถูกต้องด้วยเหตุผลทางภูมิศาสตร์ คำพิพากษาแย้งและเอกเทศนั้นตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษา หากใช้เพียงความเห็นดังที่หลายท่านเข้าใจ และเป็นที่ยืนยันว่าแผนที่นั้นผิดไทยน่าจะใช้ความผิดพลาดของแผนที่ ๑:๒๐๐,๐๐๐ ให้เป็นประโยชน์โดยเปิดเผยและตอกย้ำให้เป็นที่ทราบทั่วกันในทุกเวทีทั้งใน และนอกประเทศ

อย่างไรก็ตาม แม้ไทยจะต้องเปลี่ยนแปลงอาณาเขต ไม่ว่าจะโดยเสียดินแดนทางบกเพิ่มเติมอีกกี่ล้านไร่ หากหลักเขตที่ ๗๓ ยังคงเดิม ไม่มีการเคลื่อนย้ายหรือรื้อถอน ความผิดพลาดของแผนที่ทางบกหาได้กระทบกระเทือนเขตแดนทางทะเลแต่ประการใด เขตแดนทางทะเลของไทยไม่มีพื้นที่ทับซ้อนระหว่างไทยกับกัมพูชา เพราะเส้นเขตแดนที่กัมพูชากำหนดขึ้นโดยลากเส้นจากหลักเขตที่ ๗๓ ผ่านเกาะกูดนั้น เป็นเส้นที่ปราศจากหลักเกณฑ์ทางกฎหมาย ปัญหาเรื่องพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลในอ่าวไทยจึงไม่มี ไทยมิบังควรยอมรับเส้นเขตแดนไม่ว่าทางบกหรือทางทะเลที่กัมพูชาลากขึ้นโดยผลการกระทำดังกล่าวจะเป็นการหยิบยื่นแผ่นดินไทยให้ผู้รุกรานโดยปราศจากการต่อสู้ ทั้ง ๆ ที่หลักฐาน ข้อเท็จจริงและอำนาจต่อรองทั้งหมดรวมทั้งกำลังทหารที่เหนือกว่าอยู่ในมือ

ศาสตราจารย์ ดร.สมปอง สุจริตกุล
๑๘ มีนาคม ๒๕๕๔

อย่าปล่อยให้ลัทธิเข้าสภา ไม่เลือกใคร ทั้งแมลงสาบและปูแดง!?

● ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ๑๗:๐๒ น.

ผู้จัดการออนไลน์

“อย่าปล่อยให้ลัทธิเข้าสภา โหวต No ไปใช้สิทธิ์
เลือกตั้ง X กาช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน”

ป้ายคัดเอาต์หลังเวทีพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย บริเวณสะพานมฆวานรังสรรค์ ที่หันหน้าไปยังสำนักงานองค์การสหประชาชาติ ในกรุงเทพมหานคร ได้สร้างความเดือดร้อนทुरนทुरายให้แก่นักการเมืองหลายคน ถึงกับมีข้าราชการตำรวจต้องออกมาให้สัมภาษณ์เอาอกเอาใจนักการเมืองว่าจะจัดการป้ายที่แสงใจนักการเมืองนี้ให้จงได้

ความจริงแล้วป้ายคัดเอาต์นี้ก็อธิบายในตัวเองอยู่แล้วว่า เป็นการรณรงค์เฉพาะไม่ให้ลัทธิเข้าสู่สภา ส่วนนักการเมืองที่คิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์และไม่ได้เป็นไปดั่งภาพนั้น ก็ไม่ควรจะแสดงความเดือดร้อนใด ๆ

เพราะด้านหนึ่งประชาชนที่ผ่านไปผ่านมาจะทราบดีว่านักการเมืองไทยไม่มีทางเป็นลัทธิไปได้ แต่ประชาชนจะสามารถตัดสินใจด้วยวิจาร์ณญาณของตัวเองได้ว่านักการเมืองไทยมีพฤติกรรมเหมือนลัทธิเหล่านี้จริงหรือไม่?

ในขณะอีกด้านหนึ่ง หากนักการเมืองคนใดหรือคณะใดที่คิดว่าตัวเองเดือดร้อนจากป้ายนี้ ก็

อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา

ไปใช้สิทธิ์เลือกตั้ง กาช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน

ควรจะต้องเปิดเผยตัวออกมาให้สังคมได้รับรู้ว่า...

ทำร้ายคนอื่นไปทั่วโดยไม่ มีความผิด

สัตว์ตัวไหนในป้ายที่หมายถึงตัวเองแล้วจึงทำให้ตัวเองต้องเดือดร้อน !!?

บางคนเดือดร้อนบอกว่าป้ายนี้มีความไม่เหมาะสม เพราะเป็นคำหยาบคายทำให้สมาชิกผู้ทรงเกียรติจำนวนไม่น้อยมีความไม่พอใจสูง แต่ที่จริงแล้วสัตว์ที่อยู่ในภาพเหล่านี้ต่างเคยถูกนำมาใช้เป็นคำด่าในสภาผู้แทนราษฎรของท่านผู้ทรงเกียรติมาแล้วทั้งสิ้น

และบังเอิญว่าสถานที่ซึ่งตรงกันข้ามกับรัฐสภานั้นก็คือสวนสัตว์ดุสิต!!!

แต่ว่าสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ในสวนสัตว์ดุสิตไม่ได้ทำ ความเดือดร้อนแก่คนอื่น ๆ เพราะถูกขังอยู่ในกรง แต่นักการเมืองต่างหากที่ปล้นชาติขายแผ่นดิน ทำร้ายและทำบาปให้แก่ประเทศชาติได้อย่างมหาดศาล

“หมาใส่สูท” จึงเป็นตัวแทนของสัตว์ปากหมา ทะเลาะเหมือนหมากัดกัน กัดกันจนเขี้ยวฟันหัก น้ำลายยืดเหมือนหมาบ้า

“เสือใส่สูท” จึงเป็นตัวแทนความดุร้าย และเขี้ยวลากดิน มีความอำมหิต โหดเหี้ยม เป็นผู้ทรงอิทธิพลเลี้ยงมือปืนที่เหี้ยมเข่นฆ่าและ

“ควายใส่สูท” จึงเป็นตัวแทนการถูกลากจูงไปทำอะไรก็ได้ ไปไหนไปกันเป็นคอกเกาะกลุ่มกัน ตัวละ ๒๐-๖๐ ล้านบาท ไม่มีวิจารณ์ญาณ ไม่รู้ผิดชอบชั่วดีพร้อม **“ยกก๊ีบ”** ไว้วางใจให้พรรคพวกได้เข้าสู่อำนาจ หรือ **“ยกก๊ีบ”** สนับสนุนกฎหมายได้ทุกฉบับ ขอให้นายซึ่งเป็นเลขาธิการพรรคควายเลี้ยงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“เหี้ยใส่สูท” จึงเป็นตัวแทนของสัตว์ที่ชอบขโมยไข่ไก่ และไก่หรือสัตว์เลี้ยงของชาวบ้าน และประชาชนไปเป็นอาหาร ชอบลักขโมยส่วนหนึ่งเอาไปเป็นของตัวเอง อีกส่วนหนึ่งขโมยนำส่งไปให้ญาติที่ภาพลักษณ์ดีเพื่อจะได้ปกป้องตัวเอง มีลั่นสองแฉกเป็นสัญลักษณ์ของการตลบตะแลง ตระบัดลัถย์ และไว้ใจไม่ได้ ซึ่งสัตว์ประเภทนี้เห็นได้บ่อยมากกว่าสัตว์ทั้งหลายทั้งในรัฐสภา ทำเนียบรัฐบาล และเคยผสมพันธุ์ข้ามสายพันธุ์ในทำเนียบรัฐบาลกันมาแล้ว

“ลิงหลอกเจ้า” จึงเป็นตัวแทนสัตว์ที่ชอบหลอกลวง ไม่อยู่กับที่ ไม่มีวินัย วังกระโดดโลดเต้น ไม่อยู่ในที่ประชุมสภา มือไม้ไวเที่ยวฉกฉวยขโมยของ ทำลายทรัพย์สินข้าวของเป็นนิย เปลี่ยนใจย้ายข้างหักหลังกันได้ตลอดเวลาโดยไม่มีจุดยืน และพฤติกรรมหนึ่งที่ทำกันมาแล้วคือ

ชอบแจกกล้วยในสภา

สัตว์ที่มีพฤติกรรมข้างต้นนั้น ไม่ว่าจะ หมา เสือ ควายนก และลิง นั้นต่างหลงตัวเองว่าอยู่เหนือกว่าคนอื่น ใส่เสื้อสูทผูกเนคไท สัตว์พวกนี้ชอบเรียกพวกเดียวกันเองว่า “ท่าน” นำหน้าชื่อตัวเอง และชอบเรียกพวกเดียวกันว่า “ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ” และจัดระเบียบที่คอกปูกกล้วยให้เรียบร้อยว่าตัวเองฟอร์มดีเหนือกว่ามนุษย์ทั่วไป

สำหรับนักการเมืองที่ออกมาร้อนรนแล้วพูดว่านักการเมืองไม่ได้เลวทุกคน และหลายคนก็เป็นคนดี ๆ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นคำพูดอ้างตนเองของนักการเมืองทั้งสิ้น เพราะประชาชนที่เห็นป้ายคัดเอาท์ก็มักจะคิดว่าคนส่วนใหญ่ในสภานั้นมีพฤติกรรมเหมือนสัตว์บนป้ายคัดเอาท์ หรือเป็นคนดีจริงหรือไม่?

ประการสำคัญ “คนดี” หรือ “คนเลว” นักการเมืองที่มาคิดและพูดเอาเองว่านักการเมืองส่วนใหญ่เป็นคนดี หรือพวกข้าเลวน้อยกว่าอีกพวกหนึ่งนั้น อันที่จริงแล้วประชาชนเท่านั้นจะเป็นคนที่จะต้องตัดสินใจและใช้วิจารณญาณเองว่าระบบที่เป็นอยู่นั้นส่วนใหญ่ นักการเมืองเลวจริงหรือไม่?

โดยเฉพาะในทางการเมืองนั้นหากจะวัดความดีและความเลว จะต้องดูพฤติกรรมว่าเป็นอย่างไรระหว่าง

๑. นักการเมืองคนนั้นเลวด้วยตัวเองปล้นชาติขายแผ่นดิน ปล้นปล้อน ตลบตะแลง ไร้ความรู้สู้กรับผิดชอบชีวิตหรือไม่? หรือ

๒. ทำตัวเหมือนว่าเป็นคนดี แต่แท้ที่จริงก็สมคบและสนับสนุนยกมือให้คนช่วยปกครองบ้านเมืองหรือไม่?

เพราะไม่ว่านักการเมืองที่อ้างว่าคนในวิชาชีพของตัวเองเป็นคนดี เหตุใดคนที่คิดว่าดีเกือบทั้งสภาเวลาเป็นรัฐบาลทุกยุคทุกสมัยกลับยกมือไว้วางใจคนที่โกงมากที่สุดให้ปกครองบ้านเมืองต่อไป?

เวลาอภิปรายไม่ไว้วางใจนักการเมืองโกงบ้านกินเมือง นักการเมืองในฝ่ายรัฐบาลที่ชอบอวดอ้างว่าในสภามีคนดี หายศึรชะไปไหนกันหมดแล้วยังไปยกมือไปไว้วางใจนักการเมืองชั่วอีก!?

ส่วนคนที่มีสำนึกแห่งความรู้รับผิดชอบชีวิต หากงดออกเสียง หรือยกมือสวนมติพรรคเพราะเห็นว่านักการเมืองที่ถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจนั้นโกงบ้านกินเมือง กลับไม่สามารถอยู่ในระบบนี้ได้ เพราะนักการเมืองต่างสนใจที่จะปกป้องพวกพ้องเพื่อรักษาอำนาจมากกว่าความผิดชอบชีวิต

แสดงว่าตัวระบบที่มีผลผลิตผลเป็นนักการเมืองที่มีแต่จำพวกนี้ ต้องมีปัญหาแน่นอน เพราะแม้แต่การอภิปรายไม่ไว้วางใจหลังสุด นักการเมืองที่ประชาชนไว้วางใจน้อยที่สุดกลับได้รับเสียงไว้วางใจในสภาผู้แทนราษฎรมากที่สุด?

ระบบที่เป็นอยู่จึงเป็นระบบที่เอื้ออำนวยให้คนช่วยปกครองบ้านเมือง คน (ดูเหมือนดี) ก็อยู่ในระบบที่ส่งเสริมให้คนไม่ดีได้มีอำนาจ

ที่เป็นอย่างนี้เพราะนักการเมืองยึดถือเอาเงินเป็นใหญ่ นักการเมืองซื้อเสียงโกงการเลือกตั้ง ขยายตัวขยายข้างได้อย่างไร้อุดมการณ์ โกงทุจริตคอร์รัปชันแล้วนำเงินมาจ่ายเป็นเงินเดือนให้พรรคและซื้อตัว ส.ส. นักการเมืองเหล่านี้จึงคุยกันด้วยภาษาเงินเป็นเสมือน “สัตว์เลี้ยงลูกด้วยเงิน”

ถ้านักการเมืองคุยกันเรื่องเงินเป็นใหญ่ คนที่

รวยมากที่สุดก็จะเป็นผู้ชนะในเกมนี้ อภิปราย
ไม่ไว้วางใจเมื่อใดคนโกงมากที่สุดก็จะเป็นคนรวย
มากที่สุด จึงยอมต้องได้รับความไว้วางใจในสภา
ผู้แทนราษฎรมากที่สุด

เลขาธิการพรรคการเมืองที่โกงเงินแผ่นดิน
มาใช้ในการเลือกตั้งและจ่ายค่าใช้จ่ายในพรรค
จึงไม่เคยแพ้ในการยกมืออภิปรายไม่ไว้วางใจ
และได้เสียงอย่างท่วมท้นในทุกยุคทุกสมัย

ไม่มีประโยชน์อันใดแล้วที่จะมาข่มขู่ประชาชน
ว่าระวังถ้าไม่เลือก “พรรคแมลงสาบ” แล้ว
“พรรคปูแดง” จะต้องมา เพราะไม่ว่าจะเลือกพรรค
“แมลงสาบ” หรือ “พรรคปูแดง” เข้าสู่อำนาจ
สัตว์การเมืองเหล่านี้ก็จะไปโกงบ้านกินเมืองต่อไป
สร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนไม่รู้จบสิ้น

ถ้าเลือก “พรรคปูแดง” ก็จะมีไปทำลาย
หลักนิติรัฐ เพื่อช่วยเหลือญาติพี่น้องและพวก
ทุจริตคอร์รัปชัน ใช้เงินเป็นใหญ่ รวบอำนาจเอา
ไว้กับคนในครอบครัว เป็นที่รวมของคนทีคิดร้าย
ต่อสถาบัน ยกแผ่นดินไทยให้เป็นของชาติอื่น ซึ่ง
แน่นอนว่าถ้ายังเดินหน้าต่อไปในลักษณะนี้ ก็จะมี
ประชาชนออกมาชุมนุมต่อต้านอย่างไม่รู้จบสิ้น

ถ้าเลือก “พรรคแมลงสาบ” ให้กลับเข้ามา
บริหารประเทศ ประชาชนก็ต้องเดือดร้อนอีก
เช่นกัน ประชาชนต้องอพยพหนีออกจากแผ่นดิน
ไทยไม่รู้อีกกี่รอบ ข้าวยากหมากแพงไม่รู้อีกกี่หน
ต้องเข้าคิวซื้อน้ำมันปาล์มไม่รู้อีกกี่ครั้ง ต้องหวาด
ผวาวิตกกังวลที่มีคนใช้ความรุนแรงและเผาบ้าน
เผาเมืองที่ได้ รับประกันตัวออกมานอกคุกอีก
กี่ครา และต้องออกมาชุมนุมต่อต้านเพราะ
โกงบ้านกินเมืองอย่างไม่รู้จบสิ้นเช่นกัน

ดังนั้น ไม่ว่าจะ “พรรคปูแดง” หรือ “พรรค
แมลงสาบ” มากี่ไม่ต่างกัน คือ ประชาชนต้อง

เดือดร้อนเหมือนกัน ประเทศชาติก็ต้องถูกทำร้าย
จากนักการเมืองเหล่านี้อย่างแสนสาหัสเหมือนกัน

อย่างน้อยประชาชนที่หย่อนบัตรลงคะแนน
แล้วไม่เลือกใคร ก็ได้ภาคภูมิใจว่าคะแนนของเรา
ไม่ได้เป็นคะแนนสมรู้ร่วมคิดถูกนักการเมืองที่
ทำร้ายประเทศชาติเอาไปอ้างในการบู๊บู๊ยำ
บ้านเมือง จึงเท่ากับว่าคะแนนของเราไม่ได้มีส่วน
ไปทำบาปและทำร้ายให้กับประเทศชาติ

แม้คะแนนที่กากบาทไม่เลือกใครจะไม่ได้มีผล
ทางกฎหมายในการเลือกใครเข้าสู่อำนาจ แต่
การกากบาทไม่เลือกใครนั้นมีอำนาจที่จะกำหนด
ว่ารัฐบาลจะอยู่เป็นรัฐบาลต่อ ไปได้นานหรือไม่

ดังนั้นหากมีคนกากบาทไม่เลือกใครจำนวน
มากจะเท่ากับเป็นการลดความชอบธรรมของ
นักการเมืองซึ่งถือเป็นแรงกดดันและพลังอำนาจ
ต่อรองในการควบคุมพฤติกรรมของนักการเมืองได้

แต่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ การกากบาทไม่เลือก
ใครนั้นยังเป็นการส่งสัญญาณโดยมีการนัดหมาย
ที่ไม่ยอมจำนนต่อระบบที่เน่าเฟะ จึงมีความ
ชอบธรรมในการเรียกร้องปฏิรูปการเมืองครั้งใหญ่
เพื่อให้ประเทศไทยรอดพ้นจากการเมืองที่ล้มเหลว

ดังนั้น การหย่อนบัตรลงคะแนนโดยไม่เลือก
ใครได้ชัยชนะกับตัวเองว่าคะแนนของเราไม่ได้
ไปมีส่วนทำร้ายและทำบาปกับประเทศชาติ แต่
ถ้าชนคนรอบข้างและคนอื่น ๆ ไปร่วมกันไม่ทำบาป
และทำร้ายประเทศชาติกันมาก ๆ เพื่อเรียกร้อง
นำไปสู่ในการปฏิรูปการเมืองครั้งใหญ่จะถือว่า
ทำบุญให้แก่ประเทศครั้งใหญ่

**อย่าลืม ๓ กรกฎาฯ เข้าคูหา กาไม่เลือก
ใคร !!!**

๗

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

ต่อจากฉบับ ๒๕๐

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ฉะนั้นเพื่อประโยชน์สุขของทุกฝ่าย รัฐจึงควรอนุญาตให้พ่อแม่ที่อยากหยุดยั้งการเจริญเติบโตของทารกในครรภ์ ได้มีโอกาสที่จะทำแท้งอย่างถูกต้องตามกฎหมายโดยแพทย์ซึ่งมีความเชี่ยวชาญ (แทนที่จะต้องแอบไปทำแท้งกับหมอเถื่อนจนอาจเกิดอันตรายต่อชีวิตและสุขภาพของผู้เป็นแม่)

สำหรับฝ่ายที่คัดค้านการแก้ไขกฎหมายอนุญาตให้ทำแท้งได้กว้างขวางขึ้นมีเหตุผลว่า ปัจจุบันกฎหมายก็เปิดช่องให้แพทย์สามารถทำแท้งได้ในกรณีที่มีความจำเป็นอยู่แล้ว ถ้าไปขยายเงื่อนไขของกฎหมายให้สามารถทำแท้งได้กว้างขวางยิ่งขึ้นอีกก็อาจไปกระทบต่อปัญหาทาง

ด้านศีลธรรมของสังคมเพราะหลักธรรมคำสอนของทุกศาสนาที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของผู้คนในสังคมให้ตั้งมั่นอยู่ในกรอบแห่งจริยธรรมอันดีงาม ตลอดจนมีความรักความอาทรเกื้อกูลต่อกันนั้นล้วนแต่ต่อต้านการทำลายชีวิตผู้อื่น ซึ่งรวมถึงการทำลายชีวิตของทารกในครรภ์มารดาหรือการทำแท้งนี้ด้วย

ถ้ารัฐยินยอมให้มีกฎหมายที่ขัดต่อหลักศีลธรรมขั้นพื้นฐานที่ศาสนาต่าง ๆ เห็นตรงกัน เช่นนี้ ก็เท่ากับรัฐปฏิเสธคุณค่าความสำคัญของหลักการพื้นฐานแห่งศาสนธรรมที่เป็นเครื่องอบรมกล่อมเกลาจิตใจของผู้คนในสังคมให้เกิดความเคารพต่อคุณค่าความหมายแห่งชีวิตของ

เพื่อนมนุษย์อื่น ๆ

ในกรณีนี้ถ้าหากนำเกณฑ์วินิจฉัยตามหลักจริยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้พิจารณาตัดสินความขัดแย้งของนโยบายสาธารณะในเรื่องเกี่ยวกับการทำแท้งก็จะสามารถบูรณาการมุมมองปัญหาทางด้านสังคมกับมุมมองของปัญหาด้านจริยธรรมให้อยู่ภายใต้กรอบความคิดเดียวกันและให้แง่คิดกับสังคมได้กว้างขวางขึ้นกล่าวคือ

ประการแรก ต้องทำความเข้าใจให้ตรงกันในความหมายของคำว่า “ชีวิต” ก่อน ว่าจะให้กินความครอบคลุมแค่ไหน สำหรับทารกในครรภ์ที่มีอวัยวะต่าง ๆ ครบเกือบสมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีสมองซึ่งสามารถทำหน้าที่รับรู้สัมผัสที่มากกระทบ คงมีข้อถกเถียงกันไม่มากนักว่าทารกที่ใกล้คลอดดังกล่าวเป็น “ชีวิต” หรือไม่ (เพราะวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ปัจจุบันสามารถยืนยันให้เห็นได้ว่าทารกในครรภ์ช่วงเดือนท้าย ๆ นั้นมีชีวิตเกือบเหมือนกับมนุษย์ทั่วไป เช่นสามารถเคลื่อนไหวและรับรู้อารมณ์สัมผัสบางอย่างโดยแสดงปฏิกิริยาตอบสนองได้ เป็นต้น) แต่ตัวอ่อนของทารกในช่วงการตั้งครรภ์เดือนแรก ๆ จะถือว่าเป็น “ชีวิต” หรือไม่ เรื่องนี้ยังมีข้อถกเถียงกันได้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเรื่องการ “ทำลายชีวิตมนุษย์” เป็นเรื่องสำคัญ จึงควรจะตีความให้ครอบคลุมถึงชีวิตในแง่มุมที่กว้าง เพื่อให้เกินไว้ดีกว่าขาด โดยไม่ควรจะตีความ “ชีวิต” ในแง่มุมที่แคบ อันเสี่ยงต่อการไปทำลายสิ่งที่มีคุณค่าความหมายในความเป็นชีวิตมนุษย์ดังกล่าว

ฉะนั้น ตัวอ่อนของทารกในครรภ์มารดาที่มีศักยภาพจะสามารถเติบโตพัฒนาต่อไปเป็นชีวิตมนุษย์ที่สมบูรณ์ จึงควรจัดอยู่ในกลุ่ม (Category) ของสิ่งที่มีคุณค่าความหมายในความเป็น “ชีวิต

มนุษย์” ที่พึงได้รับการคุ้มครองจากรัฐเช่นเดียวกับชีวิตมนุษย์อื่น ๆ ด้วย (ถึงแม้ระดับของการคุ้มครองอาจจะต่ำกว่าการปกป้องชีวิตมนุษย์ที่เติบโตสมบูรณ์จนมีอาการครบ ๓๒ ก็ตาม)

ประการต่อมาที่จะต้องพิจารณาก็คือเป้าหมายสุดท้ายของ “ผล” ที่พึงปรารถนาของสังคมในมิติที่สัมพันธ์กับเรื่องการทำแท้งคืออะไร ซึ่งประเด็นนี้มีแนวคิดในทางปรัชญาสังคมการเมืองที่เกี่ยวข้องอยู่ ๒ แนวความคิดใหญ่ๆ ที่จะต้องตรวจสอบได้แก่ แนวคิดที่มองสังคม (และรัฐซึ่งเป็นโครงสร้างที่กระทำหน้าที่ช่วยยึดโยงสังคมให้เป็นปึกแผ่น) ในฐานะเป็นเป้าหมาย (End) ที่มีแก่นสารคุณค่าสูงสุดและชีวิตมนุษย์เป็นเพียงเครื่องมือหรือวิถีทาง (Mean) ที่จะนำไปสู่การสร้างสังคมและรัฐในอุดมคตินั้น ๆ กับแนวคิดที่มองชีวิตมนุษย์ในฐานะเป็นสิ่งที่ไม่มีแก่นสารคุณค่าในตัวเอง โดยสังคมและรัฐเป็นเพียงเครื่องมือที่จะช่วยเอื้ออำนวยให้ชีวิตมนุษย์ได้รับการพัฒนาไปสู่ความเจริญงอกงามในแก่นสารคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ดังกล่าว

แนวความคิดแบบแรกจะมอง “รัฐ” (ซึ่งรวมถึงระบบสังคมที่ถูกรัฐครอบงำ) เหมือนเป็นร่างกายของชีวิตหนึ่ง ๆ และพลเมืองแต่ละคนเป็นเสมือนอวัยวะแต่ละส่วนที่ประกอบขึ้นเป็นร่างกายแห่งรัฐ ถ้าหากรัฐมีความอ่อนแอและต้องแตกสลายลง พลเมืองแต่ละคนก็จะดำรงอยู่ต่อไปอย่างมีคุณค่าความหมายไม่ได้ (เหมือนเช่นรัฐที่พ่ายแพ้ในสงคราม พลเมืองของรัฐนั้นจะถูกเช่นฆ่าหรือถูกกวาดต้อนไปเป็นข้าทาสบริวารของรัฐอื่น หรือในปัจจุบันก็ต้องก้มหน้าก้มตาทำงานเพื่อใช้หนี้ค่าปฏิกรรมสงครามให้กับรัฐที่เป็นฝ่ายชนะในสงคราม จนหมดศักดิ์ศรีคุณค่าในตัวเอง เป็นต้น) คล้ายกับอวัยวะแต่ละส่วนของร่างกายที่จะหมดคุณค่าความหมายลงหากชีวิตต้องแตกดับ ฉะนั้นถ้ามีความจำเป็นต้อง

ทำลายชีวิตมนุษย์บางส่วนเพื่อความอยู่รอดอย่างมั่นคงปรกติสุขของรัฐ ก็เป็นความถูกต้องที่ควรกระทำ เช่นเดียวกับหากจำเป็นต้องตัดอวัยวะบางส่วนทิ้งเพื่อรักษาชีวิตไว้ หรือเพื่อการทำชีวิตดำรงอยู่ได้อย่างปรกติสุขยิ่งขึ้น ก็เป็นสิ่งที่พึงกระทำ เป็นต้น

บนพื้นฐานของแนวคิดทางปรัชญาสังคมการเมืองแบบนี้ การทำแท้งทารกในครรภ์ที่เชื่อได้ว่าเกิดมาแล้วอาจกลายเป็นภาวะปัญญาอ่อน ย่อมถือว่าเป็นสิ่งที่พึงกระทำได้โดยถูกต้อง เพราะอย่าว่าแต่การยุติชีวิตของทารกที่ยังไม่เติบโตเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เลย แม้แต่การทำลายชีวิตมนุษย์ที่มีอาการครบ ๓๒ รัฐแบบนี้ก็ยังสามารถทำได้อย่างเห็นเป็นเรื่องปรกติธรรมดา

เหมือนเช่นรัฐสปาร์ตาของกรีกโบราณที่จะปล่อยให้เด็กทารกอ่อนแอตายไปเพื่อไม่ให้เปลืองอาหารเลี้ยงดูและคัดเลือกเฉพาะเด็กที่แข็งแรงเอาไว้ฝึกฝนให้เป็นทหารที่เข้มแข็งหรือเหมือนจักรวรรดิของจีนซึ่งฮ่องเต้ในจีนที่จับปัญญาชนซึ่งเป็นสานุศิษย์ของขงจื้อหลายร้อยคนมาฆ่าทิ้งด้วยการฝังทั้งเป็นและเผาทำลายตำราคำสอนของขงจื้อทั้งหมดในจักรวรรดิ เพราะเห็นว่าหลักคำสอนที่อบรมกล่อมเกลาให้ผู้คนตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมเช่นนั้น จะทำให้พลเมืองอ่อนแอและเป็นอันตรายต่อความเข้มแข็งของรัฐหรือเหมือนรัฐนาซีของฮิตเลอร์ที่มองว่าเป็นความถูกต้องชอบธรรมในการจับชาวยิวกว่า ๖ ล้านคนมาฆ่าทิ้งด้วยการรมก๊าซพิษ เพื่อรักษาสายเลือดอารยันอันยิ่งใหญ่ของชาวเยอรมันให้บริสุทธิ์และสร้างจักรวรรดิของรัฐนาซีที่เข้มแข็งมาปกครองโลกมนุษย์ ฯลฯ

ขณะที่แนวความคิดทางปรัชญาสังคมการเมืองแบบหลังซึ่งมองชีวิตมนุษย์แต่ละชีวิตว่าเป็นสิ่งที่มีเป้าหมายแห่งแก่นสารคุณค่าในตัวเอง

และรัฐมีฐานะเป็นวิถีทางที่จะเอื้ออำนวยให้ชีวิตแต่ละชีวิตได้มีโอกาสพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์นั้น รัฐที่มีแนวคิดพื้นฐานแบบนี้จะมีความระมัดระวังอย่างยิ่งในการพิจารณาถึงกรณีที่ต้องทำลายชีวิตมนุษย์คนใดคนหนึ่งลง เช่น ถ้าหากจะต้องตัดสินใจประหารชีวิตอาชญากรร้ายแรงก็จะต้องทำการพิสูจน์ยืนยันด้วยพยานหลักฐานต่าง ๆ อย่างชัดเจนก่อนว่า บุคคลผู้นั้นเป็นคนเลวร้ายโดยสันดานอันไม่มีทางจะกลับเนื้อกลับตัวได้และกระทำคามผิดร้ายแรงที่เป็นอันตรายต่อสังคม เช่นนั้นจริง ถึงจะตัดสินลงโทษประหารชีวิตได้โดยหากพยานหลักฐานไม่ชัดเจน จะต้องยกประโยชน์ให้กับจำเลยคือไม่ประหารชีวิต

หรือในกรณีที่อนุโลมให้สามารถฆ่าคนอื่นได้เพื่อการป้องกันตัวก็ต้องสามารถพิสูจน์ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า หากไม่ฆ่าบุคคลผู้นั้นก่อนแล้ว บุคคลผู้นั้นจะใช้อาวุธทำลายชีวิตผู้อื่น (จึงจำเป็นต้องฆ่าเพื่อระงับการฆ่า) แม้แต่ในภาวะสงครามถ้าข้าศึกวางอาวุธยอมแพ้แล้ว หากยังยิงทหารฝ่ายข้าศึกดังกล่าวเสียชีวิตอีก (อันไม่มีเหตุอ้างได้ว่าถ้าไม่ยิงทหารฝ่ายข้าศึกนั้น ๆ แล้ว เขาจะใช้อาวุธมาทำร้ายฝ่ายเรา) ดังนี้ก็ถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมของอาชญากรสงครามที่พึงถูกพิจารณาลงโทษเช่นกัน เป็นต้น

รัฐที่มีพื้นฐานของแนวคิดทางปรัชญาสังคมการเมืองซึ่งให้ความสำคัญกับคุณค่าความหมายของชีวิตมนุษย์เช่นนี้ จะมีความระมัดระวังอย่างยิ่งต่อการอนุญาตให้มีการทำแท้งเพื่อยุติชีวิตของทารกในครรภ์มารดา เช่นเดียวกับความระมัดระวังอย่างยิ่งต่อการพิจารณาลงโทษประหารชีวิตบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

แนวคิดทางจริยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงจัดอยู่ในกลุ่มแนวคิดทางปรัชญาสังคมการเมืองประเภทหลังดังที่กล่าวมา โดยมองชีวิตมนุษย์แต่ละชีวิตว่าเป็นสิ่งที่มีแก่นสารคุณค่าใน

ตัวเอง เพราะเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการสรรสร้าง
สิ่ง “ดี” อันคือสิ่งที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์
และทำให้มีความสุข” เนื่องจากถ้าหากปราศจาก
ชีวิตที่จะมีโอกาสมากระทำความดีและรับรู้ “ความดี”
ทั้งหลายแล้ว สิ่งที่เป็น “ความดี” ดังกล่าวจะมีความ
หมายคุณค่าได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้สิ่งที่เป็น
“ความดีขั้นพื้นฐานที่สุด” สำหรับสังคมมนุษย์
จึงอยู่ที่การปกป้องคุ้มครอง “ชีวิต” ที่จะมีโอกาส
เกิดมาเพื่อกระทำความดีและสัมผัสรับรู้ความดีต่าง
ๆ ทั้งหลายในโลกนี้ โดยถ้าหากจำเป็นต้อง
ทำลาย “ชีวิต” ของคนบางส่วน ก็มีเหตุผลเดียวที่
จะอ้างได้คือ เพื่อปกป้องรักษา “ชีวิต” ของคน
ส่วนใหญ่ที่มีจำนวนมากว่าเท่านั้น

รากฐานของแนวความคิดในลัทธิการ
ปกครองแบบประชาธิปไตยก็จัดอยู่ในกลุ่มของ
ปรัชญาสังคมการเมืองแบบหลังนี้เช่นกัน เพราะ
ถือว่า “รัฐ” เกิดขึ้นจากการที่ผู้คนมารวมตัวกันเป็น
ระบบสังคมและทำข้อตกลงที่เป็นเสมือน “สัญญา
ประชาคม” (Social Contract) ว่ามนุษย์แต่ละคน
จะยอมสละ “สิทธิ” ของตนจำนวนหนึ่งเพื่อ
มอบหมายให้รัฐสามารถใช้อำนาจเหนือสิทธิภายใต้
ขอบเขตเท่าที่ผู้คนพร้อมใจกันมอบให้

ดังกล่าวสำหรับเป็นเครื่องมือให้รัฐใช้ในการ
ทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครอง สวัสดิภาพในชีวิตและ
ทรัพย์สินของผู้คน เช่น ให้รัฐมีอำนาจเรียกเก็บ
ภาษีเหนือสิทธิในทรัพย์สินที่ผู้คนแต่ละคนหามาได้
(ภายใต้ขอบเขตของข้อตกลงตามที่กฎหมาย
กำหนด) เพื่อรัฐจะได้นำเงินภาษีนี้ไปจ้างตำรวจมา
ดูแลปกป้องชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนจาก
โจรผู้ร้ายภายใน ตลอดจนจ้างทหารมาคุ้มครอง
ป้องกันศัตรูที่อาจรุกรานจากภายนอก เป็นต้น

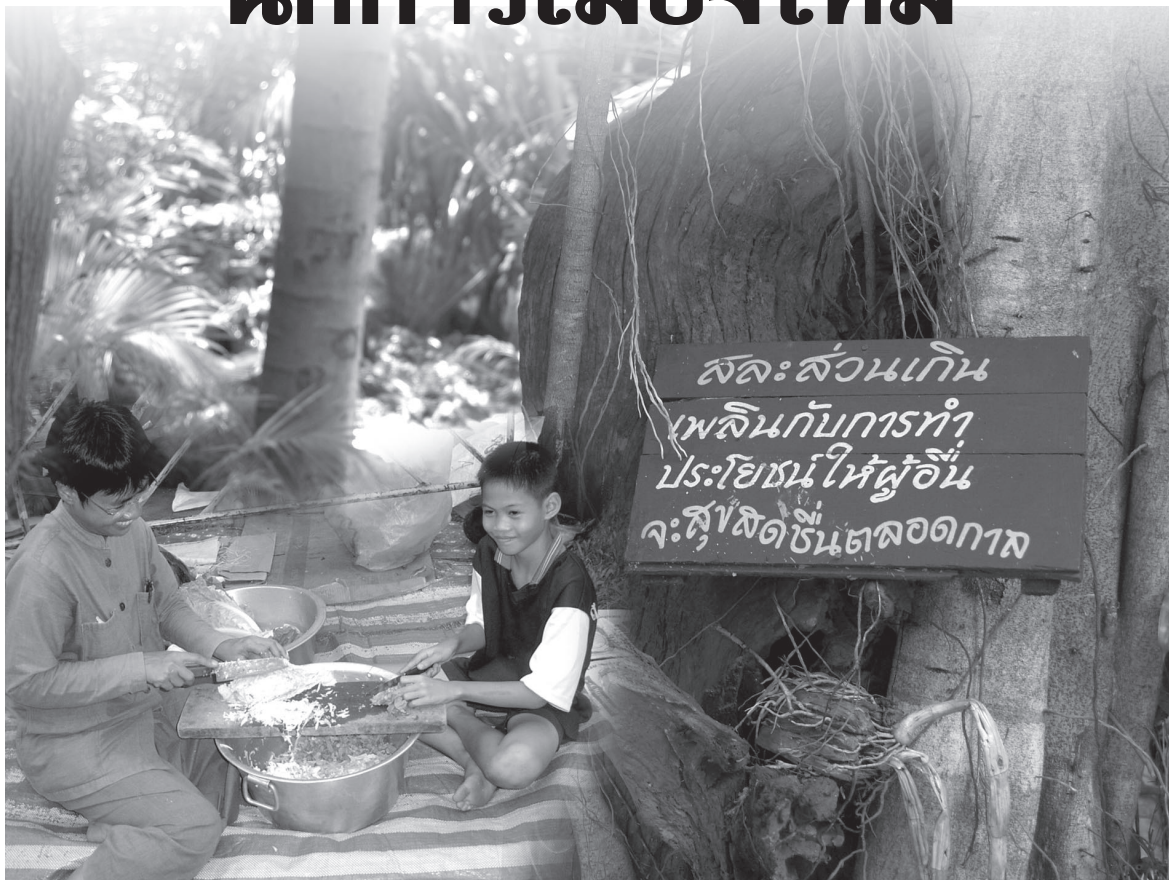
หน้าที่พื้นฐานที่สุดของรัฐ จึงอยู่ที่การปกป้อง
ชีวิตมนุษย์ที่เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของรัฐนั้น ๆ ตาม
พันธสัญญาประชาคม หากรัฐจะวางบรรทัดฐาน
โดยการออกกฎหมายใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ
ทำลายชีวิตมนุษย์ กฎหมายนั้น ๆ จะต้องได้รับการ
ตรวจสอบและพิจารณาอย่างระมัดระวัง

รอบคอบที่สุด เนื่องจากเสี่ยงต่อการล่วงละเมิด
หลักการขั้นพื้นฐานที่สุดของเหตุผลแห่งความ
ดำรงอยู่ของรัฐ

เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมากเพราะตลอดระยะเวลา
อันยาวนานในประวัติศาสตร์อารยธรรมของ
มนุษย์ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า แนวคิดทางปรัชญา
สังคมการเมืองที่มองคุณค่าความหมายของชีวิต
มนุษย์ในฐานะเป็นเพียงเครื่องมือที่จะนำไปสู่การ
สร้างอัตรากำลังที่ยิ่งใหญ่ของรัฐ ได้ก่อให้เกิด
ความหายนะและทำลายประโยชน์สุขของมวลมนุษย์
อย่างไพศาลเพียงใด นำไปสู่การเบียดเบียนโลก
เบียดเบียนเพื่อนมนุษย์และแม้แต่การเบียดเบียน
ตัวเองมากมายแค่ไหนความหายนะจากมหาสงครามโลก
ครั้งที่ผ่านมา ซึ่งยุติลงด้วยระเบิดปรมาณู ๒ ลูก
ที่ถูกทิ้งลง ณ เมืองฮิโรชิมาที่นางาซากิ พร้อม
กับเมืองทั้งเมืองที่พินาศย่อยยับและชีวิตของ
มนุษย์อีกจำนวนนับแสนคนที่ตายลงพร้อมกันใน
ชั่วพริบตา ก็คือตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมของ
อันตรายอันใหญ่หลวงจากวิธิตีที่เป็นมิชฌาภินิหาร
แบบนี้ (ของลัทธินาซีในเยอรมัน ลัทธิฟาสซิสต์ใน
อิตาลีและลัทธิทหารนิยมในญี่ปุ่นที่เป็นต้นธาร
นำไปสู่การก่อมหาสงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่ผ่านมา)

ในขณะที่รัฐต่าง ๆ ซึ่งมีรากฐานทางความคิด
มาจากปรัชญาสังคมการเมืองที่นำไปสู่ความรุนแรง
ความขัดแย้ง และการไม่ให้ความสำคัญต่อ
แก่นสารคุณค่าของชีวิตมนุษย์เหล่านี้ไม่เคยดำรง
อยู่ได้อย่างยืนยาวเลย ส่วนใหญ่ไม่นานเกินกว่า
หนึ่งศตวรรษแล้วก็แตกสลายลง ทั้ง ๆ ที่มีกอง
กำลังทางทหารที่เข้มแข็งแต่สุดท้ายถ้าไม่นำไปสู่
การแก่งแย่งอำนาจกันเองจนรัฐล่มสลาย ก็นำไป
สู่การก่อสงครามกับชนชาติอื่น ๆ จนรัฐล่มสลาย
ไม่ว่าจะเป็นรัฐสเปนของกรีก ราชวงศ์จีนของ
จีนชั่งอ่องเต๋ในจีน รัฐนาซีเยอรมันของฮิตเลอร์
รัฐฟาสซิสต์อิตาลีของมุสโสลินี รัฐคอมมิวนิสต์
ลัทธิสตาลินของสหภาพโซเวียต หรือรัฐเขมรแดง
ของพอลพต เป็นต้น **๒** อ่านต่อฉบับหน้า

นักการเมืองใหม่

โครงการยานต่อด้วยปั้มน้ำขนาดเล็ก มีท่อหยั่งลงไปใบบ่อบาดาลซึ่งลึก ๖-๗ เมตร กลางสวน เพื่อดูดน้ำจากใต้ดินมาใช้ประโยชน์ เหมาะสำหรับท้องถิ่นที่ไฟฟ้าเข้าไม่ถึง ในอนาคตถ้าเกิดสงครามกลางเมือง ไฟฟ้าดับติดต่อกันหลายวันทำให้น้ำประปาหยุดไหล ชาวสวนที่ใช้เครื่องปั้มน้ำแบบจักรยานถีบก็จะไม่เดือดร้อนเรื่องขาดน้ำ

เดือนเมษา ต้นไม้หลากหลายพันธุ์เริ่มสลัดใบทิ้ง ตามสภาพดินที่แห้งเหือดขาดน้ำ ใบไม้เหลืองแห้งร่วงลงปกคลุมดินทั่วบริเวณโคนต้น รอวันย่อยสลายกลายเป็นปุ๋ยบำรุงต้นไม้ให้แตกยอดใหม่ ต้นไม้จึงอยู่ได้ตามธรรมชาติของมันเอง

ที่โพรงต้นไม้ใหญ่เป็นที่อาศัยของตุ๊กแก มันร้องตุ๊กแก-ตุ๊กแก เป็นช่วง ๆ ตามแนวริมป่า พวกนกต่าง ๆ บินไล่จิกตักแตนตามกอหญ้า นกกดร้องอึก ๆ ๆ ตามเวลาไม่ต่างไปจากไก่อบ้านไก่อป่าที่โก่งคอขันในช่วงกลางวัน บ่าย เที่ยงคืนและรุ่งสาง ซึ่งเป็นธรรมชาติของสัตว์ที่ส่งเสียงร้องตรงเวลาทุก ๆ วัน

ติตริมรั้วทิศเหนือเป็นพุ่มตะไคร้ยาวตลอดแนวห่างออกมาหนึ่งเมตรเป็นแนวต้นข่าที่กำลังออกหน่ออ่อน ห่างออกมาอีกสองเมตรเป็นแนวต้นชะอมยอดขาว (ต่างจากพันธุ์ยอดเขียว) พันธุ์ยอดขาวจะแตกยอดอ่อนให้เก็บติดต่อกันตลอดทั้งปี

นักการเมืองใหม่ต้องไม่สูญเสียเวลา แรงงาน ทุรนทุรายไปกับเรื่องไร้สาระ แต่ต้องขยัน สร้างสรรค์ สร้างมิตร และมีชีวิตที่ประเสริฐในศีลในธรรมให้ได้

๒

วิธีการทำเตาถ่านเพื่อผลิตน้ำส้มควันไม้ :

๑. ถังน้ำมัน ๒๐๐ ลิตรที่ตัดปลายมาตัดฝาถังด้านใดด้านหนึ่งออกสามารถเปิดปิดได้ นำฝาถังที่ตัดออกมาเจาะเป็นรูสี่เหลี่ยม ขนาดรูปเจาะ ๒๐ x ๒๐ เซนติเมตรตามแบบ
๒. ส่วนตัวถังฝาอีกด้านเจาะรูกลมขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๔ นิ้วตามแบบ
๓. ปูพื้นทรายให้มีขนาดกว้าง และความยาวเท่ากับขนาดของตัวถัง
๔. นำถังน้ำมันขนาด ๒๐๐ ลิตรที่จะทำหน้าที่เป็นผนังเตามาวางบนพื้นทรายที่เตรียมไว้
๕. ประกอบข้อ ๑-๓ และท่อโยยที่ทำหน้าที่เป็นปล่องควันต่อเข้ากับตัวเตาตามแบบพร้อมเชื่อมประสานรอยต่อโดยใช้ดินเหนียวผสมกับขี้เถ้ากลบ
๖. ตัวเตาหุ้มด้วยดินเหนียวหนาประมาณ ๓๐ เซนติเมตร หรือห่อหุ้มด้วยทรายก็ได้
๗. นำไม้ที่ต้องการจะเผาที่มีขนาดประมาณ ๘๐ เซนติเมตร ใส่เข้าไปในแนวความยาวของตัวถังใส่เข้าไปจนเต็ม (ไม้ที่ใช้ควรเป็นไม้ที่ไม่สดหรือแห้งจนเกินไป)
๘. ปิดฝาถังแล้วนำอิฐบล็อกมาวางให้ตรงช่องที่เจาะไว้ประสานรอยต่อโดยใช้ดินเหนียวผสมกับขี้เถ้ากลบดำ

ประโยชน์จากน้ำส้มควันไม้ :

๑. ใช้ประโยชน์ในครัวเรือน เช่น ใช้รักษาผลสด ผลไม้ร้อนลวก ไฟลวก เชื้อราผิวหนัง และน้ำกัดเท้า รวดทำลายนรก มด รวดโคนต้นไม้รักษาโรคจากเชื้อรา ป้องกันกลิ่นและแมลงวัน ใช้ดับกลิ่นในห้องน้ำ
๒. ใช้ประโยชน์ในด้านการเกษตร เช่น พ่นลงดินเพื่อฆ่าเชื้อจุลินทรีย์และแมลงในดิน เช่น โรคเน่าและแบคทีเรีย โรคโคนเน่าจากเชื้อรา ไล่เดือนฝอย พ่นลงดินเพื่อฆ่าเชื้อจุลินทรีย์ที่ทำลายพืช แต่การใช้ความเข้มข้นระดับสูงอาจทำให้พืชมีอาการใบไหม้หรือตายได้ ควรระมัดระวัง ฉีดพ่นผลอ่อนของพืช เพื่อช่วยขยายให้ผลโตขึ้นหลังจากติดผลแล้ว ๑๕ วัน และฉีดพ่นอีกครั้งก่อนการเก็บเกี่ยว ๒๐ วัน
๓. ใช้ประโยชน์ในปศุสัตว์ ใช้ลดกลิ่นและแมลงในฟาร์มปศุสัตว์ โดยใช้ครั้งแรกควรผสมน้ำ ๑๐๐ เท่า หลังจากนั้นเพิ่มเป็น ๒๐๐ เท่า จะกำจัดกลิ่นและลดจำนวนแมลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อมูลบางส่วนจาก ● www.rakbankerd.com

หน้าแล้งดินจะแน่นและแข็ง ชาวสวนจึงปลูกผักด้วยการถากหญ้าหน้าดินออก แล้วขีดเส้นแปลงผัก เช่น แปลงผักบุงก์กว้างหนึ่งเมตร ยาวหกเมตรใช้เมล็ดผักบุงก์หนักสองขีดหว่านจนทั่วแปลงที่ขีดเส้นไว้ โรยทับด้วยปุ๋ยคอกและปุ๋ยแกลบคลุมทับอีกชั้นกันหญ้า พอรดน้ำชุ่ม ๆ ลักสามสี่วัน ผักบุงก์ก็จะงอกแตกใบงามไม่ต่างจากผักบุงก์ในแปลงที่ขุดดินยกร่อง

การปลูกถั่วหรือแตงไทยก็เช่นกัน เมื่อถากหญ้าเสร็จก็ขีดแปลงใช้เลียมคู้ยหน้าดินลึกแค่พอกลมเมล็ดจุดละสองเมล็ด ระยะห่างสิบเซนติเมตร แปลงหนึ่งปลูกเป็นสามแถว หว่านปุ๋ยคอกและปุ๋ยแกลบคลุมทับอีกชั้น พอรดน้ำชุ่ม ถั่วหรือแตงไทยก็จะแทงต้นแตกใบอ่อนแม้อินไม่ร่วนซุย

ที่สำคัญน้ำส้มควันไม้จากการเผาถ่านจะเป็นน้ำเหม็นโล้แมลงและเพลี้ยได้ดี โดยใช้น้ำส้มควันไม้ ๒ หรือ ๓ ฝาชวดน้ำอัดลม ผสมในน้ำหนึ่งปี๊บ รดต้นถั่วหรือพืชผักติดต่อกันตลอดทุก ๕ หรือ ๖ วันจะได้พืชผักที่ไร้สารพิษอย่างแท้จริง

การขนฟางเข้าสวนเพื่อใช้กลบโคนไม้ ถ้าใช้ข่งอาจจะหนักและขนได้ปริมาณไม่มากนัก จึงหันมาใช้เส้นยางรถจักรยานเก่าขนฟางแทนข่ง โดยเอาเชือกมามัดसानเป็นตาข่ายมัดโยงทำหูจับยาวและมัดเชือกไว้ข้างละเส้น หอบฟางมากองอัดบนยางจักรยานแล้วรวบเชือกมัด จะหามสองคนหรือแบกคนเดียวก็ได้

สิ่งเหล่านี้เป็นกิจการงานประจำของคนกลุ่มหนึ่งที่เราเห็นคุณค่าในการครองคน ครองตน และครองงาน พยายามปฏิบัติตนให้มีคุณค่าถึงเวลาที่สูญเสียกลับคืนมา จัดเป็นนักการเมืองใหม่ตามที่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เทศน์ไว้ในเรื่อง “สมรรถภาพของนักการเมืองใหม่” ว่า

การสูญเสียในมนุษยชาติมี ๓ อย่าง

๑. สูญเสียเวลา

๒. สูญเสียแรงงาน

๓. สูญเสียทุรนทุราย เอาไปโถมใส่ขี้หมูราขี้หมาแห้ง

เราเอาความสูญเสียของเราคืนมาได้ เราก็เอามาสร้างสรรค์ สร้างสรรค์เกินกินเกินใช้ เราก็เสียสละได้

กรณีหลักทรัพย์เป็นพันธบัตรกรณีพิเศษ
 เช่น พันธบัตรออมทรัพย์ช่วยชาติ
 ปี พ.ศ.๒๕๔๕ ศาลจะค้ำนึ่งถึง
 วันครบกำหนดชำระคืนเงินด้วย

ท ลักประกันที่ใช้ในการให้ปล่อยผู้ต้องหา หรือจำเลยชั่วคราว ได้แก่

๑. เงินสด

๒. หลักทรัพย์อื่น เช่น

- (๑) ที่ดินมีโฉนดหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ หรือ น.ส. ๓ ก.) กรรมสิทธิ์ห้องชุด
- (๒) พันธบัตรรัฐบาล สลากออมสิน บัตรหรือสลากออมทรัพย์ทวีสินของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ตัวแลกเงินที่ธนาคารเป็นผู้จ่ายและธนาคารผู้จ่ายได้รับรองตลอดไปแล้ว ตัวสัญญาใช้เงินที่ธนาคารเป็นผู้ออกตัว หรือเช็คที่ธนาคารเป็นผู้สั่งจ่าย (แคชเชียร์เช็ค) หรือเช็คที่ธนาคารรับรองแล้ว

- (๓) เงินฝากธนาคาร
- (๔) หนังสือค้ำประกันหรือหนังสือรับรองของธนาคาร
- (๕) หนังสือรับรองของบริษัทประกันภัย
- (๖) บางศาลเคยพิจารณาอนุญาตให้ใช้สิ่งต่อไปนี้เป็นหลักประกัน
  - ก. รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์
  - ข. ที่ดินมีเอกสาร เช่น ภ.บ.ท.๕ ส.ค.๑ น.ส. ๒ หรือ สปก.
  - ค. บ้านพักอาศัย
  - ง. ทรัพย์ที่ติดจำนองหรือมีภาระติดพัน

๓. บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกัน

(๑) ส่วนราชการ กรณีข้าราชการหรือลูกจ้างของทางราชการที่ต้องคดีอาญาตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการช่วยเหลือข้าราชการหรือลูกจ้างของทางราชการที่ต้องหาคดีอาญา

(๒) ผู้มีตำแหน่งข้าราชการ ข้าราชการบำนาญ สมาชิกวุฒิสภา ผู้บริหารราชการส่วนท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่น พนักงานองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานของรัฐประเภทอื่น ๆ ลูกจ้างของทางราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ผู้บริหารพรรคการเมือง และนายความ ทั้งนี้ บุคคลดังกล่าวต้องเป็นผู้มีความสัมพันธ์กับผู้ต้องหาหรือจำเลย เช่น เป็นบุพการี ผู้สืบสันดาน สามี ภรรยา ญาติพี่น้อง ผู้บังคับบัญชา นายจ้าง บุคคลที่เกี่ยวข้องกันโดยทางสมรสหรือบุคคลที่ศาลเห็นมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเสมือนเป็นญาติพี่น้องหรือมีความสัมพันธ์ในทางอื่นที่ศาลเห็นสมควร โดยสามารถทำสัญญาประกันได้ในวงเงินไม่เกิน ๑๐ เท่าของอัตราเงินเดือนหรือรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

(๓) ผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น แพทย์ เกษัชกร พยาบาล วิศวกร สถาปนิก นายความ ผู้สอบบัญชี ครู ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสื่อสารมวลชน หรือผู้ประกอบวิชาชีพอื่นตามที่ศาลเห็นสมควร เมื่อตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย อาจใช้ตนเองเป็นหลักประกันได้ ในกรณีความผิดที่ตนถูกกล่าวหาเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่หรือการปฏิบัติงานในการประกอบวิชาชีพ โดยสามารถทำสัญญาประกันได้ในวงเงินไม่เกิน ๑๕ เท่าของอัตราเงินเดือนหรือรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

(๔) บางกรณีที่มีความผิดไม่ร้ายแรง ศาลอาจพิจารณาอนุญาตให้บิดา มารดา เป็นผู้ร้องขอประกันบุตรได้ โดยไม่ต้องมีหลักประกัน

(๕) นิติบุคคลในกรณีที่กรรมการ ผู้แทนตัวแทน หุ่นส่วน พนักงานหรือลูกจ้างของนิติบุคคลนั้นตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย

ข้อปฏิบัติเมื่อมีการนำหลักทรัพย์มาใช้ในการขอให้ปล่อยชั่วคราว

๑. กรณีที่ใช้ที่ดินโฉนด น.ส. ๓ หรือ น.ส. ๓ ก. หรือกรรมสิทธิ์ห้องชุดมาเป็นหลักทรัพย์ ต้องมีหนังสือรับรองประเมินราคาที่ดินจากสำนักงานที่ดินจังหวัดหรือจากที่ว่าการอำเภอหรือเขตในเขตที่ที่ดินตั้งอยู่ แล้วแต่กรณี ซึ่งออกให้ภายในระยะเวลาไม่เกิน ๖ เดือน รับรองโดยเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดหรือผู้ปฏิบัติราชการแทนหรือผู้ทำการแทน กรณีรับรองโดยสำนักงานที่ดินอำเภอ ผู้รับรองราคาประเมินจะต้องเป็นนายอำเภอหรือผู้อำนวยการเขตหรือปลัดอำเภอผู้ทำการแทนหรือเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอ

๒. หลักทรัพย์ที่มีชื่อเจ้าของหลายคน ผู้มีชื่อร่วมกันสามารถนำมาเป็นหลักประกันในการร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวได้เต็มเนื้อที่โฉนดหรือหนังสือสำคัญนั้น แต่หากเจ้าของเพียงบางคนนำมาร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวก็จะนำมาใช้ได้เฉพาะส่วนของตนเท่านั้น

๓. การมอบอำนาจให้ผู้อื่นนำหลักทรัพย์มากร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว ในการมอบอำนาจจะต้องมีหนังสือมอบอำนาจหรือใบมอบอำนาจตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๔๗ ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ และผู้รับมอบอำนาจจะต้องแนบสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบัตรประจำตัวพนักงานรัฐวิสาหกิจและสำเนาทะเบียนบ้านของตนเองมาแสดงด้วย

ทั้งนี้ หนังสือมอบอำนาจต้องทำ ณ ที่ว่าการอำเภอหรือเขตซึ่งเป็นภูมิลำเนาของเจ้าของหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่โดยนายอำเภอหรือผู้อำนวยการเขตหรือผู้รักษาราชการแทนลงลายมือชื่อและประทับตราประจำตำแหน่งรับรองการมอบอำนาจ หรือทำหนังสือมอบอำนาจในศาลต่อหน้าเจ้าหน้าที่ศาล

๔. กรณีนำสิ่งปลูกสร้างในที่ดินมาเป็นหลักทรัพย์พร้อมกับโฉนด น.ส. ๓ หรือ น.ส.๓ ก. จะต้องแสดงหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านและ

หนังสือรับรองราคาประเมินสิ่งปลูกสร้างจาก
อำเภอหรือเขตที่ดินตั้งอยู่ด้วย

๕. การใช้เงินฝากธนาคารมาเป็นหลักทรัพย์
จะต้องมีหนังสือรับรองของธนาคารมาแสดง
ประกอบด้วยว่า ผู้ร้องขอประกันมีเงินอยู่ตาม
จำนวนที่ปรากฏในสมุดเงินฝากหรือใบรับเงินฝาก
ประจำของธนาคารจริง และธนาคารจะไม่ให้
เจ้าของบัญชีถอนเงินจำนวนนั้นจนกว่าศาลจะมี
คำสั่งเพิกถอนเป็นลายลักษณ์อักษร และเมื่อทำ
สัญญาประกันแล้ว ศาลจะต้องมีหนังสือแจ้ง
อายัดเงินในบัญชีไปยังธนาคารด้วยทุกครั้ง

๖. กรณีหลักทรัพย์เป็นพันธบัตรกรณีพิเศษ
เช่น พันธบัตรออมทรัพย์ช่วยชาติปี พ.ศ.๒๕๔๕
ศาลจะค้ำประกันถึงวันครบกำหนดชำระคืนเงินด้วย
เพราะเมื่อมีการบังคับคดีก่อนครบกำหนดชำระ
คืนเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทยจะไม่ส่งเงินค่า
พันธบัตรมาให้ศาล จึงทำให้ไม่อาจบังคับคดีได้ทันที
หรือสลากออมสินพิเศษ ซึ่งมีกำหนดชำระคืนเงิน
๓ ปี หากถอนก่อนกำหนดจะได้เงินคืนไม่ครบ

๗. หลักทรัพย์ประเภทที่ดินในบางพื้นที่มี
สภาพทุรกันดารหรือเสื่อมสภาพจนไม่มีราคาใน
ท้องตลาด เช่น ถูกขุดหน้าดินไปขายจนเป็นหลุม
หรือบึง ที่ทำนาเกลือหรือนากุ้ง หรือที่ดินที่มี
การประเมินราคาสูงเกินความเป็นจริงมาใช้เป็น
หลักทรัพย์ในการขอให้ปล่อยชั่วคราว ซึ่งเป็น
หลักประกันที่มีปัญหาเรื่องความน่าเชื่อถือหรือ
ยากแก่การบังคับคดี หากจะรับไว้เป็นหลักประกัน
ควรพิจารณาลดมูลค่าของหลักประกันลงหรือ
พิจารณาว่าผู้ร้องขอประกันเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกัน
โดยทางสมรสหรือญาติพี่น้องกับผู้ต้องหาหรือ
จำเลยหรือไม่

๘. การพิจารณาหลักทรัพย์โฉนดที่ดินหรือ
หนังสือรับรองการทำประโยชน์ ศาลจะตรวจดู
รูปแผนที่เอกสารดังกล่าวประกอบด้วย ซึ่งอาจ
ทำให้ทราบสภาพที่ดินที่แท้จริง เช่น หากเป็น
รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาว ๆ แสดงว่ามีลักษณะเป็นถนน
ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยหรือที่ดินทำกิน หรือเป็นที่ดินที่

ไม่มีทางออกสู่ทางสาธารณะ ซึ่งเป็นหลักประกัน
ที่มีปัญหาเรื่องความน่าเชื่อถือหรือยากแก่การ
บังคับคดี หากศาลอนุญาตให้ใช้เป็นหลักประกัน
ศาลจะลดมูลค่าการเป็นหลักประกันลงหรือ
อนุญาตให้ใช้เป็นหลักประกันเฉพาะกรณีผู้ร้องขอ
ประกันเป็นผู้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเหมือนเป็น
ญาติพี่น้องหรือมีความสัมพันธ์ในทางอื่นที่ศาล
เห็นสมควรกับผู้ต้องหาหรือจำเลยเท่านั้น

๙. หลักทรัพย์ประเภทที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง
ควรผู้ร้องขอประกันต้องจัดทำแผนที่แสดงที่ตั้ง
ของหลักทรัพย์ประเภทที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่
นำมาใช้เป็นหลักประกันให้ชัดเจน ประกอบด้วย
คำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวด้วย หากมีการถ่าย
ภาพประกอบให้ด้วยยิ่งเป็นการดี เพื่อว่าเมื่อผิด
สัญญาประกันและต้องบังคับคดีจะทำให้การ
บังคับคดีสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

๑๐. เอกสารเกี่ยวกับหลักทรัพย์ที่นำมาใช้
เป็นหลักประกันอาจมีการปลอมแปลง เช่น มี
การปลอมแปลงโฉนดที่ดินทั้งฉบับหรือบางส่วน
ปลอมแปลงชื่อเจ้าของกรรมสิทธิ์ หรือนำโฉนด
ที่ดินฉบับเจ้าของที่เคยแจ้งหายไว้มายื่นเป็นหลัก-
ประกันต่อศาล หรือปลอมหนังสือรับรองราคา
ประเมินที่ดินทั้งฉบับหรือในส่วนของราคาให้มีมูลค่า
สูงขึ้น ซึ่งตามปกติมีการตรวจสอบโดยทำหนังสือ
แจ้งอายัดที่ดินกว่าจะทราบผล ผู้ต้องหาหรือ
จำเลยก็ได้รับการปล่อยชั่วคราวและหลบหนี
ไปแล้ว การพิจารณาเอกสารเกี่ยวกับหลักทรัพย์
เจ้าหน้าที่ศาลจะใช้ความระมัดระวังและความ
ละเอียดรอบคอบตรวจสอบเอกสาร หรือบางครั้ง
เจ้าหน้าที่ศาลจะโทรศัพท์สอบถามไปยังหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้องกับเอกสารนั้นเพื่อยืนยันความถูกต้อง
ก่อน

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

อำนาจที่ปราศจากเหตุผล คือ อำนาจของ
คนพาล อำนาจที่ปราศจากความเมตตา คือ
อำนาจที่นำมาซึ่งความปราชัย ...ของแข็ง

คำก กสองคำ

We love the King
We love Thailand

We love Thailand and our king,
Who brings real love to our land.

We love mankind and religions.
Our nation loves only peace not cruel wars.

We want to live a peaceful life.
We like white sand and quiet sea.

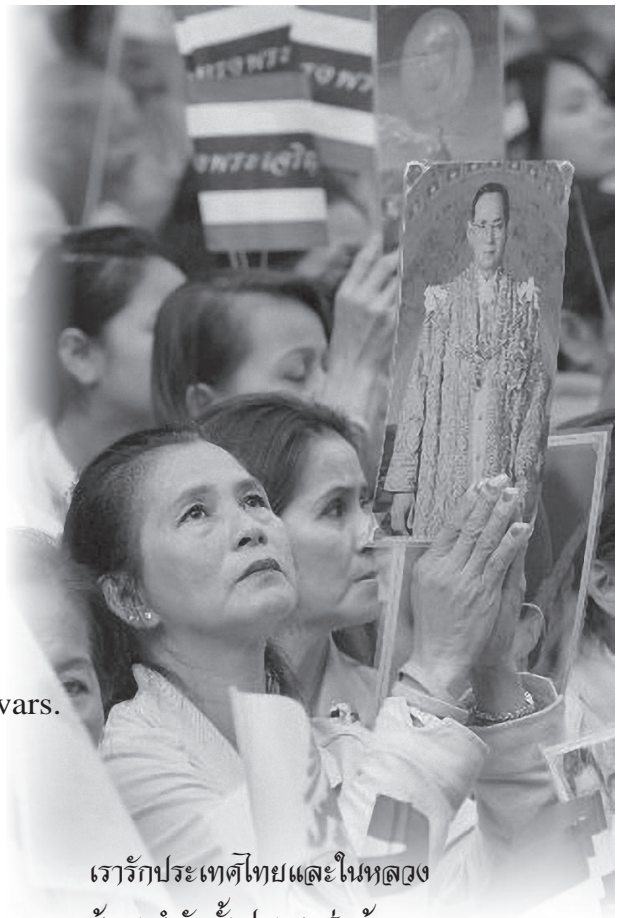
We love jungles and all trees
And properties of our land.

We are the world, we are children.
We love parents and our clans.
With all my heart.

We love all plants and animals
With moral and sufficient life.

We love moonlight and the sunshine.
That's pool of life and stream of love

From all my heart
And all my soul.

เรารักประเทศไทยและในหลวง
ผู้ทรงนำรักทั้งปวงมาสู่เหล่า
รักมอดมมนุษย์ชาติร่วมโลก
รักศาสนาที่สอนคนเป็นคนดี

รักสงบไม่กระหายสงครามบ้า
รักตะไคร้ถิ่นทราสง่าศรี
รักทะเลและเมืงทรายในเมืง
รักป่าไม้ทรัพยากรมีในแผ่นดิน

เราคือลูกหลานของโลกใบใหญ่
ดำรงเผ่าพันธุ์ตามวิถีอารยธรรม
รักพ่อแม่ศรีราชาพองเพียงหล่อเลี้ยงชีวิต
เป็นสายธารรักหล่อเลี้ยงรินจากดิณญาณ

อิสรา (แปล)

จาก We love the king
ของ อาจารย์บุญหนา บุญมี

กึ่งกา

เชษฐภรรยา หรือสามี
ผู้ใดก็ตามทำร้ายชาติ

โหดโหด
พิชิตอหังการ...

มีดมืดมืดมนุษย์
 โหดเลวสุดเปรียบปานได้
 แอบอ้างประชาธิปไตย
 แท้รับใช้พญามาร
 ลึกลับแล้วฤสำนึก
 จิ่งเหิมฮึกบังอาจหาญ
 ย่ำหยาบพระภูบาล
 พาลระรานมุขมนตรี
 เสียดชาติเกิดเป็นไทย
 ร่วมเย็นใต้พระบารมี
 จงรักและภักดี
 ฟังยึดมั่นนิรันดร
 พี่หรือนักการเมือง
 นามกระเดื่องทั่วนาคร
 จาบจ้วงพระภุชสร
 หมายล้มล้างสถาบัน
 ใหลงตนจนลืมตัว
 ลืมเงาหัวกำพิดพันธุ์
 โสมมไร้ชนชั้น
 ตั้งจันทาลจอมจัญไร !!!

๒